

Undervisningsministeren (Bertel Haarder) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om folkeskolen. (Ændring af censorordningen ved skriftlige afgangsprøver i folkeskolen). (Lovforslag nr. L 167).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og lov om beskatning af pensionsordninger m.m. (Særlig udbetalingsmulighed for indestående i Særlig Pensionsopsparing som led i aftale om forårspakke 2.0). (Lovforslag nr. L 168).

Velfærdsministeren (Karen Jespersen) har meddelt mig, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om frigørelse for visse tilskudsbestemmelser og lov om andelsboligforeninger og andre boligfællesskaber. (Rykningstilsagn til vedligeholdelsesarbejder og lånetilbud til frigørelse). (Lovforslag nr. L 169).

Økonomi- og erhvervsministeren (Lene Espersen) har meddelt mig, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om aktie- og anpartsselskaber (selskabsloven). (Lovforslag nr. L 170) og

Forslag til lov om ændring af årsregnskabsloven, lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love. (Ændringer som følge af selskabsloven). (Lovforslag nr. L 171).

Transportministeren (Lars Barfoed) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om taxikørsel m.v. (Krav til miljøegenskaber og energieffektivitet for køretøjer omfattet af taxilovgivningen). (Lovforslag nr. L 172).

Justitsministeren (Brian Mikkelsen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov for Færøerne om rettsens pleje og forskellige andre love. (Behandling af værgemålssager; ajourføring af regler om advokatens virksomhed, digital-, tele- og videokommunikation, afskaffelse af hæftestrafen m.v.). (Lovforslag nr. L 173).

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech) har meddelt mig, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven. (Skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud, udelukkelse m.v. af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister m.v.). (Lovforslag nr. L 174).

Medlemmer af Folketinget Peter Skaarup (DF) m.fl. har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til integrationsministeren og justitsministeren:

»Hvad kan regeringen oplyse om den igangværende bandekrig i København, og hvilke initiativer agter regeringen at iværksætte for at stoppe bandekrigen og få situationen normaliseret igen?«
(Forespørgsel nr. F 39).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller) har meddelt mig, at han ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, at give Folketinget en skriftlig

Redegørelse om Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa. (Redegørelse nr. R 8).

Eksemplarer vil blive omdelt og redegørelsen optaget i Folketingstidende.

Redegørelsen vil komme til forhandling torsdag den 2. april 2009.

Det første punkt på dagsordenen er:

1) Spørgsmål til ministre til umiddelbar besvarelse (spørgetime).

Undervisningsministeren, integrationsministeren og kirkeministeren deltager i spørgetimen.

Kl. 13:03

Formanden:

Til at besvare spørgsmål i spørgetimen i dag har statsministeren udpeget undervisningsministeren, integrationsministeren og kirkeministeren.

Til undervisningsministeren er anmeldt følgende spørger:

Kim Mortensen (S)

Martin Henriksen (DF)

Bjarne Laustsen (S)

Til integrationsministeren er anmeldt følgende spørger:

Henrik Dam Kristensen (S)

Meta Fuglsang (SF)

Ole Hækkerup (S)

Til kirkeministeren er anmeldt følgende spørger:

Bente Dahl (RV)

Jesper Langballe (DF)

Er der flere, der ønsker at melde sig? Hvis det er tilfældet, kan de ikke forvente at komme til. Vi er faktisk deroppe, hvor vi forventer, at timen går, men det afskærer ikke nogen fra at have ønske om det og blive noteret ned.

Det er ikke tilfældet.

Så går vi i gang, og der er jo to runder, hvor spørger og minister hver gang har først 2 minutters taletid, og derefter er der to runder med 1 minuts taletid.

Den første, der får ordet, er hr. Kim Mortensen med spørgsmål til undervisningsministeren. Værsgo.

Kl. 13:04

Spm. nr. US 106

Kim Mortensen (S):

Mit spørgsmål retter sig mod erhvervsskolerne, som i forbindelse med etableringen af det, der hedder administrative fællesskaber, er blevet pålagt omfattende besparelser. Det er besparel-

ser, som ifølge skolerne ikke er realiserbare, hvilket bygger på en konsulentrapport, der dokumenterer, at der er mange fejl og mangler.

Samme konsulentfirma har udarbejdet rapporter med henblik på etablering af servicecentre i staten. Nu viser det sig, at de forventede besparelser i staten ikke kan realiseres. Servicecenteret for Løn og Regnskab f.eks. forventes kun at blive halvt så stort som forventet, og projektet Statens It bliver mindre og dyrere end planlagt.

Når nu staten – og det er så spørgsmålet – ikke selv kan realisere de besparelser, som ifølge revisionselskabet er beregnet, er ministeren så villig til at genberegne de besparelser, der er blevet pålagt erhvervsskolerne, og hvis ikke, hvordan vil ministeren så kompensere erhvervsskolerne for de besparelser, der ikke kan realiseres?

Jeg kan sige, at alene for de to erhvervsskoler i Esbjerg drejer det sig om en besparelse på 3 mio. kr., der bliver pålagt henholdsvis EUC Vest og handelsskolen.

Kl. 13:05

Formanden:

Undervisningsministeren.

Kl. 13:05

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg tror nok, at hvis man sammenligner udviklingen i de administrative udgifter i Undervisningsministeriet med udviklingen i de administrative udgifter på uddannelsesstederne, vil man se, at vi har sparet mere i Undervisningsministeriet, end man har på uddannelsesstederne. Jeg vil også fastholde, at der er sparemuligheder ved at etablere administrative fællesskaber. Problemet er, at de ikke er lige store alle steder, og at der er skoler, som allerede har realiseret nogle af disse sparemuligheder.

Det har så givet en debat, og jeg lagde meget vægt på, at der ikke var nogen, der skulle tvinges til noget som helst. Det vil sige, at det, som finansministeren og retsordførerne besluttede, da et meget bredt flertal overførte disse beløb på længere sigt fra Undervisningsministeriet til Justitsministeriet, var noget, der var bygget på nogle gennemsnitsberegninger, på noget, der efter alt at dømme vil være en reel sparemulighed, men hvor der ikke for hver institution er opstillet hverken noget mål eller nogen garanti, fordi institutionerne er så forskellige, som de er.

Da det gjaldt indkøbsbesparelsen, havde vi jo den samme debat, og det viste sig faktisk, at besparelsen var større, end et revisionsfirma havde gjort det op til. Jeg håber selvfølgelig, at det

samme vil ske i dette tilfælde, men det kan jeg ikke vide.

Kl. 13:07

Formanden:

Hr. Kim Mortensen.

Kl. 13:07

Kim Mortensen (S):

Det, der uddannelsespolitisk selvfølgelig er lidt ærgerligt, er, at vi bruger mange kræfter på at finde ud af, hvordan vi kan styrke undervisningen, hvordan vi kan tilføre midler. Senest med globaliseringsmidlerne har vi jo netop tilført ekstra midler for at gøre kvaliteten i undervisningen bedre. Det, vi kan konstatere, er, at der år for år sker minimum de samme besparelser på skolernes taxameter, hvad angår f.eks. bygninger og administration, sådan at der på bundlinjen er færre penge tilbage til at sikre kvaliteten i uddannelserne, end der var før.

Sagen er jo her, at vi står med en undervisningsminister, der også har ansvaret for kvaliteten i undervisningen, der har ansvaret for at leve op til de målsætninger, som vi i fællesskab – også i Folketinget – har sat os, og så oplever vi, at man gentagne gange bare udhuler skolernes muligheder ved at fjerne pengene fra dem. I det her tilfælde hedder det administrative fællesskaber, som så bygger på en rapport, som også Undervisningsministeriet medgiver indeholder fejl og mangler. Hvad er svaret fra undervisningsministeren på, hvordan de skoler skal få kvaliteten i undervisningen til at hænge sammen?

Kl. 13:08

Formanden:

Ministeren.

Kl. 13:08

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg synes, jeg redegjorde meget nuanceret for billedet, som jo er, at nogle skoler kan spare mere, at andre kan spare mindre, og at nogle skoler allerede har realiseret sparemulighederne, før de skal aflevere provenuet, så det vil jeg ikke gentage.

Men jeg vil godt lige understrege, at dette jo er året, hvor erhvervsskolerne har fået et historisk løft, idet hhx har fået en helt særlig forbedring, for at de ubegrundede forskelle mellem hhx og gymnasiet skulle fjernes, og 300 mio. kr. er blevet tilført de tekniske skoler. Så er der oven i købet i anledning af de administrative fællesskaber tilført skolerne penge, som så først senere fører til en reduktion i bevillingerne. Det er klart, at vi også med stor opmærksomhed følger,

om de forventede besparelser nu faktisk dukker op. Selvfølgelig gør vi det.

Kl. 13:09

Formanden:

Hr. Kim Mortensen.

Kl. 13:09

Kim Mortensen (S):

Samlet set ændrer det jo ikke ved det billede, at f.eks. htx er blevet forringet med 7 pct., at EUD's grundforløb er blevet forringet med 8 pct. eksklusiv globaliseringsmidlerne, at teknisk EUD er blevet forringet med 5 pct., og at det stort set kun er hhx, der har fået en beskedent fremgang, som ikke er blevet udhulet af de her besparelser. Det, der er spørgsmålet, og det bliver undervisningsministeren jo nødt til at forholde sig til, er, at man pålægger skolerne besparelser, som undervisningsministeren – nu også her i Folketingssalen – bekræfter ikke kan indfries, enten fordi de har været foretaget, eller fordi de ikke kan foretages på den enkelte skole. Det område, som skolerne i Esbjerg så har at finde 3 mio. kr. på, er undervisningen, dvs. i form af forringet undervisning for de erhvervsskoleelever, som vi skulle give en bedre undervisning.

Det sidste spørgsmål kan så være, hvordan undervisningsministeren kan forudse kvaliteten i erhvervsuddannelserne, efter at man år for år har udhulet mulighederne for at sikre kvaliteten.

Kl. 13:10

Formanden:

Ministeren.

Kl. 13:10

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan ikke genkende hr. Kim Mortensens tal. Jeg tror, der er noget, der er glemt, og derfor vil jeg fastholde den beskrivelse, jeg har givet. Jeg har jo klart indrømmet, at der vil være skoler, som ikke kan yde de forventede besparelser, men der vil så være andre, som muligvis kan yde betydelig større besparelser, og dér vil der så være nogle, der kan forbedre undervisningen i kraft af rationalisering. Det er min vurdering, at hvis man på gymnasieområdet går ind for sagen med brask og bram, som man bør, vil man kunne nedbringe administrationsprocenten fra 13 til 10 pct., og 10 pct. i administration er jo sådan set en ganske rimelig procentsats. Det synes jeg da vi skal have som fælles mål.

Kl. 13:11

Formanden:

Tak til hr. Kim Mortensen. Næste spørger er hr. Martin Henriksen. Værsgo.

Kl. 13:11

Kl. 13:14

Spm. nr. US 107**Martin Henriksen (DF):**

Tak for det. Jeg vil gerne spørge ind til en lidt anden sag, der handler om, at Undervisningsministeriet for ganske nylig meldte ud, at nu kunne man afholde fredagsbøn i folkeskolen. Det var vi jo nogle stykker der syntes var lidt mærkværdigt. Vi synes ikke, at fredagsbøn er noget, man bør holde i folkeskolen. Så nu kunne vi egentlig godt tænke os, at ministeren sådan forklarede, hvad der ligger bag det, som Undervisningsministeriet og undervisningsministeren har givet udtryk for, nemlig at det her skal være tilladt.

Det hele udspringer jo af en debat om, at der er omkring 10-15 skoler i Danmark, hvor man beder fadervor om morgenen – og det går jo nok, fred være med det, mener vi fra Dansk Folkepartis side. Men at gå fra det og så til at sige, at så skal man også lige pludselig til at have fredagsbøn i folkeskolen, det undrede os mildest talt, at undervisningsministeren meldte det ud. Det, vi fisker efter, er selvfølgelig, at undervisningsministeren trækker det tilbage. Det ville jo være det bedste. Men jeg kunne godt tænke mig, om ministeren sådan redegjorde lidt for den politiske beslutning bag ved det her, hvorfor ministeren mener, at det lige pludselig er en god idé.

Kl. 13:13

Formanden:
Ministeren.

Kl. 13:13

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Det er klogt af en minister at være tilhænger af lovmæssig forvaltning. Det er et meget vigtigt led i ethvert ministerjob, at man administrerer loven i overensstemmelse med det, juristerne vurderer som værende gældende ret. Jeg har lagt vægt på i forbindelse med det svar, vi her drøfter, ikke at ændre en tøddel i juristernes vurdering, og det, juristerne har vurderet, er, at lige siden Ritt Bjerregaard engang i en fjern fortid var undervisningsminister, har man fortolket folkeskoleloven på den måde, som der her er redegjort for, nemlig at der ikke er noget i vejen for, at der kan bedes fadervor. Og konsekvensen af det er, at der i princippet heller ikke er noget i vejen for, at der kan bedes en anden bøn.

Kl. 13:14

Formanden:

Hr. Martin Henriksen.

Martin Henriksen (DF):

Det, jeg bad om, var en politisk redegørelse for den beslutning, som er truffet i Undervisningsministeriet, og ikke den her dække sig ind bag ved, hvad embedsværket og juristerne mener. Det er ikke juristerne, der skal regere og bestemme, hvad der er ret og rimeligt i landet. Det må være politikerne, der laver lovene. Sådan må det jo være – i sidste ende i hvert fald.

Men jeg er ikke enig i det, ministeren siger om, at det bare er den hidtidige praksis. Det er en ny praksis fra Undervisningsministeriets side, for undervisningsministeren har jo selv oplyst til Folketinget den 17. februar 2009 som svar på spørgsmål 99, der lød:

»Ministeren bedes redegøre for, hvordan forkyndelse i folkeskolen gennem f.eks. bøn (Fadervor) er i overensstemmelse med folkeskolens formål.« Og da svarede ministeren:

»Til brug for behandlingen af en række forespørgsler om, hvorvidt det er i overensstemmelse med folkeskoleloven at indlægge et kristent indslag, f.eks. fællesbøn, i skolernes morgensamling eller lignende fællesforanstaltninger, anmodede den daværende undervisningsminister i februar 1978 Kirkeministeriet samt de teologiske fakulteter ved Aarhus Universitet og Københavns Universitet om udtalelser om fællesbønnens karakter.

På baggrund af disse udtalelser har det siden i Undervisningsministeriets praksis været lagt til grund, at fadervor og enhver bøn, der har fadervor som grundtype, ikke kan betegnes som forkyndelse.«

Derfor var det så tilladt. Og så bliver ministeren spurgt af Socialdemokraterne i år 2009, om andre bønner også er tilladt, og så siger ministeriet ja. Så det, man tog stilling til for 30 år siden, var et kristent indslag, og det, man tog stilling til i 2009, var et muslimsk indslag. Man udvider altså betegnelsen som en politisk begrundelse og ikke bare en juridisk begrundelse.

Kl. 13:15

Formanden:

Så er det ministeren.

Kl. 13:15

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kan forsikre spørgeren om, at det eneste nye er, at der er blevet spurgt om det. Når det gælder fadervor, har praksis været fast siden 1978 – det er vi enige om? Godt. Der er ingen, der i den mellemliggende periode har spurgt, om det så også kunne tænkes, at man kunne bede en an-

den bøn. Da der nu blevet spurgt, gik det jo til juristerne i ministeriet, som gav det svar, som spørgeren henviser til.

Jeg tror altså, at det er klogt af ministre at holde sig til den juridiske fortolkning. Hvis vi politikere ikke kan lide den juridiske fortolkning, må vi jo fremsætte forslag til lovændring, og her er hr. Martin Henriksen jo velkommen til at rejse spørgsmålet i skoleforligskredsen, så vi kan tage en drøftelse af det. Jeg vil fraråde, at vi her i landet indfører en diskriminerende praksis, hvor man må bede visse bønner og ikke andre. Det tror jeg at vi ville få meget sorg af. Og i øvrigt er det jo et ikkeeksisterende problem, som vi ikke behøver tage højde for.

Kl. 13:16

Formanden:

Jeg har en stille bøn om, at man overholder talebegrænsningen. Det er en meget stille bøn, som jeg har indvendig. Men jeg vil sige til hr. Martin Henriksen, så der ikke er tvivl om det:

Man har 2 minutter til det første spørgsmål, og derefter har man 1 minut ad to gange. Så der er yderligere 1 minuts spørgetid, værsgo.

Kl. 13:17

Martin Henriksen (DF):

Alle tiders.

Så kunne man fristes til at spørge, om ministeren synes, at det juridiske grundlag, der ligger der, er godt, eller om ministeren mener, at vi politisk skal ændre det. Det er en ny praksis fra Undervisningsministeriets side, for det, man tog stilling til for 30 år siden, var et kristent indslag, og det, man har taget stilling til i 2009, er f.eks. et muslimsk indslag. Så det er en ny praksis, fordi man har taget stilling til to forskellige ting.

Det, der er problemet med undervisningsministerens argumentation, er, at undervisningsministeren siger, at vi ikke må diskriminere. Vi kender også godt den videre argumentation, som er, at det så er i strid med internationale konventioner, at vi diskriminerer i Danmark, og at vi siger, at dansk kultur, herunder også et kristent indslag, vejer tungere.

Men hvis man lægger den argumentation til grund, er hele fundamentet for det danske samfund jo sådan set i strid med internationale konventioner, for i grundloven, som Grundtvig jo har været med til at udarbejde – ministeren holder jo meget af Grundtvig – er der en forskelsbehandling til fordel for kristendommen set i forhold til andre religioner. Den er diskriminerende, så på den måde må den også være i strid med internationale konventioner.

Så mener ministeren, at den juridiske vurdering er i orden? Vil ministeren tage politiske skridt til at ændre den juridiske vurdering?

Kl. 13:18

Formanden:

Så er det ministeren.

Kl. 13:18

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg hører ikke til dem, som mener, at det er diskrimination, at man har rettigheder for statsborgere, som ikkestatsborgere ikke har. Jeg hører heller ikke til dem, der mener, at det er diskrimination, at vi gør mere ud af kristendommen i skolen, end vi gør af de fremmede religioner. Jeg hører ikke til dem, der vil ophøje internationalismen og multikulturalismen til at være lov i landet, hvor sol og vind skal deles lige hele vejen igennem. Det er nemlig et kulturløst synspunkt. Men når mine jurister kommer og siger, at konsekvensen af den 30 år gamle tolkning er – når vi nu bliver spurgt – at der også må bedes andre bønner end den kristne, så er det altså klogt som minister at viderebringe det svar i stedet for at undertrykke det. Og kan vi så ikke lide det, må vi tage en snak om, hvad vi skriver i loven i stedet.

Kl. 13:19

Formanden:

Tak til hr. Martin Henriksen.

Den næste med spørgsmål til undervisningsministeren er hr. Bjarne Laustsen. Værsgo.

Kl. 13:19

Spm. nr. US 108

Bjarne Laustsen (S):

Vi skal ikke tale om fadervor eller bønner, men måske – for at blive i samme boldgade, som min gode kollega hr. Kim Mortensen vedrørende de administrative fællesskaber, og hvad der skal spares ude på de enkelte skoler – har jeg en lille bøn til undervisningsministeren.

Altså, for det første vil jeg gerne udtrykke min dybeste medfølelse og forståelse og endda måske beklagelse af, at ministeren ikke har større power i regeringens. Ministeren har den længste ministerfaring, men alligevel er han blevet overrulet af – som jeg tror, han selv udtrykte det – retsordføreren og finansordføreren, der syntes, at han havde så rummelige budgetter i sit system, at der godt kunne afleveres nogle penge til kriminalforsorgen.

Tidligere er det jo gået godt med at tage penge til politiforlig og fødevarerforlig, så hvorfor

ikke fortsætte de gode takter og sørge for, at der bliver taget noget fra handelsskolerne osv.? Og det er jo helt uforståeligt, at ministeren ikke har sat sig igennem, når andre bare kommer og tager penge fra hans område, for der må jo være nogle, der mener, at der har været et overforbrug. Når man står i den situation, så får man et advokatfirma til at finde ud af, om der ikke er nogle steder, man kan spare.

Skoleforeningen har fået et andet advokatfirma til at sige, at der er fyldt med fejl i den rapport. Hvem har ret? Det er det, det handler om nu i dag. Men dem, jeg tror der er taberne, er jo dem, vi skal bygge Danmarks fremtid på – det er vores elever. Og det synes jeg at jeg gerne vil have ministerens kommentar til: Hvordan og hvorledes har man tænkt sig, at det skulle ske ude på den enkelte skole, hvor besparelserne rammer?

Kl. 13:20

Formanden:
Ministeren.

Kl. 13:20

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):
Jeg ville føle mig ene og forladt, hvis ikke hr. Bjarne Laustsen også havde et spørgsmål til mig i dag. Og sagen er jo alvorlig nok.

Men jeg bliver nødt til at gentage, at det jo ikke er sådan, at erhvervsskolerne får færre penge i disse år; de får faktisk flere penge. Hlx er nævnt, og de ekstra bevillinger til de tekniske skoler er nævnt, og jeg vil også godt fremhæve, at der altså er et sparepotentiale, når det gælder administrative fællesskaber; der er et sparepotentiale. Men det er ikke et, der er lige stort alle steder, og nogle skoler har allerede realiseret det. Så tror jeg næsten, jeg har været så ærlig, som jeg kan være.

Det er ikke sådan, at erhvervsuddannelserne er sakket agterud i forhold til andre uddannelser, og slet ikke i forhold til gymnasiet, for gymnasierne skal også etablere administrative fællesskaber. Og hvis det bringer deres administrationsprocent ned fra 13 til 10 – som jeg håber på – så er det vel ikke så galt. Meningen er jo ikke, at der skal spares på undervisning. Men i forhold til de skoler, der allerede har realiseret gevinsten, eller hvor gevinsten ikke er der, kan jeg jo ikke bestride, at man så må hente de penge et andet sted. Det kan jeg jo ikke bestride. Til gengæld må der så være andre, som kan spare mere, end staten tager.

Kl. 13:22

Formanden:
Hr. Bjarne Laustsen.

Kl. 13:22

Bjarne Laustsen (S):
Jeg kan love undervisningsministeren, at jeg ikke vil svigte, hvis jeg får en mulighed for at stille ministeren et spørgsmål. Der er desværre sager nok, der er grund til at forfølge; så det er et løfte, jeg gerne vil give her.

Det er sådan, at hvis man fjerner penge fra området her, så får skolerne jo færre penge, end de ellers ville have fået, hvis ikke man havde gjort det – det må vi jo være enige om. Det var jo meningen, at de penge, der er tildelt, skulle gå til en forbedring af uddannelsen, og derfor mangler jeg at få at vide, hvis idé det egentlig er. Er det ministerens egen idé, at der skal spares på skolerne?

Vi står i en situation, hvor vi er enige om, at 95 pct. af en ungdomsårgang skal have en uddannelse. Vi ved, at procenten er helt nede på 79 nu. Det går den forkerte vej. Hvor er det præcis, der skal spares på skolerne for at udmønte de sparekrav på godt 300 mio. kr., som kriminalforsorgen skal have?

Altså, ministeren siger, at der er nogle steder, hvor man ikke kan spare; der er til gengæld nogle andre steder, hvor man kan spare. Vi vil gerne have at vide, hvor det er ministeren mener der skal spares.

Kl. 13:23

Formanden:
Ministeren.

Kl. 13:23

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):
Disse uddannelser er jo så vidt forskellige, at det er svært at udpege en bestemt gruppe, men jeg har i dag hørt om en erhvervsskole – oven i købet i det område, hvor hr. Bjarne Laustsen er valgt – som hårdnakket hævder, at der altså ikke er noget at hente på den skole. Og det må jeg så tro på, indtil vi har fået gennemgået tallene. Til gengæld er der andre steder, hvor der virkelig ligger et potentiale.

Jeg havde så sent som i går en diskussion med en bestyrelsesforsamling, hvor en hævdede, at det jo var vigtigt for skolen, at det hele blev administreret fra rektors kontor, og hvor jeg så måtte svare, at jeg da synes, det vigtigste er, at det bliver administreret så effektivt som muligt. Om den kontorperson, som kører regnskabet, sidder det ene eller det andet sted, er da mindre vigtigt.

Jeg kan hilse fra andre ledere og sige, at det at komme af med den administrative byrde og blive frigjort til pædagogiske aktiviteter også kan være en stor lettelse for en ledelse og en forbedring for eleverne, for de studerende.

Kl. 13:24

Formanden:

Hr. Bjarne Laustsen.

Kl. 13:24

Bjarne Laustsen (S):

Jeg ville jo gerne have, at ministeren i stedet for at nævne, hvem han har gået og talt med, og hvem der har sagt det ene og det andet og det tredje, var mere konkret. Jeg har det lidt ligesådan; jeg vil gerne være fri, så jeg har også min bank til at ordne mine forretninger og den slags ting, for det er nu engang praktisk. Men det koster jo nogle penge alligevel. Og selv om man udliciterer en opgave og beder andre om at gøre det, så koster det jo nogle penge.

Det, der er problemet i den her øvelse – som det har været det med de andre – er, at de, der er gået foran og har lavet besparelser, bliver straffet, fordi de har gjort noget, når ministeren så kommer med et system, der kører det hele ud i et tyndt lag over det hele, besparelser over det hele. Ministerens system her belønner dem, der sidder på hænderne og lader være med at gøre noget, der kunne være fornuftigt – f.eks. at investere i tekniske hjælpemidler, og hvad ved jeg – for at få en billigere drift af deres skole. Men her tilgodeser ministeren de forkerte, for de, der har sparet, bliver straffet en gang til.

Kl. 13:25

Formanden:

Ministeren.

Kl. 13:25

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Hvis man vil fastholde den administrative frihed, der ligger i taxameterprincippet, inklusive bygningstaxameteret, er man også nødt til at acceptere, at man ikke i alle tilfælde kan dele sol og vind lige. Det er, ligesom når staten forhandler med kommunerne: Der er nogle, der får en gevinst, og der er nogle, der får et tab, og det, man bliver enig om til sidst, er et gennemsnitsforhold.

Tilsvarende bygger den besparelse, der kaldes de administrative fællesskaber, på et gennemsnitsforhold. Der er taget højde for, at nogle skoler allerede har realiseret besparelsen, mens der på andre skoler er et større potentiale. Men det kan man jo ikke sidde og lave en regel om, og derfor har man altså lavet en generel regel,

som bygger på det, som man efter den bedste vurdering mener er det gennemsnitlige potentiale, vel vidende at nogle ikke kan realisere det, at andre har realiseret det, mens der til gengæld er andre igen, der kunne spare mere.

Kl. 13:26

Formanden:

Tak til hr. Bjarne Laustsen og tak til undervisningsministeren for deltagelsen i spørgetimen.

Den næste minister, der besvarer spørgsmål, bliver integrationsministeren, og den første, der stiller spørgsmål, er hr. Henrik Dam Kristensen. Værsgo.

Kl. 13:26

Spm. nr. US 109**Henrik Dam Kristensen (S):**

Som jeg tror vi alle har opdaget, er der desværre flere kvarterer i Danmark, hvor der er uroligheder, ganske alvorlige uroligheder. De er så alvorlige, at vi også har oplevet skyderier. Vi har igennem dagspressen kunnet se, at mange beboere rent faktisk lever i frygt i deres egne kvarterer, og jeg synes, at man også har set mange interviews med beboere, hvor frygten har været tydelig at se, og også ubehaget ved at skulle gå i frygt i deres egne kvarterer.

Der er mindst to aspekter i det her. Det ene er den kriminelle del med bandeopgør, ulovligheder, kamp om et narkotikamarked. Meget af det er en politiopgave, og det skal jeg ikke drage integrationsministeren ind i her i dag. Men så er der den anden del, nemlig fødekæderne bl.a. til denne bandekriminalitet.

Hvilke tanker har ministeren gjort sig om, at det tilsyneladende er relativt nemt at få ny tilgang til de her bander, og at det er relativt nemt for de her bander også at få meget unge til at udføre opgaver for sig? Vil ministeren i erkendelse af alt det, som vi nu så tydeligt har set alle sammen, lave en meget mere målrettet handlingsplan, som betyder, at vi får gjort op med fødekæderne til banderne? Det er vel i realiteten det, der først og fremmest må være en integrationsministers opgave.

Kl. 13:28

Formanden:

Integrationsministeren.

Kl. 13:28

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Det eneste integration, der var i hr. Henrik Dam Kristensens spørgsmål, var det sidste, da han

sagde, at integrationsministeren måtte være den nærmeste. Jeg må sige, at jeg er meget bedrøvet over, at hr. Dam Kristensen, som jeg kender som et ræsonnabelt og vidende, socialt indstillet menneske, der også har forståelse for mangfoldigheden i Danmark, nu gør bandeproblemet til et problem, som udlændingene over en bank er skyld i.

Hele det spørgsmål var jo egentlig et spørgsmål til justitsministeren, medmindre man mener, at alle i banderne er udlændinge. Der må jeg sige at det må jeg tage afstand fra. Jeg må tage afstand fra den trend, der åbenbart er blevet så moderne i Danmark, at alt, hvad der er dårligt i Danmark, er udlændingenes skyld.

Altså det, jeg som integrationsminister først og fremmest gør noget ved, er den seje, lange integration for at holde sammen på fædrelandet Danmark. Det gør man altså ikke ved at udskrive alle, der har en anden etnisk herkomst, som bandekriminelle. Det gør man ved et sejt integrationsarbejde, og jeg kan sige, at det også foregår i socialdemokratiske kommuner, hvor også socialdemokratiske kommunalpolitikere gør en kæmpe indsats.

Den allervigtigste forebyggelse af kriminalitet, når det drejer sig om udlændinge – men det er en meget lille del af udlændinge eller nydanskere, vi taler om – foregår ved et integrationsarbejde, som foregår i hele landet og er en folkesag, hvor man nærmest fra vugge til grav døgnnet rundt prøver at tage fat om dem, der har problemerne. Det går fremad på alle punkter. Men det er ikke nok, det kan altid blive bedre.

Vi spyr rapporter ud fra Integrationsministeriet. Forleden dag kom der en rapport, som hr. Henrik Dam Kristensen har fået, nemlig rapporten om marginaliserede unge. Den viser to ting, nemlig at regeringens initiativer er lykkedes, men at der er ting, hvor vi skal sætte endnu mere turbo på de initiativer, vi er i gang med. Den plan er vi ved at lægge.

Kl. 13:30

Formanden:

Hr. Henrik Dam Kristensen.

Kl. 13:30

Henrik Dam Kristensen (S):

Det er måske det mest fantastiske svar, jeg har hørt fra en minister, som er bedrøvet over, at jeg nu med det, jeg indledningsvis sagde, prøver på at gøre alle med anden etnisk baggrund til et kæmpe problem i det her land. Det var overhovedet ikke det, der lå deri. Jeg gjorde sådan set

meget, meget klart, at det alvorlige, vi nu ser, først og fremmest er en politiopgave.

Det, jeg sådan set udelukkende bad integrationsministeren om at forholde sig til, var fødekæderne hertil. Vi er nødt til at gøre integrationsministeren opmærksom på, at nogle af de her bånd bl.a. udspringer fra ghettoområder. Vi er da nødt til at gøre integrationsministeren opmærksom på, at vi desværre i dommervagter og andre steder også har en overrepræsentation af folk med anden etnisk baggrund. Det her er ikke en mistænkeliggørelse i forhold til dem, men det er et forsøg på at få regeringen til at tage det her alvorligt.

Det eneste svar, vi fik fra ministeren, var, at man udspydede rapport på rapport og i øvrigt var på rette vej – samtidig med at der bliver skudt i gaderne. Det må jeg sige at jeg synes var det bedrøvelige i det her.

Kl. 13:31

Formanden:
Ministeren.

Kl. 13:31

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Når jeg nævner det med rapporterne, er det, fordi hr. Henrik Dam Kristensen som medlem af Integrationsudvalget får dem alle sammen. Enten læser han dem ikke, eller også taler han mod bedre vidende, og så ved han endelig ikke noget om, hvad der foregår ude i kommunerne, hvor integrationen jo er forankret.

Der er jo ikke nogen, der har med integration at gøre, der ikke tager sociale problemer alvorligt, men de skal behandles som det, de er, sociale problemer, og kriminalitetsproblemer skal behandles som kriminalitetsproblemer. De skal ikke behandles, så man stempler en bestemt befolkningsgruppe for al kriminalitet. Det er bare det, jeg er nødt til at sige at man gør.

Der bliver taget hånd om det, og jeg må jo sige til hr. Henrik Dam Kristensen, at det er en meget stor skude, der skal vendes, for hvad var det, vi overtog? Vi overtog en kultur her i landet, hvor man ikke kunne drøfte det her, hvor man ikke måtte stille krav, hvor masser af ansatte rundt omkring i kommunerne i misforstået politisk korrekthed på grund af den socialdemokratiske regering ikke turde bruge alle de redskaber, de har. Det er blevet vendt. Integrationspolitikken er en succes. Den kører i den rigtige retning.

Der er stadig meget, der kan gøres endnu bedre, men det er fuldstændig urimeligt at kom-

me og rette beskyldninger mod en bestemt gruppe og rette beskyldninger mod regeringen. Der er aldrig gjort så meget for integrationen, som under den her regering. Det er ikke noget, Socialdemokraterne har bidraget til.

Jeg kunne jo se, hvad jeg overtog, og hvor meget der stadig væk ikke kunne nås, fordi vi overtog et fallitbo, når det drejer sig om integrationen. Og vi overtog et debatmiljø, der var forpestet.

Kl. 13:33

Formanden:

Der bliver en svarmulighed mere til ministeren. Hr. Henrik Dam Kristensen.

Kl. 13:33

Henrik Dam Kristensen (S):

Det sidste er vel det bedste bevis på, at vi har fat i noget. Altså, når man giver sig til at være meget, meget upræcis og i øvrigt også ukorrekt i forhold til, hvad der skete for nogle år tilbage, må jeg så gøre ministeren opmærksom på, at nogle af dem, der nu er problemer med, var 3-4 år, da den nuværende regering kom til. Må jeg gøre ministeren opmærksom på, at undervejs her har ministeren sagt, at det går i den rigtige retning, og at regeringens politik er ved at lykkes, og at der bliver taget hånd om tingene. Det er jo ikke det, man oplever, når man ser på, hvad der sker ude i virkelighedens verden.

Derfor må jeg sige til ministeren, at det trick med at beskyldte mig for med de her spørgsmål at gå efter en bestemt etnisk gruppe ikke er korrekt, og det skal ministeren ikke slippe af sted med. Ministeren skulle hellere koncentrere sig om at svare på det, der blev spurgt om, nemlig hvordan vi sikrer en ordentlig, fornuftig integration, som gør, at nogle af de uheldige tal, vi har, bliver nedbragt. Der har ministeren til trods for de mange, mange rapporter – som vi i øvrigt har læst – overhovedet ikke været bare i nærheden af noget, der ligner et svar. Det synes jeg er sørgeligt og bedrøveligt.

Kl. 13:34

Formanden:

Integrationsministeren.

Kl. 13:34

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jeg er bare nødt til at sige, at hr. Henrik Dam Kristensen jo ikke vil tage ved lære af det, der sker.

Det er jo helt klart med de tal, som vi hele tiden spyr ud – hvis det er det, hr. Henrik Dam

Kristensen efterlyser – tørre, kolde kendsgerninger, at der er kommet flere i arbejde. Der er flere børn, der er kommet i vuggestue og i børnehave. Der er flere unge, der klarer sig langt bedre i systemet. Der er flere kvinder, der kommer ud i uddannelsessystemet. Muslimerne føler, at Danmark er det bedste land for muslimer. Det var der en undersøgelse om forleden dag. Sådan kan vi blive ved. Alle tal, der overhovedet bliver målt – og der bliver målt hele tiden, vil jeg sige til hr. Henrik Dam Kristensen – viser, at det går langt bedre. Hele tiden går det fremad.

Vi bliver selvfølgelig ved med at puffe på, at tempoet skal øges. Vi ændrer hele tiden fokus, for når vi har koncentreret os om kvinderne, viser det sig selvfølgelig, at så går det dem godt; så sækker mændene bagud, og jamen så fokuserer vi på dem. Det gør vi hele tiden på nye områder for hele tiden at gøre det bedre for de grupper, som vi så en stund har fokuseret lidt mindre på end de andre. Sådan ændrer fokus sig.

Jeg sender altså meget gerne alle de statistikker over, der viser: flere i arbejde, flere i institutioner, flere velintegrerede og flere, der føler sig godt tilpas i Danmark. Regeringens politik er lykkedes. Det bliver aldrig godt nok, men det bliver stadig bedre, vil jeg sige til hr. Henrik Dam Kristensen.

Kl. 13:36

Formanden:

Tak til hr. Henrik Dam Kristensen.

Næste spørgsmål er fra fru Meta Fuglsang til integrationsministeren.

Kl. 13:36

Spm. nr. US 110**Meta Fuglsang (SF):**

Jeg vil gerne spørge ministeren, hvad der er den aktuelle praksis for tilkendelse af opholdstilladelse i Danmark til børn med andet statsborgerskab end dansk, når en af forældrene er flyttet til Danmark, f.eks. i forbindelse med at en forælder indgår ægteskab med en dansk statsborger, som så bor i Danmark. Og jeg vil især gerne høre om ministerens overvejelser i forbindelse med forholdet mellem hensynet til familiens enhed, altså at familien kan forblive samlet, og de rammer, vi så giver for opholdstilladelse til de børn.

Kl. 13:36

Formanden:

Ministeren.

Kl. 13:36

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Nu tror jeg, at fru Meta Fuglsang har en konkret sag i baghovedet, men jeg kunne ikke høre det, og jeg kunne ikke høre, hvad der var opholdstilladelse, og hvad der var statsborgerskab. Men jeg vil sige, at det jo er sådan, at vi er undergivet internationale regler om familiens enhed, og jeg har jo netop forleden dag, hvor fru Meta Fuglsang vist også var til stede, i Integrationsudvalget klart redegjort for, hvordan praksis er.

Jeg ved ikke, om det er den situation, fru Meta Fuglsang tænker på, nemlig at der kommer personer fra forskellige lande og gifter sig i Danmark og gerne vil have opholdstilladelse her, og det kan de ikke få. Så er det jo sådan, at man undersøger, om ægtefæller, som jeg forstår det drejer sig om, kan udrejse samlet til et land. Jeg kan ikke helt høre, om det er den situation, der tænkes på, men jeg må jo gætte mig til det.

Det her er jo en uforberedt spørgetime, så jeg regner med, at det er det politiske, vi skal diskutere, og ikke en gentagelse af de specifikke oplysninger, der blev givet i Integrationsudvalget i sidste uge.

Kl. 13:37

Formanden:

Fru Meta Fuglsang.

Kl. 13:37

Meta Fuglsang (SF):

Jeg vil gerne sige, at det er en konkret situation, som har sat gang i spekulationerne omkring de her børn, og der er i øjeblikket flere enkeltsager i pressen, som jeg godt er klar over at man ikke kan kommentere her som enkeltsager, men som jo rejser nogle vigtige spørgsmål om børns vilkår.

Det seneste eksempel, jeg har, er et eksempel med en pige på 17 år, der henvises til at rejse til Brasilien, selv om hendes mor bor her. Moren er gift med en dansk mand, og hendes yngste barn har fået opholdstilladelse i Danmark, fordi det er et lille barn, og pigen på 17 år bliver så henvist til at rejse tilbage til Brasilien.

Så jeg vil gerne spørge ministeren, om de regler, som vi har, i tilstrækkeligt omfang tilgodeser hensynet til, at familien forbliver samlet, når vi oplever, at en pige på 17 år sendes tilbage til hjemlandet, selv om hendes primære omsorgspersoner er i Danmark.

Kl. 13:38

Formanden:
Ministeren.

Kl. 13:38

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jeg kan selvfølgelig ikke kommentere enkeltsager, og referatet kan ikke afklare, hvad det er for nogle regler, der gælder, fordi det helt afhænger af – hvis man nu tog den situation, som fru Meta Fuglsang nævner – om det er en, der har boet her i 17 år, eller om det er en, der er kommet ind i går.

Jeg kan sige, at vi jo desværre ser, at der er mange forældre, der rejser hjemmefra, lader deres børn blive i hjemlandet, og så pludselig på et eller andet tidspunkt, hvor barnet har fået tilknytning til andre dele af familien, vil man have barnet herop. Det er en situation ud af mange. Og så er det sådan, at det ikke er sikkert, at den pågældende kan blive familiesammenført her i Danmark.

Hvis det er sådan, at man er her i Danmark, sender børn hjem på genopdragelse og lader dem blive tilstrækkelig længe i udlandet, så er det heller ikke sikkert, at de kan komme tilbage. Hvis man lader børn, der allerede har opholdstilladelse, være væk i flere år, så kan det være, at opholdstilladelsen bortfalder. Og sådan kan jeg jo nævne hundrede sytten eksempler, det er jo rent referat af reglerne – og dem er der mange af – og det er altid en konkret vurdering, der helt afhænger af, hvad det er for en situation, vi taler om.

Kl. 13:39

Formanden:

Fru Meta Fuglsang.

Kl. 13:39

Meta Fuglsang (SF):

Men hvor der er tale om en kvinde med et andet statsborgerskab end dansk, som rejser til Danmark og gifter sig og har to børn, hvoraf den ene er over 15 år og den anden er under 15 år, står den kvinde jo i en situation, hvor det ældste barn ikke nødvendigvis kan komme til at bo i Danmark sammen med hende.

Jeg vil gerne spørge, om ministeren mener, at Danmark lever op til vores ansvar i forbindelse med de internationale forpligtelser, vi har, til at beskytte børn, når det er sådan, at vi er parate til at splitte familier på den her måde, så store søskende bliver splittet fra de små søskende og forældrene på grund af en aldersgrænse. Og så vil jeg spørge ministeren, om hun kunne overveje at ændre praksis, så familier forbliver samlet i de her situationer, og om, hvad der eventuelt kunne få ministeren til at overveje at skifte prak-

sis, så vi lever op til forpligtelserne til at holde familier samlet.

Kl. 13:40

Formanden:
Ministeren.

Kl. 13:40

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Der bliver spurgt, om jeg mener, vi overholder internationale konventioner, og det kan der svares klart ja på. Altså, den situation, at en mor rejser til et andet land, med den følge, at hun ikke kan få hele børneflokket med, er ikke en situation, jeg vil tage stilling til. Men vi har en lang række regler, som jeg har nævnt, for der kan være tale om forskellige situationer. Det er altså ikke sådan, at man bare uden videre kan få voksne børn familiesammenført her i Danmark, hvis man rejser hertil. Men konventionerne bliver overholdt, og det bliver nøje undersøgt i hver eneste sag.

Kl. 13:41

Formanden:

Tak til fru Meta Fuglsang.

Den næste spørger er hr. Ole Hækkerup, og det er stadig til integrationsministeren. Værsgo.

Kl. 13:41

Spm. nr. US 111

Ole Hækkerup (S):

Tak. Jeg vil lidt tilbage til integrationssporet, for det er jo her for ganske nylig, vi har fået en rapport, som viser, at der er 47.000 nydanske børn og unge, som enten er på kanten af samfundet eller kan risikere at komme det, og jeg tror sådan set, at integrationsministeren og jeg hurtigt kan blive enige om, at det fremstår som en kæmpe udfordring for det danske samfund. Og jeg skal måske for en god ordens skyld sige, at noget af det, som der peges på i rapporten, er, at der for nogle forældre, for nogle, understreger jeg, er tale om ikke at have noget arbejde, ikke at være særlig god til dansk og have en begrænset viden om samfundet, og at der for nogle af børnene selv, ikke for alle, men for nogle af dem, også er tale om dårlige danskundskaber, og endelig at der for nogle arbejdsgivere, og igen, langtfra for alle, men for nogle, er tale om direkte at fravælge nydanske ansøgere.

Det, som jeg gerne vil spørge ministeren om i første række er, hvad der er regeringens eller statens ansvar i den her forbindelse, og helt konkret, om integrationsministeren kunne forestille

sig, at man enten tog initiativ til at lave et viden-center for integration, der en gang om året kunne fortælle, hvordan det så går med at få løst de her problemer, hvad enten de knytter sig til de problemer, der er hos nogle forældre, hos nogle børn eller hos nogle arbejdsgivere, eller at man kunne lave en ordentlig redegørelse til Folketinget, der viste: Hvordan går det så med at nå de her mål, for så vidt angår netop dansk hos forældrene, viden om samfundet og det problem, som vi også ved der er hos nogle børn, nemlig det der med, hvor god man er til dansk, og med hensyn til arbejdsgiverne osv. osv.?

Min politiske pointe er: Kan vi få det samlet op en gang om året, og jeg er sådan set ligeglad med, hvad for en ramme vi lægger det i – eller jeg er ikke ligeglad med det, men det er mindre vigtigt i forhold til den politiske pointe – sådan at vi bliver ved med at forholde os til det her problem, sådan at vi bliver ved med at have fokus på alle de der forskellige ting, vi skal tage fat i, hvis vi skal løse problemet?

Kl. 13:43

Formanden:
Ministeren.

Kl. 13:43

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jeg er fuldstændig enig med spørgeren i, at det er en kæmpe udfordring, at der stadig væk er en tung ende, og man kan sige, at jo bedre det går for de gode, jo mere synligt bliver det med hensyn til de andre. Det er også et problem, jeg er meget opmærksom på, for helt bortset fra store klasseforskelle, er der noget, der siger mig, at det så specielt er inden for den gruppe, vi kunne kalde nydanskere. Det er meget uheldigt. Jeg er meget glad for, at jeg i den rapport kan se, at det tværministerielle udvalg jo siger, at alle de ting, der er gjort, er den rigtige vej, men der er nogle, der skal samles yderligere op.

Jeg vil sige, at det, som jeg også har sagt til tidligere spørgerne, er et spørgsmål om hele tiden at holde fokus på: Hvor er de svageste punkter? Og det er jo bl.a., når vi nu taler om den her gruppe, i højere grad at tage fat fra starten.

Der er f.eks. nævnt bedre uddannelse af sundhedsplejersker, og det må jeg sige er en af de ting jeg selv er meget optaget af. Jeg går jo ikke ind for tvang. Men der er jo sket en vældig udvikling i holdningen også hos indvandrere, siden det her startede, om jeg så må sige, og det er lettere for sundhedsplejerskerne at komme ind. Det er dem, der faktisk kommer med den

gode nyhed og den gode hjælp fra kommunen. De er meget centrale personer, for det er faktisk der, forholdet til myndigheden starter, og der, man forstår, at de kommer for at hjælpe. Og derfor vil vi, som der står, opprioritere uddannelsen; det synes jeg er et glimrende forslag.

Så vil jeg gøre det, at jeg nu vil prøve at undersøge – jeg har talt med nogle kommuner allerede – om de bruger de redskaber, de har, altså om de nu også, hvis de konstaterer, at et barn mangler sprogfærdigheder, bruger de muligheder, der er for f.eks. at sige, især når der er omsorgssvigt: Så må du i børnehaven. For der er jo ikke nogen tvivl om, at det barn, der ikke helt fra starten kan det danske sprog, allerede er sat bagefter, og det er noget, jeg faktisk allerede i morgen skal have møde med undervisningsministeren om. Så det er noget, jeg er meget optaget af at vi yderligere fokuserer på, samtidig med at vi stadig væk fokuserer på alt det andet.

Kl. 13:45

Formanden:

Hr. Ole Hækkerup.

Kl. 13:45

Ole Hækkerup (S):

Tak. For at vende tilbage til udgangspunktet: Er ministeren enig med mig i, at det her problem er af en sådan størrelse, at det ville være godt for det danske samfund, om vi sørgede for, eksempelvis en gang om året, at vende tilbage og se, hvordan det så går med det her? Det kunne man enten gøre i en redegørelse til Folketinget, man kunne gøre det ved at lave et institut for integrationsvurdering, eller man kunne gøre det på en helt tredje måde. Min pointe er: Vil ministeren tage initiativ til, at vi sørger for hele tiden at følge op på: Hvordan går det så? Hvordan går det med de initiativer, vi har sat i værk? Hvordan går det med at sørge for, at der er færre, som enten er på kanten af samfundet eller risikerer at komme på kanten af samfundet?

Kl. 13:46

Formanden:

Ministeren.

Kl. 13:46

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Det gør vi jo allerede, og vi ved, hvad det er, der virker, og hvad det er, der ikke virker. Vi ved, hvad det er for nogle kommuner, der gør meget ved det, og det virker lige præcis, når kommunerne gør meget ved det, har fokus på integrationen på det politiske niveau, når kommunerne tør udnytte de redskaber, de allerede har.

Med hensyn til evalueringer vil jeg sige, at de hele tiden tilflyder Folketinget. Vi har faktisk i lang tid været i gang med at forsøge at lave en redegørelse. Problemet er, at der bliver ved med at komme nye ting, jeg også vil have med, fordi de er så gode, og derfor ligger den på mit bord. Jeg har foreslået den, næsten fra jeg blev minister, og det er ikke embedsværkets skyld, at den ikke kommer ud, men samtidig er der jo altså kommet rapport på rapport på rapport, og vi måler og måler, og vi evaluerer.

Der er jo ikke nogen tvivl om, hvad der hjælper, og det, der hjælper, er også det, vi bruger. Men man kan altså ikke få alle med i ét hug, og derfor er det, at vi hele tiden skifter fokus og fokuserer på dem, der er de mest udsatte og svage. Det er udmærket beskrevet i den rapport, og jeg er fuldstændig enig med spørgeren i, at det stadig væk er en gigantisk udfordring. Der må ikke slappes af et eneste øjeblik, og jeg håber også, at hr. Hækkerup vil være med til virkelig at give kommunerne gejst, så de fortsætter arbejdet. For det er altså der, det skal være forankret.

Kl. 13:48

Formanden:

Så er det hr. Ole Hækkerup.

Kl. 13:48

Ole Hækkerup (S):

Jeg tror, vi kan gøre det endnu bedre med hensyn til at få løst det her problem, hvis vi sørger for hele tiden at vende tilbage til det her i Folketinget. Når jeg tror, det er vigtigt, at vi vender tilbage til det, uanset hvilket regi man lægger det i – om man lægger det i en årlig integrationsredegørelse, om man lægger det i et institut for integrationsvurdering – er det selvfølgelig, fordi det betyder, at ansvaret for, hvordan det her samfund udvikler sig i forhold til de børn, der er på kanten eller risikerer at komme på kanten, også er på Folketingets bord, sådan at det ikke kun er på kommunernes bord, men sådan at der også er et ansvar, vi kan samle os om i Folketinget. Det er lige præcis det, der er min politiske pointe.

Nu kan jeg så forstå, at der er en redegørelse undervejs, som jeg ikke helt kunne placere ind. I virkeligheden synes jeg, det ville være relevant, at man sørgede for at have en redegørelse hvert eneste år. Vi kunne så fra Folketingets side følge op på, hvordan det går med de initiativer, der blev lanceret i forrige redegørelse, hvordan det går med de problemer, man i forrige redegørelse fandt ud af der var – sådan at vi også kunne se, hvor man skal sætte ind henne – hvor der

dukker nye problemer op, og hvad vi skal gøre ved dem.

Kl. 13:49

Formanden:
Ministeren.

Kl. 13:49

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jo, men jeg er nødt til at sige, at i hvert fald en stor del af de ting, som sker allerede, og som måles, så vi kan se, hvad det er, der hjælper, rent faktisk sendes til Integrationsudvalget. Der er intet, der er mig kærere end at tale om integration, hvad enten det sker i Folketingssalen, eller om det sker i udvalgene eller i spørgetiden. Jo oftere det siges, jo bedre, så det er jeg helt med på, men jeg vil bare bede om, at man så også gennemgår det, vi rent faktisk sender over, for vi sender den ene rapport efter den anden – kald det redegørelse, eller hvad man vil – hvor der på spørgsmålene er de svar, der efterlyses. Det, vi også gør, er, at vi ustandselig laver resuméer af de svar, vi afgiver til Integrationsudvalget.

Jeg forstår godt, at hr. Hækkerup har svært ved at overskue det, for der er utrolig meget. Det har jeg også meget svært ved selv. Men det der med at lave et resumé af det hele ændrer jo ikke noget. Jeg vil meget gerne tale om det også i Folketingssalen, men jeg er bare nødt til at sige, at de oplysninger løbende tilflyder Folketinget og offentligheden.

Kl. 13:50

Formanden:

Tak til hr. Ole Hækkerup som spørger og tak til integrationsministeren, som nu overgår til at være kirkeminister. For nu er der spørgsmål til kirkeministeren, og den første spørger er fru Bente Dahl. Værsgo.

Kl. 13:50

Spm. nr. US 112

Bente Dahl (RV):

Kirkeministeren er i Politiken den 24. marts 2009 refereret for at have udtrykt sin bekymring vedrørende det omfattende udgravningsarbejde, der muligvis kan få Marmorkirken til at styrte i grus eller på anden måde beskadige den, hvis elers Metroselskabet får grønt lys til at gå i gang med byggeriet af den nye metro.

Jeg anerkender, at det er menighedsrådet, der har den afgørende bestemmelse over deres sognekirke, men da Marmorkirken er på UNESCO's observationsliste over umistelig kulturarv og

denne kirke derfor har en mere omfattende betydning for os alle sammen i samfundet, vil jeg dels høre, om kirkeministeren mener, at ansvaret også ligger hos ministeren for netop denne kirke, dels vil jeg gerne bede ministeren om at uddybe sin bekymring som udtrykt i Politiken den 24. marts 2009 – det var i går.

Kl. 13:51

Formanden:

Kirkeministeren.

Kl. 13:51

Kirkeministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jeg er jo her, som fru Bente Dahl allerede selv antyder, på gyngende grund – og det håber vi så ikke at Marmorkirken er – for det er ikke noget, jeg har direkte med at gøre under mit ansvarsområde. Men det er jo ikke til at skjule, når Politiken ringer til mig, at jeg er mindst lige så bekymret over den sag, som fru Bente Dahl er.

Jeg kan sige, at jeg i al stilhed, lige så snart jeg blev minister – for det er ikke bare Marmorkirken, det er Assistens Kirkegård med grave, som ikke er sløjft, og også en lang række andre kirker, men selvfølgelig først og fremmest Marmorkirken – på et tidligt tidspunkt henvendte mig til trafikministeren på grund af bekymring over det; men det har jeg jo ikke kommunikeret ud, fordi jeg mente, at det var et internt anliggende.

Retsgrundlaget er jo en lov, der er vedtaget her i Folketinget; det skal vi jo lige huske. Der er vedtaget en lov her i Folketinget om, at der skal være en metro. Så er det trafikministeren, der skal fastlægge linjeføringen, har jeg forstået, sammen med Trafikudvalget. Det er klart, at da jeg forudså det, gav jeg udtryk for min bekymring.

Hvis jeg skal uddybe den, vil jeg sige, at uanset VVM har jeg den, jeg ved ikke, om man må sige personlige opfattelse, at historien jo har lært os, at nogle gange sker det, der ikke må ske, og det har for mig intet at gøre med, at noget er styrtet i grus i København, for jeg har som sagt henvendt mig til trafikministeren på et langt tidligere tidspunkt, men selvfølgelig bliver man da ikke mindre tryk af at høre, at noget er styrtet i grus i København, og at der andre steder sker det, der ikke må ske. Jeg har forstået, at der er en bygherre, som skal bygge i nærheden, som også er blevet bekymret. Dertil må jeg jo sige, at jeg er et meget historisk menneske, og jeg spørger da bare mig selv stilfærdigt: Skal det lige være dér midt i Frederiksstaden? Det er jo også et æstetisk spørgsmål.

Men det er altså en lov, der er vedtaget af Folketinget, og jeg har bare som kirkeminister – som den, der på en eller anden måde trods alt er ansvarlig for den kirkelige arv – givet udtryk for en bekymring, som jeg gerne vil stå ved her i Folketinget.

Kl. 13:53

Formanden:

Så er det fru Bente Dahl.

Kl. 13:53

Bente Dahl (RV):

Jeg er jo ligesom ministeren klar over, at det er en lov, der er vedtaget i Folketinget, men jeg deler fuldstændig bekymringen for skaderne på kirken, og det er også baggrunden for mit spørgsmål. Men en lov er jo ikke bare en lov – den kan administreres, og det kan gøres på forskellig vis, og det er også derfor, jeg mener, at vi må gøre en indsats for at få det uventede med ind i de beregninger, der er.

UNESCO vedtog i 2003 en konvention til beskyttelse af den immaterielle kulturarv. 47 lande har ratificeret den – Danmark har ikke gjort det endnu, men kulturministeren gav mig i sidste uge det svar på mit § 20-spørgsmål, at Danmark vil ratificere den inden sommeren 2009.

Opfatter ministeren Marmorkirken som en del af den immaterielle kulturarv – naturligvis også den materielle kulturarv – og skal kirken derfor ydes et specielt hensyn i planlægningen af et byggeri, der ifølge de nuværende planer går meget tæt på kirken?

Kl. 13:54

Formanden:

Ministeren.

Kl. 13:54

Kirkeministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Vi har ca. 2.000 kirker i Danmark, og de fleste er fra middelalderen og er en fantastisk arv. I København er byen jo brændt flere gange, så vi har kun Sankt Petri Kirke tilbage fra middelalderen. Alle andre er nyere, og det er helt klart, at Marmorkirken, både med dens særlige konstruktion og særlige fremtræden og det sted, den ligger, er en særlig bygning, et særligt vartegn for Danmark langt ud over det at være kirke. Det skal der ikke være nogen tvivl om. Derfor er det klart, at man arbejder på, at den skal under UNESCO's kulturarv. Det synes jeg er helt naturligt. Det er et enestående område i København.

Kl. 13:55

Formanden:

Fru Bente Dahl.

Kl. 13:55

Bente Dahl (RV):

Tak, og det fører mig til det sidste spørgsmål: Hvordan forestiller kirkeministeren sig at hun kan sikre Marmorkirken også for kommende generationer?

Kl. 13:55

Formanden:

Ministeren.

Kl. 13:55

Kirkeministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jeg er jo nødt til at henvise til, at ingen kan sikre den, men at et flertal i Folketinget kan beslutte, at metroen ikke skal ligge lige der. Men det er ikke mit område. Jeg taler internt med trafikministeren om, hvordan jeg ser det, men det er trafikministerens endelige afgørelse sammen med Folketinget, og det respekterer jeg. Nu har jeg givet udtryk for min mening.

Kl. 13:56

Formanden:

Tak til fru Bente Dahl. Så er det hr. Jesper Langballe med et spørgsmål til kirkeministeren. Værsgo.

Kl. 13:56

Spm. nr. US 113**Jesper Langballe (DF):**

En onsdag for ikke så forfærdelig lang tid siden stillede min partifælle hr. Søren Krarup og jeg selv som medspørger et spørgsmål til kirkeministeren om biskop Søren Lodberg Hvas og provst Lars-Erich Stephansens sagsbehandling i præstesagen om den kvindelige præst Mette Villads Christensen i Rubjerg i Vendsyssel. Det er en sag, der som bekendt er baseret på sladder og er uden nogen som helst substans. Der er ingen anklager om tjenesteforsømmelse eller andet lignende.

Nu er præsten så fyret her i januar i år efter at være blevet indstillet til fyring af biskoppen i august. Jeg vil sige, at jeg tror, at alle forstod, at kirkeministeren ikke ønskede at udtale sig om biskoppens og provstens sagsbehandling.

Men nu ligger sagen anderledes, for nu er det ministeren selv og hendes ministerium, der er kommet under kritik fra Ombudsmanden. Det er en kritik for ikke at have ladet de rettigheder, præsten har efter partsoffentlighedsloven, komme hende til gode. Hun har ikke fået udleveret de dokumenter, hendes advokat har bedt om.

Mit spørgsmål til kirkeministeren er nu, dels hvordan kirkeministeren stiller sig til den kritik,

dels om kritikken giver kirkeministeren anledning til at genoptage sagen.

Kl. 13:58

Formanden:

Kirkeministeren.

Kl. 13:58

Kirkeministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Ombudsmanden har ikke sagt noget om, at der er nogle papirer, som skulle have været udleveret, og som ikke er udleveret. Det, Ombudsmanden siger, er, at vi i stedet for at sende én stak skulle have sendt to stakke. Vi skulle have givet aktindsigten nogle uger før i stedet for at give den samtidig med partshøringen. Det er set fra et formelt synspunkt hundrede halvtreds procent rigtigt, hvad Ombudsmanden siger, og det er klart, at det ikke vil ske igen. Næste gang sender jeg selvfølgelig bunkerne to gange. Jeg synes, det er lidt upraktisk, men det er fuldstændig korrekt. Det ændrer ikke ved beslutningsgrundlaget.

Som det så også fremgår, er der sendt en skrivelse om, at der er nogle andre dokumenter i sagen, som vi bør se på, og det gør vi naturligvis. Det sidder mine embedsmænd med i øjeblikket, det siger sig selv.

Kl. 13:59

Formanden:

Hr. Jesper Langballe.

Kl. 13:59

Jesper Langballe (DF):

Som jeg har forstået Ombudsmandens kritik, gik den ikke så meget på spørgsmålet om, hvorvidt det var en eller to stakke papirer, men mere på spørgsmålet om, at de rettigheder, man har ifølge partsoffentlighedsloven, og den ret, man har til at blive partsafhørt, ikke må sammenblandes. Og når man lod udleveringen af dokumenterne vente til partsafhøringen, var det efter Ombudsmandens mening en sammenblanding. Det kan ministeren være uenig med Ombudsmanden i, men jeg mener at kende ministeren godt nok til at vide, at hun til enhver tid vil mene, at i forhold til kritik af en minister har Ombudsmanden det sidste ord.

Jeg gentager lige mit andet spørgsmål, nemlig om kirkeministeren i Ombudsmandens kritiske bemærkninger finder anledning til at genoptage sagen.

Kl. 14:00

Formanden:

Ministeren.

Kl. 14:00

Kirkeministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jamen der er to ting fra Ombudsmanden. Der er denne kritik om, at Ombudsmanden tror, at vi har blandet offentlighed og partshøring sammen. Det har vi ikke, men det er uheldigt, at det fremtræder på den måde. Vi er selvfølgelig udmærket klar over, at det er to forskellige ting, men da aktindsigtsbegæringen kom på et tidspunkt, hvor vi var ved at være færdige med sagen, fik den pågældende det altså samlet. Det var en fejl, det sker ikke mere. Men efter min opfattelse er der altså ikke sket nogen uret; man har fået de papirer, man skulle have, og man har fået den partshøring, man skulle have. Det betyder jo altså også, at den pågældende har fået de papirer, der skal udleveres.

Ombudsmanden siger så, at der er kommet andre papirer, og at sagen skal genoptages, eller rettere, Ombudsmanden spørger, om vi vil genoptage den, eller hvordan det nu er formuleret – Ombudsmanden kan jo ikke bestemme, hvad en minister skal, men det tilrådes altså – og der er det, jeg siger, at vi kigger på de papirer nu, vi går dem grundigt igennem igen. Det gør vi.

Kl. 14:01

Formanden:

Hr. Jesper Langballe.

Kl. 14:01

Jesper Langballe (DF):

Det er jeg glad for at høre, og det regner jeg så med at ministeren kommer til rette med Ombudsmanden om.

Så kunne jeg godt tænke mig til sidst at stille et principielt spørgsmål i den her anledning: Er ministeren enig med mig i, at under en luthersk kirkeordning er det ministeren, repræsentanten for den borgerlige øvrighed, og ikke nogen gejstlig repræsentant, der har det sidste og afgørende ord?

Jeg kunne citere de berømte ord af Luther: Alt, hvad der er kræbet ud af dåben, kan rose sig af at være præst, biskop eller pave. Det er just sagt til de tyske fyrster for at gøre dem opmærksom på, at det var dem og ikke gejstligheden, der havde retten til at bestemme i kirken. Og det vil også sige, at i en sag som denne har den borgerlige øvrighedsrepræsentant – fyrsten, kirkeministeren – en klar ikke bare ret, men pligt til i givet fald at underkende den gejstlige øvrighed. Det vil jeg gerne høre ministerens syn på.

Kl. 14:03

Formanden:

Og det får vi her. Kirkeministeren.

Kl. 14:03

Kirkeministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jeg er ked af, at jeg ikke har en halv time, men nu blander hr. Jesper Langballe nok tingene lidt sammen, for biskoppen er jo både gejstlighed og her også chef for præsten.

Jeg er jo selvfølgelig fuldstændig enig i det almindelige præstedømme, men jeg er også nødt til at understrege, at uanset hvad Luther siger, så har jeg som politiker ikke et særligt, fint præstedømme, det har menighedsrådsmedlemmerne heller ikke, men det har, som hr. Jesper Langballe sagde, enhver, der er krøbet ud af dåben. Der er ikke nogen gradsforskel, uanset hvem vi er. Så kan der være nogle, der er noget mere i samfundet og derfor har en anden pligt.

Men jeg holder mig til gamle Grundtvig, som jo netop på sine meget gamle dage ved en rigsdagsprædiken meget klart sagde, at det omsider var gået op for ham – han ville jo ikke have folkekirke i starten – at folkekirken var den bedste ordning, for så var det Folketinget og ikke præsteskabet, der bestemte, og det var med til at bevare friheden. Og det er vi to jo hundrede og halvtreds procent enige om. Jeg kan sige til hr. Jesper Langballe, at jeg om et par måneder vil udgive en lille bog, hvor den prædiken er medtaget, fordi den jo siger alt om, hvad det er for en fremragende folkekirkelig ordning, vi har. Det er den ordning, der er allerbedst til at bevare friheden.

Kl. 14:04

Formanden:

Så endte alt jo i fryd og gammen mellem spørger og minister. Tak til hr. Jesper Langballe og tak til kirkeministeren.

Hermed sluttede spørgetimen.

Det næste punkt på dagsordenen er:

2) Besvarelse af oversendte spørgsmål til ministre (spørgetid).

Kl. 14:04

Formanden:

Det første spørgsmål er stillet til fødevareministeren af hr. Ole Vagn Christensen.

Spm. nr. S 1741

Kl. 14:04

1) Til fødevareministeren af:

Ole Vagn Christensen (S):

Hvordan vil ministeren sørge for, at trivsel og arbejdsglæde er i højsædet, som vedtaget i trepartsaftalen for at sikre gode, engagerede medarbejdere, når der fra ministerens/ledelsens side er udvist en sådan lemfældighed med betroede midler, at det har ført til et underskud på 26,7 mio. kr. på Fødevarestyrelsens regnskab?

Formanden:

Det er fødevareministeren, der lægger for med besvarelse. Værsgo, minister.

Kl. 14:04

Fødevareministeren (Eva Kjer Hansen):

Tak. I 2009 er det sådan, at Fødevarestyrelsen skal tilpasse økonomien, så Fødevarestyrelsen kan overholde finanslovbevillingen i 2009. I og med at en tilpasning af udgifterne er nødvendig, kan man ikke undgå, at der også skal afskediges medarbejdere. Fødevarestyrelsens ledelse har tilkendegivet, at fokus vil være på, dels at arbejdsindsatsen fortsat skal sikres på de politisk prioriterede områder, dels at det skal være en god arbejdsplads med mulighed for personlig og faglig udvikling.

I den forbindelse er jeg bekendt med, at Fødevarestyrelsen gennem de seneste år har arbejdet systematisk med at udvikle Fødevarestyrelsen som arbejdsplads, bl.a. med en ambitiøs kompetencestrategi, anvendelse af en dialogbaseret arbejdspladsvurdering, en nærværstrategi m.v. Der er altså rigtig meget fokus på trivsel på arbejdspladsen i Fødevarestyrelsen. Og jeg er sikker på, at opgaven med at sikre, at trivsel og arbejdsglæde fortsat er i højsædet, vil blive godt varetaget af Fødevarestyrelsens ledelse.

Kl. 14:06

Formanden:

Hr. Ole Vagn Christensen.

Kl. 14:06

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg er fuldstændig rystet over den argumentation, der her lægges for dagen, i forhold til at man på et område, der er forlig om, har opbygget et underskud på 26,7 mio. kr. Men jeg er endnu mere rystet over, at man så kommer og foreslår, at man kan klare at leve op til at sørge for, at der er trivsel hos personalet ved at indskrænke dem med 40 personer.

Jeg vil gerne vide, på hvilke områder det er, at denne politiske aftale, som der er indgået om fødevareresikkerheden, ikke er gældende, når ministeren siger, at det er på de områder, vi kan finde besparelserne.

Kl. 14:07

Formanden:

Fødevarerministeren.

Kl. 14:07

Fødevarerministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg kan forsikre hr. Ole Vagn Christensen om, at det her ikke vil påvirke de forlig og de aftaler, der er indgået i forhold til finansieringen af konkrete opgaver. Det handler om, at Fødevarestyrelsen ikke har kunnet overholde sit budget, at der har været nogle tilpasninger, som ikke er foregået tilfredsstillende, at der er nogle arbejdsopgavevaretager, hvor der har været afsat flere ressourcer end nødvendigt. Og jeg har fuld tillid til, at ledelsen i Fødevarestyrelsen kan finde ud af at håndtere den her situation og kan finde frem til besparelser, der netop ikke påvirker de politisk prioriterede områder.

Kl. 14:07

Formanden:

Hr. Ole Vagn Christensen.

Kl. 14:07

Ole Vagn Christensen (S):

Siden 2001 har vi hørt den her melodi; vi har hørt, at nu har man tilpasset, nu har man gjort det, der var nødvendigt, for at man kunne sikre det ene og det andet, nu har man lavet den omstilling, der var nødvendig. Jeg er nødt til at spørge: Hvordan har personalet været inddraget i forbindelse med det underskud, der her er opstået igennem tiden? Har man fået de fornødne oplysninger, således at man har kunnet skabe en sikker og tryk arbejdsplads? Eller er det noget, der nu er kommet til personalets kendskab, fordi der har været slendrian i Fødevarestyrelsen under ministerens ledelse i den periode, vi har været igennem?

Jeg er interesseret i at høre, hvordan personalet er blevet inddraget, og hvordan personalet har været med til at opbygge, at vi har fået et underskud på 26,7 mio. kr.

Kl. 14:08

Formanden:

Så er det ministeren.

Kl. 14:08

Fødevarerministeren (Eva Kjer Hansen):

Det er jo rigtig, at der har været en økonomistyring, som ikke har været tilfredsstillende. Sådan er det jo, når der bliver oparbejdet et underskud,

som ikke er forventet. Jeg er sikker på, at Fødevarestyrelsens ledelse har sørget for at overholde alle de spilleregler, der er i forhold til inddragelse af medarbejderne, og har haft de møder, der skulle afholdes, og givet de informationer, der skulle gives. Jeg har fuld tillid til, at det er håndteret korrekt af Fødevarestyrelsens ledelse.

Det, vi så nu står med konkret, er et behov for at spare 20 årsværk, og i og med at det først kan træde i kraft her til august, vil det berøre ca. 40 medarbejdere i Fødevarestyrelsen.

Kl. 14:09

Formanden:

Så er det hr. Bjarne Laustsen som medspørger.

Kl. 14:09

Bjarne Laustsen (S):

Tak. Jeg vil godt følge op på hr. Ole Vagn Christensens spørgsmål. Det, som jeg synes er interessant, er, hvordan det kan gå til, at et område, der har været så meget fokus på igennem så lang tid, ender med en budgetoverskridelse på over 20 mio. kr., og det er et område, der i forbindelse med fødevarerforliget har fået tilført flere midler. I den forbindelse vil jeg gerne høre, hvordan de to ting spiller sammen, for der var nogle klare forudsætninger i forliget, som skulle opfyldes. Jeg glæder mig til at høre om og også se på skrift, hvordan det hænger sammen.

Dernæst: Hvordan kunne det opstå? Og hvordan vil man sikre sig, at de områder, der skal løftes, og som er højt prioriteret, ikke kommer til at lide skade, fordi der er færre mennesker til at udføre den opgave, som man havde regnet med skulle løses af de folk i Fødevarestyrelsen?

Kl. 14:10

Formanden:

Ministeren.

Kl. 14:10

Fødevarerministeren (Eva Kjer Hansen):

Som tidligere nævnt, får det her ikke indflydelse på de politiske aftaler, der er indgået bl.a. i forbindelse med fødevarerforliget. Jeg kan forsikre forligsparterne om, at vi fuldt ud vil leve op til det, der er aftalt, og sikre, at den indsats, der er nødvendig i forhold til de forskellige opgaver, bliver udført fuldt ud tilfredsstillende.

Der er så andre opgaver. Det er jo en stor arbejdsplads, vi har med at gøre, og det vil være Fødevarestyrelsens ledelse, der finder ud af, hvor de her besparelser kan hentes. Det er ledelsens ansvar at sørge for at få budgettet til at hænge sammen og dermed også at prioritere, hvor man kan sætte ind i forhold til de her års-

værk, der skal nedtrappes for at leve op til budgetsammenhængen i 2009.

Kl. 14:11

Formanden:

Hr. Bjarne Laustsen.

Kl. 14:11

Bjarne Laustsen (S):

Man kan beskyldte den her regering for meget, men man kan ikke beskyldte den for at have haft særlig meget styr på det her.

Altså, man starter ud i 2011 med at fyre op imod 200 medarbejdere, sparer 100 mio. kr., og så kører det i zigzagkurs frem og tilbage. Det, der jo er interessant, er, hvad det er for nogle opgaver, man har fået løst her, der har kostet 26,7 mio. kr. mere, end man havde regnet med – og som så ikke behøver at blive løst i fremtiden. Det synes jeg virkelig er interessant. Det er jo en overskridelse, og det er formodentlig ikke, fordi man har budgetteret forkert. Det kan være, man har underbudgetteret, og for at få forliget igennem har man sagt, at man kunne klare det med de der 60 mio. kr., som der dengang blev bevilget – de blev taget fra handelsskolerne og andre steder – og at man kunne klare sig igennem med det, men det kunne jo være, man skulle have haft 80 mio. kr. dengang for at få det hele til at hænge sammen i forhold til de opgaver, man skal løse.

Tilbage står: Hvad er det for nogen opgaver, der ikke skal løses fremover, som hidtil er blevet løst?

Kl. 14:12

Formanden:

Ministeren.

Kl. 14:12

Fødevareministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg kan forsikre hr. Bjarne Laustsen om, at skulle der vise sig problemer i forhold til det, vi har aftalt i diverse forlig, vil jeg naturligvis vende tilbage til forligsparterne på området og tage det op. Men som sagt vedrører de begrænsninger og de ressourcebesparelser, der skal findes nu, ikke de forlig, der er indgået, og vedrører ikke de prioriterede områder, som jeg ved også Fødevareudvalgets medlemmer er meget optaget af.

Blandt eksemplerne på årsager til, at der er det her underskud, kan jeg nævne, at der har været ansat flere personer, end der egentlig har været bevilling til på nogle områder; at styrelsen har tabt penge på, at der ikke er kommet den finansiering ind fra virksomhedernes side, som der skulle; at overgangen til et nyt bevillingssystem har været vanskelig at håndtere. Det er

altså sådan nogle ting, der nu bliver kigget nærmere på, ligesom der bliver strammet op i forhold til økonomistyringen fremover.

Kl. 14:13

Formanden:

Tak. Så tilbage til hovedspørgeren, hr. Ole Vagn Christensen. Værsgo.

Kl. 14:13

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg har et par spørgsmål. Erkender ministeren, at det er hendes ansvar, at der er en overskridelse på 26,7 mio. kr.? Erkender ministeren også, at alting er foregået i overensstemmelse med de regler, som er vedtaget via trepartsforhandlingerne?

Jeg vil sige til ministeren, at jeg gerne vil have et notat om, hvorvidt man har levet fuldstændig op til, at man har givet den fornødne information hen ad vejen om den udvikling, der har været, når vi taler om udviklingen i Fødevarestyrelsen.

Kl. 14:14

Formanden:

Fødevareministeren.

Kl. 14:14

Fødevareministeren (Eva Kjer Hansen):

Selvfølgelig er det ministerens ansvar, hvad der foregår inden for den ressort, ministeren har med at gøre, og dermed tager jeg ansvar for, hvad der foregår i Fødevareministeriets regi.

Jeg kan ikke tro andet, end at de spilleregler, der er, og at de overenskomstmæssige aftaler er blevet fulgt. Jeg er ikke bekendt med andet, men jeg vil naturligvis foranlediget af hr. Ole Vagn Christensens spørgsmål bede om information fra Fødevarestyrelsens ledelse om, hvorvidt man nu også har sikret sig, at man har overholdt alle regler og informeret, som man skulle undervejs.

Kl. 14:15

Formanden:

Tak. Hermed sluttede spørgsmål 1.

Vi går til spørgsmål 2, der også er stillet til fødevareministeren af hr. Ole Vagn Christensen.

Kl. 14:15

Spm. nr. S 1742

2) Til fødevareministeren af:

Ole Vagn Christensen (S):

Hvordan kan ministeren i forhold til fødevaresikkerheden forsvare Fødevarestyrelsens oplæg til nedskæring af personale?

Skriftlig begrundelse

Spørgeren har forstået, at Fødevarestyrelsens underskud på 26,7 mio. kr. har ført til et oplæg til 40 afskedigelser.

Formanden:

Det er ministeren, der lægger for. Værsgo.

Kl. 14:15

Fødevareministeren (Eva Kjer Hansen):

Som nævnt har Fødevarestyrelsen som følge af underskuddet i 2008 taget skridt til at sikre, at styrelsen fremover overholder finanslovbevillingen. Den tilpasning, der er tale om, vil alene blive foretaget for at sikre, at udgifter i 2009 svarer til den afsatte bevilling i 2009.

Fødevarestyrelsens ledelse har oplyst mig om, at det vil være nødvendigt at tilpasse personaleomkostningerne svarende til at afskedige ca. 40 medarbejdere i 2009. Det vil give en budgetmæssig effekt på ca. 20 årsværk i 2009, og det hænger jo sammen med, at der netop – apropos den tidligere diskussion – skal tages hensyn til processer med samarbejdsudvalg, med opsigelsesvarsler m.v. Med tilpasningerne vil udgangspunktet for Fødevarestyrelsens opgavevaretagelse være uændret i forhold til det, der er forudsat på finansloven for 2009, da det jo er det, det hele går ud på at sikre, nemlig finanslovbevillingen for 2009.

Fødevarestyrelsens ledelse vurderer, at tilpasningerne vil kunne gennemføres med tilfredsstillende målopfyldelse i 2009, herunder også med hensyn til aftale om indsats mod salmonella, kampylobakter, fødevarerforlig, og hvad der måtte være af aftaler på området.

Kl. 14:16

Formanden:

Hr. Ole Vagn Christensen.

Kl. 14:16

Ole Vagn Christensen (S):

Spørgsmålet lød, om ministeren kan forsvare Fødevarestyrelsens oplæg til nedskæring af personalet og samtidig sikre, at fødevarerikkerheden er i top. Nu har vi jo set, hvad der er sket inden for finanssektoren, hvor man også skar ned på Finanstilsynet, men her var man fuldstændig klar over, at det var et alvorligt område, så derfor kunne man godt komme med en ekstra bevilling på 25 mio. kr. til at gøre en indsats.

På fødevarerområdet har vi oplevet et lignende antal skandaler, og derfor synes jeg nok, at det er lidt flot at gå ud og sige, at man sagtens kan opretholde fødevarerikkerheden. Men det

er jo ministerens ansvar, og vi skal nok holde ministeren fast på det ansvar og også på, om der kan leves op til måltal og den slags ting, som det sådan set er blevet lovet Folketinget ville foregå i forbindelse med fødevarerikkerheden.

Kl. 14:17

Formanden:

Fødevareministeren.

Kl. 14:17

Fødevareministeren (Eva Kjer Hansen):

Det står jeg fuldt ud ved. Jeg kan forsikre hr. Ole Vagn Christensen om, at jeg ikke går på kompromis med fødevarerikkerheden, ikke under nogen omstændigheder. Og Fødevarestyrelsens ledelse har også tilkendegivet over for mig, at de her tilpasninger kan ske i respekt for de forlig, der er på området.

Kl. 14:18

Formanden:

Hr. Ole Vagn Christensen.

Kl. 14:18

Ole Vagn Christensen (S):

Det kunne jo være interessant at få et notat om, hvordan Fødevarestyrelsen mener at de kan overholde de bestemmelser her, og om, hvordan de også kan sikre arbejdsglæden, som vi var lidt inde på tidligere. For umotiverede medarbejdere og syge medarbejdere er i hvert fald ikke noget, der kan befordre den udvikling. Vi har jo set, hvordan udviklingen har været på det her område, og derfor synes jeg, at ministeren burde have sat foden ned og sagt: Det kan ikke køre på den måde.

Man kan overlade det til en ny leder af Fødevarestyrelsen, som man har gjort tidligere, hvor det har vist sig, at det hele kom ud af kurs, og derfor fik vi jo så nok også en ny ledelse. Men det er deres ansvar, og det er jo dem, der har stået i hele situationen. Derfor burde de jo nok have sagt: Det her kan vi ikke leve med.

Kl. 14:19

Formanden:

Fødevareministeren.

Kl. 14:19

Fødevareministeren (Eva Kjer Hansen):

Som nævnt har jeg fuld tiltro til, at Fødevarestyrelsens ledelse sikrer, at det her foregår i respekt for de politiske prioriteringer, og at det ikke har indflydelse på de indgåede forlig og aftaler, der måtte være på området. Og jeg skal gerne begynde yderligere et notat, der kan fortælle lidt om, hvor det så er de her besparelser vil ske i Fødevarestyrelsens regi. Så i det omfang det er mu-

ligt, skal jeg gerne videregive oplysninger til Fødevareudvalget om det.

Kl. 14:19

Formanden:

Så er det hr. Bjarne Laustsen som medspørger, har jeg forstået. Det er der mulighed for. Værsgo.

Kl. 14:19

Bjarne Laustsen (S):

Tingene hænger jo lidt sammen, hvilket ministeren også er inde på. Nu forsøger ministeren at få lavet et nyt veterinærforlig. I forbindelse med de drøftelser, hvor også Socialdemokratiet deltog, var der fagfolk, bl.a. Dyr lægeforeningen, der sagde, at der for at løse den opgave er behov for 40 mio. kr. ekstra. Ministeren taler om 20 mio. kr. Det passer jo meget godt sammen, når der er en overskridelse på godt og vel 20 mio. kr., at ministeren regner med 20 mio. kr. for at få det hele til at hænge sammen i forhold til de opgaver, der skal løses. Der må jo være nogle opgaver, der ikke skal løses i fremtiden – som man mener er overflødige i dag – for ellers hænger tingene simpelt hen ikke sammen. 40 årsværk er en ret stor procentdel af det antal medarbejdere, der er i Fødevarestyrelsen. Det bliver en meget vanskelig opgave efter min mening. Jeg håber da, at ministeren er enig i, at det bliver meget problematisk at løse de samme opgaver med færre folk.

Kl. 14:20

Formanden:

Fødevareministeren.

Kl. 14:20

Fødevareministeren (Eva Kjer Hansen):

Regnestykket er ikke så simpelt, som hr. Bjarne Laustsen er inde på. Der er faktisk rigtig mange opgaver, der bliver varetaget af Fødevarestyrelsen, og derfor er der også rigtig mange steder, hvor det er vigtigt, at man kan gennemskue, om økonomien er til de her opgaver. Og som nævnt over for hr. Ole Vagn Christensen, taler vi jo om, at der på nogle områder kan have været ansat for mange mennesker til at løse opgaven; at der er midler, som ikke er kommet ind, men som var forventet; at der har været nye systemer, som har været vanskelige at håndtere. Der kan være mange ting på det administrative felt, som kan være i spil i forhold til det.

Det, der er vigtigt, er jo, at vi undgår en lignende situation fremover. Det vil sige, at Fødevarestyrelsen nu vil satse massivt mere på en indsats i forhold til økonomistyringen, og i det hele taget vil Fødevarestyrelsens økonomi nu

blive gennemgået sammen med Finansministeriet.

Kl. 14:21

Formanden:

Hr. Bjarne Laustsen.

Kl. 14:21

Bjarne Laustsen (S):

Jeg synes, det er helt utroligt, at man kommer til at stå i en situation, hvor man har brugt for mange penge. Det er der sikkert andre end Fødevarestyrelsen, der også har prøvet, også personligt måske. Men det, der er underligt, er, at man med den økonomistyring, man har, kan komme til at have for mange ansatte. Indtægterne kan svigte, javel ja, men man sidder vel ikke på hænderne et helt år og finder ud af, at det går den gale vej. Så retter man vel ind. Og samtidig med at vi forhandler om nye forlig, der kræver flere penge, må der da også have været kigget på, om man kunne løse den større opgave, mere kontrol osv. – hvad der nu er nødvendigt – for færre kroner. For det er jo det, man kommer til. Og det antal medarbejdere, der er tilbage i Fødevarestyrelsen, kommer til at løbe stærkere for at løse de opgaver, som ikke bliver færre i fremtiden.

Så det er den ligning, vi skal have til at gå op. Men jeg kan bare ikke forstå, at man ikke har reageret noget hurtigere.

Kl. 14:22

Formanden:

Fødevareministeren.

Kl. 14:22

Fødevareministeren (Eva Kjer Hansen):

Det var lige før, jeg kunne høre, at vi var på vej med personlige historier fra hr. Bjarne Laustsen om, hvordan man er kommet til at give for mange penge ud. Det var ærgerligt, at hr. Bjarne Laustsen ikke fortsatte i det spor.

Jamen ingen ærgrer sig mere, end jeg gør, over, at vi nu står med det her budgetunderskud, og nu gælder det jo om at få det til at hænge sammen. Og så kan man jo altid være bagklog og gå ind og sige, hvor det var, de ikke fik opdaget, at der faktisk var for høje bevillinger på et område, eller at det her endte med, at pengene ikke kom ind. Det, der er afgørende for mig, er, at der nu bliver rettet op, og at vi undgår, at en sådan situation gentager sig fremover. Det er derfor, det er så vigtigt, at vi nu får screenet hele Fødevarestyrelsens økonomi.

Kl. 14:23

Formanden:

Tak. Så er det hr. Ole Vagn Christensen med sidste spørgsmål. Værsgo.

Kl. 14:23

Kl. 14:25

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg forstår ikke rigtig ministerens bemærkning om, at de midler, der ikke er kommet ind, skulle betyde, at man skulle have mindre personale. Det kan da kun hænge sammen, hvis det er sådan, at opgaverne ikke er der. Men ministeren var så flink at sige, at hun godt ville komme med et notat om, hvordan de her besparelser sådan set skulle gennemføres. Jeg må jo sige, at jeg også er interesseret i at få en statistik på sygdomsområdet. Jeg er også interesseret i, at vi eventuelt kunne lave en trivselsundersøgelse hos medarbejderne, så man kunne finde ud af, om den offentlige sektor er ved at køre hver eneste ansat ned gennem pres og alt muligt andet i stedet for at samarbejde.

Er ledelsen – og det vil sige ministeren – klar over, hvad der egentlig foregår over for personalet? Hvordan er kravene, og hvordan er det forhold, at man siger: I kan bare løbe noget stærkere, så skal vi nok håndtere det her?

Kan ministeren virkelig være tilfreds med – hvis det er sådan, at der er meget sygdomsfravær – at sige: Jamen så er jeg ikke ansvarlig for, hvordan personalet bliver behandlet, for jeg forlanger bare, at de overholder budgetterne?

Kl. 14:25

Formanden:

Fødevareministeren.

Kl. 14:25

Fødevareministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Ole Vagn Christensen i at fokusere på f.eks. at nedbringe sygefravær og at sikre, at der er trivsel og arbejdsglæde på arbejdspladsen. Som jeg nævnte i min første besvarelse, er det faktisk noget af det, man har været meget optaget af i Fødevarestyrelsen gennem årene og netop har arbejdet rigtig meget med.

Men jeg vil videregive nogle af de rejste spørgsmål til Fødevarestyrelsen, og i det omfang jeg kan videregive nogle oplysninger, vil de komme til Fødevareudvalget.

Kl. 14:25

Formanden:

Tak til hr. Ole Vagn Christensen og tak til fødevareministeren.

Næste spørgsmål er til velfærdsministeren stillet af fru Line Barfod.

Spm. nr. S 1704

3) Til velfærdsministeren af:

Line Barfod (EL):

Mener ministeren, at regeringen har et ansvar for at skabe tryghed for borgerne på Nørrebro og i resten af landet mod væbnede opgør, eller at det kun er kommunernes ansvar?

Formanden:

Det er ministeren, der lægger for. Værsgo.

Kl. 14:25

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Spørgsmålet lyder: Mener ministeren, at regeringen har et ansvar for at skabe tryghed for borgerne på Nørrebro og i resten af landet mod væbnede opgør, eller at det kun er kommunernes ansvar?

Nej, jeg mener bestemt ikke, at man kan sige, at det kun er kommunernes ansvar, og jo, jeg mener grundlæggende, at det er regeringens og Folketingets ansvar.

Det kan så ytre sig på forskellig vis. Folketinget og regeringen har jo brugt deres ansvar til at uddelegere en del af ansvaret til kommunerne, men det er jo klart, at det hele tiden er vores opgave at vurdere, om det så fungerer godt nok for borgerne. Hvis det er en opgave, som er svær at varetage for kommunerne, er vi nødt til at finde ud af, hvordan vi tackler det. Gør vi det ved at gå ind og sætte nogle nye rammer for det kommunale selvstyre, eller gør vi det ved at tage nogle opgaver tilbage og gøre dem rent statslige?

Det er klart, at det er nogle overvejelser, som man må gøre sig i forskellige sammenhænge. Jeg kan nævne et område som tildeling af førtidspension. Her har vi sagt, at det er en rent statslig opgave at fastlægge, hvordan reglerne er for det. Det skal ikke være det kommunale selvstyre, der gør det. Sådan kunne man også gøre det på andre områder, hvis vi synes, at det giver borgerne en retssikkerhed, og hvis det vil betyde, at vi i højere grad har ansvaret. Så vidt er det ikke kommet endnu, men jeg mener, det er meget vigtigt at se på, hvordan vi laver nogle ansvarlige rammer for det kommunale selvstyre.

Ud over det har regeringen som bekendt lavet en bandepakke, hvor der i første omgang er afsat betydelige ressourcer til politiet og til forskellige initiativer. Der er også taget initiativer i forbindelse med finansloven, som kan bruges i

den her sammenhæng, og vi er i regeringen ved at overveje, hvad vi mere kan gøre.

Kl. 14:27

Formanden:

Fru Line Barfod.

Kl. 14:27

Line Barfod (EL):

Jeg forstod ikke helt, hvor førtidspensionen kommer ind i forbindelse med skyderier på Nørrebro og andre steder. Jeg er fuldstændig klar over, at der er en række opgaver, der i dag ligger hos kommunerne, men der er jo omvendt også en række rammer, som kommunerne ikke har indflydelse på.

Kommunerne har ikke indflydelse på, om grænserne til Danmark er åbne eller lukkede; kommunerne har ikke indflydelse på, at man fra regeringens side har skabt en stor fattigdom her i landet, for det er regeringen og flertallet i Folketinget, der har fastsat, at der skæres drastisk i kontanthjælpen til en række grupper; kommunerne har ikke særlig stor indflydelse på, at regeringen i høj grad har arbejdet på at forrå vores samfund, så det er blevet meget mere råt og mere opsplittet, og så der er mange flere, der bliver udstødt af samfundet.

Kommunerne kan sætte ind med forebyggende socialt arbejde; kommunerne kan sætte ind ved at have gode skoler og daginstitutioner. Det er der rigtig mange kommuner der gerne vil, men problemet er jo, at hvis de går ind og bruger ekstra penge på det, får de dummebøder af regeringen.

Derfor er spørgsmålet: Hvis ministeren virkelig mener, at det er regeringens ansvar at være med til at forebygge, at vi får de her skyderier, vil ministeren så også være med til at sikre, at kommunerne for at leve op til deres del af svaret har ret til at bruge flere penge på det forebyggende arbejde uden at få dummebøder af regeringen?

Kl. 14:29

Formanden:

Velfærdsministeren.

Kl. 14:29

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Det der, som fru Line Barfod med et temmelig fjollet udtryk kalder dummebøder, var noget, der eksplicit gjaldt for 2008, hvor kommunerne skulle betale det tilbage, som de havde brugt for meget. Det blev ophævet, så den sanktion kom slet ikke til udtryk og blev ikke bragt i anvendelse. Men det er klart, at der også er nogle rammer, som vi aftaler med kommunerne.

Men der er meget, der tyder på, at det ikke er et spørgsmål om, at der er penge nok. Der er lavet en rapport for Københavns Kommune, som kommunen selv har bestilt, og som er lavet af LG Insight, hvoraf det fremgår, at der faktisk bliver brugt rigtig mange penge – ros til Københavns Kommune for det – men hvor de peger på en række andre ting, hvor det halter med hele tilrettelæggelsen af arbejdet, hvor det overhovedet ikke vil hjælpe, at der bliver brugt flere penge. Det er nogle andre steder, der skal sættes ind.

Jeg tror, at kommunen selv kan gøre meget, og det siger de også at de er i gang med, men jeg tror også, at det er noget af det, som jeg kan hjælpe dem med.

Kl. 14:30

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Line Barfod.

Kl. 14:30

Line Barfod (EL):

Nu var det jo ærgerligt, at ministeren stoppede der, hvor ministeren skulle til at fortælle om, hvad ministeren selv vil gøre.

Københavns Kommune har sat en række initiativer i værk. Man har dels det løbende brede, forebyggende sociale arbejde med at prøve at sikre, at der er gode børnehaver, vuggestuer, folkeskoler osv. – der er langtfra ressourcer nok, men det er en væsentlig del af det – dels det mere målrettede forebyggende, brede sociale arbejde.

Men her støder de jo altså på serviceloftet, og jeg kunne ikke helt forstå, om det, som ministeren vil hjælpe med, er, at Københavns Kommune og andre kommuner med tilsvarende problemer gerne må bruge flere penge på det her område, også selv om de ramler mod serviceloftet, at ministeren altså siger: Vi mener faktisk, at det er et nationalt problem, at det er kommet så vidt, at vi har nogle, der kommer så langt ud i kriminalitet, at der er skyderier, og derfor vil vi gerne have, at kommunerne bruger ekstra penge på det her område, og derfor giver vi dem lov til at overskride serviceloftet.

Kl. 14:31

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 14:31

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Jamen jeg svarede i allerhøjeste grad på det, der blev spurgt om. Jeg henviste til den rapport, som Københavns Kommune selv har bestilt, hvor det sort på hvidt fremgår, at det ikke skyldes serviceloftet. De skriver det ikke helt så di-

rekte, men de skriver, at der bliver brugt rigtig mange penge – sådan 200 mio. kr. på forebyggelse og flere hundrede millioner kroner på andre relaterede initiativer – men det, der er problemet, er, som der bl.a. står i rapporten, at man er alt for passiv i forhold til den kriminalitet, der udvikler sig. Man griber ikke ind, og man har helt forskellige standarder for, hvad der er bekymrende adfærd.

Noget af det, som jeg meget gerne vil gøre, er at bidrage til at få et klarere billede af, hvad der er bekymrende adfærd. Det mener jeg sagtens kan beskrives, sådan at der er en klarere standard, som meget gerne må gælde for hele landet, for, hvornår der skal gribes ind med en forebyggende indsats.

Men den forebyggende indsats handler jo også om sundhed, sundhedsplejersker, folkeskolen, SFO'en og handler dermed også om Sundhedsministeriet, Undervisningsministeriet osv. Der er faktisk en lang række ministerier involveret i det her arbejde.

Kl. 14:32

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Line Barfod.

Kl. 14:32

Line Barfod (EL):

Jeg er fuldstændig klar over, at der er en lang række ministerier. Det er jo også derfor, jeg lige siden efteråret har foreslået en national handlingsplan, så vi fik en samlet koordinering på det her område. Det fremsætter oppositionen nu samlet et beslutningsforslag om, og så kan vi jo få en diskussion i Folketingssalen omkring det. Men ansvaret for kommunen og kommunerne generelt i landet, og hvilke rammer de har at arbejde under, er, så vidt jeg har forstået, stadig samlet under velfærdsministeren, og det vil sige, at spørgsmålet om, hvilke rammer kommunerne har, hører under velfærdsministeren. Jeg kan ikke helt forstå, om ministeren siger, at hvis der er behov for at bruge flere penge, så må kommunerne gerne det, uden at de vil blive straffet for at komme over serviceloftet.

Det er det ene spørgsmål. Mener ministeren, at det er fornuftigt, hvis kommunerne bruger flere penge på det her område, også selv om de kommer over serviceloftet?

Der er et andet spørgsmål. Vi ved fra masser af undersøgelser i andre lande, at fattigdom og forråelse hænger sammen med stigende kriminalitet. Vil ministeren gå ind og gøre noget ved det problem? For det er regeringens ansvar, det

er desværre ikke noget, man har ret til at gøre noget ved i kommunerne.

Kl. 14:33

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 14:33

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Nu er det jo sådan, at der faktisk har været rigtig mange ledige stillinger, samtidig med at der har været mennesker på kontanthjælp. At se det her som udtryk for kontanthjælpsloftet, som jo altså ikke sorterer under Velfærdsministeriet, men som bekendt hører under Beskæftigelsesministeriet, mener jeg er helt forfejlet. Vi har at gøre med nogle velfungerende unge mennesker, som jo har evnerne til at tage en uddannelse, men som af andre grunde er kommet ind på en kriminel løbebane. At tro at de ville komme væk fra den løbebane ved at fjerne kontanthjælpsloftet, mener jeg er en helt skrupforkert måde at se det på. Jeg mener også, at den rapport, som Københavns Kommune selv har fået lavet, peger på nogle helt andre problemer, nemlig at man har en alt for tilfældig holdning, og at man er for passiv – det står der sort på hvidt – og det er da nogle af de grundholdninger, man er nødt til at gøre op med for at få det her område til at fungere.

Kl. 14:34

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak. Spørgsmålet er slut.

Det næste spørgsmål er også stillet til velfærdsministeren, også af fru Line Barfod.

Kl. 14:35

Spm. nr. S 1705

4) Til velfærdsministeren af:

Line Barfod (EL):

Vil ministeren tage initiativ til, at regeringen sikrer ekstra ressourcer til indsats mod bandekriminalitet, ikke kun i politiet, men også i det forebyggende arbejde, så der kommer mindst lige så mange ekstra socialarbejdere som ekstra politifolk?

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Velfærdsministeren.

Kl. 14:35

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Spørgsmålet lyder:

Vil ministeren tage initiativ til, at regeringen sikrer ekstra ressourcer til indsats mod bandekriminalitet, ikke kun i politiet, men også i det

forebyggende arbejde, så der kommer mindst lige så mange ekstra socialarbejdere som ekstra politifolk?

Jeg tror faktisk, at kommunerne ville betakke sig for, at vi herindefra begyndte at sige, præcis hvor mange socialarbejdere de skal have ansat ude i kommunerne. Altså, det ville de betragte som en utidig indblanding i det kommunale selvstyre.

Det er utrolig vigtigt at holde fast i, at der er rigtig mange socialarbejdere ansat. En kommune som Århus har til 64.000 børn og unge under 18 år summa summarum inklusive alt, også administrativt personale, 15.000 ansatte, det vil sige næsten en voksen pr. fire børn. Jeg tror ikke et øjeblik på, at de problemer, de har i Århus, ville blive løst ved at ansætte endnu flere på det område.

Det, det handler om, er at finde ud af, hvordan den indsats, de gør, bliver så effektiv som muligt, og der bistår jeg dem meget gerne – og jeg har rigtig god kontakt til kommunerne – med at sige: Jamen hvordan finder vi ud af, hvad det er for en indsats, der er mest effektiv i forhold til de børn og unge, der er på vej ud i kriminalitet eller andre sociale problemer?

Kl. 14:36

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Line Barfod.

Kl. 14:36

Line Barfod (EL):

Jeg synes, det er dybt bekymrende, at ministeren som den øverste ansvarlige for området overhovedet ikke har tillid til Socialrådgiverforeningen, som gentagne gange har peget på, at det er et kæmpe problem, at den enkelte sagsbehandler sidder med alt, alt for mange børnesager og derfor ikke har ordentlig tid til at tage sig af sagerne. Der er et stort behov for, at der tildeles et lavere antal børnesager pr. sagsbehandler, for at sagsbehandleren kan få ordentlig tid til at kunne tage sig af den enkelte sag, ligesom der er behov for, at der faktisk er ressourcer til at kunne have ansat socialarbejdere, der kommer ud og hjælper familierne.

Så forstår jeg heller ikke, at ministeren overhovedet ikke mener, at det har nogen som helst betydning, om familierne har penge eller ej, altså om det, at familien lever i fattigdom, skulle være fuldstændig ligegyldigt for, hvor mange ressourcer familien har til at tage sig af sine børn.

Jeg er godt klar over, at der også er ganske få rige børn, der kommer ud i kriminalitet, men

langt størstedelen af den kriminalitet, der begås i både Danmark og resten af verden, hænger altså normalt sammen med, at man har dårlige vilkår. Men det fratager ikke den enkelte ansvar, for selvfølgelig har den enkelte ansvar for, at de ikke begynder at skyde andre, ikke kommer ud i kriminalitet.

Hvis vi som samfund har et ønske om at forebygge det, vi ser i dag, og hvis regeringen rent faktisk mener, at den har ansvaret og ikke bare lægger det over på andre, bliver vi nødt til også at se på, hvad det er, vi skal gøre for at forhindre, at vi også har de her skyderier om 5, 10, 15 år. Og der handler det altså i høj grad om at sikre gode opvækstvilkår for børnene, sikre, at familierne har ressourcerne til at tage ordentligt hånd om deres børn og give dem den opbakning, de har behov for, så børnene oplever, at de er en del af fællesskabet, og f.eks. ikke oplever, at de må lade være med at deltage i fødselsdage og ikke kan invitere andre børn til fødselsdag, ikke kan deltage i lejrskoler, i sociale aktiviteter osv., fordi der bare ikke er penge til det mest basale i familien.

Så jeg mener klart, ministeren har et ansvar for ikke kun at se på, hvad der er andres skyld, men også at se på, hvad der kunne ligge af ansvar hos regeringen.

Kl. 14:38

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 14:38

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Det gør jeg og regeringen i allerhøjeste grad, men at tro, at man løser problemet med bandekriminaliteten i København ved at hæve konstanthjælpen, er simpelt hen hylende naivt. De ting har ikke noget som helst med hinanden at gøre.

En anden fejlagtig opfattelse, der er i det, fru Line Barfod siger, er, at det hjælper bare at ansætte flere. Et af vores store problemer er faktisk nogle af de holdninger, som de, der er ansat, har. Og det fremgår også med al ønskelig tydelighed af den rapport, Københavns Kommune selv har fået lavet, hvor der sort på hvidt på side 10 og 11 står, at der er en uheldig alliance mellem de kriminalpræventive aktører og de unge mennesker, de skulle hjælpe, der giver sig udslag i en udbredt – udbredt – forståelse for de unges kriminelle handlinger; ja, der står oven i købet forståelse og sympati for de unges kriminelle handlinger.

Så længe man har ansatte med sådan nogle holdninger, nytter det altså ikke at ansætte flere af den slags, for så får vi bare endnu større problemer. Det var måske nogle, man havde brug for enten at få omskolet eller få erstattet med nogle andre, hvis de har de her holdninger.

Kl. 14:39

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Line Barfod.

Kl. 14:39

Line Barfod (EL):

Det, jeg kender til, er socialarbejderne i København, gadeplansmedarbejderne på Nørrebro osv., og de gør et kæmpe arbejde for at få de unge væk fra kriminalitet. De har bare den opfattelse, at hvis man skal have unge til at lade være med at begå kriminalitet, handler det om, at man faktisk sørger for, at der er nogle voksne, som vil de unge, og som ikke bare siger, at de er nogle dumme svin og smider dem væk, for så får man ikke de unges tillid, men som faktisk kan tage de unge ind og vise dem, at der er andre muligheder end at være i kriminalitet, og som kan give dem den hjælpende hånd, de har brug for for at komme i gang med uddannelse og arbejde. Det er det, vi har brug for mere af, det er den slags, der er behov for.

Men jeg kan forstå, at ministeren siger, at der ikke er nogen snuptagsløsninger på bandekriminalitet. Det er jeg sådan set enig i, og det er derfor, at jeg i over et halvt år har sagt, at vi skal have en handlingsplan. Vi løser det ikke med kontanthjælp, vi løser det ikke med socialarbejdere, vi løser det ikke med politi – ikke med noget at det alene, men med mange ting tilsammen. Og der vil jeg gerne høre, hvad ministeren har at bidrage med, frem for kun at høre, hvad alle andre skal gøre.

Kl. 14:40

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 14:40

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Jeg mener faktisk, at vi skal finde nogle måder at få beskrevet, hvad det er for et værdigrundlag, vores børn og unge-politik kan bygge på. Det gælder både centralt, og det gælder ude i den enkelte kommunalbestyrelse og ude i det enkelte tilbud til de unge. Det er ikke så nemt, for man vil jo gerne have, at det skal foregå på ens egne betingelser, men det mener jeg er forkert, og jeg mener, vi er nødt til at tage det værdi-
opgør.

Jeg synes, det er meget, meget skræmmende, at fru Line Barfod ikke kan snøve sig sammen til at tage afstand fra, at der faktisk er kriminalpræventive aktører – som det hedder – som ifølge rapporten, der bygger på et meget stort antal interviews, har udtalt sympati og forståelse for de unges aktioner og/eller kriminelle handlinger. Der er ikke andet for end at komme op af stolen og så få taget afstand fra det, for så længe det får lov at trives, rokker vi os jo ikke ud af stedet i forhold til indsatsen, så bliver det jo bare værre og værre.

Det er jo ikke noget med at ville de unge, det er altså en skrupforkert måde at drive unge- og børnepolitik på, og det er vi da nødt til at gøre op med.

Kl. 14:41

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Fru Line Barfod.

Kl. 14:41

Line Barfod (EL):

Jeg kan godt forstå, at det er meget nemmere for ministeren at skælde ud på alle andre end selv at gøre noget, og at ministeren ikke har lyst til at tage ansvar for noget som helst af alt det, som den her regering har gjort, og som har været med til at skabe de problemer, vi har i dag. Der er masser af gange blevet advaret om, at hvis regeringen fortsatte med det, den var i gang med, ville vi få problemerne.

Københavns Politi og Justitsministeriet advarede om, at hvis man ryddede Pusher Street uden at gøre noget andet, ville man få de problemer, vi har. Der er masser, der har advaret om, at når man laver en forråelse af samfundet, sender en masse mennesker ud i fattigdom, udstøder store grupper, laver en opsplittning i dem og os, så får man nogle af de problemer, vi har i dag. Det er der masser der har advaret om. Det er på tide, at ministeren begynder at lytte og også påtager sig et ansvar.

Så synes jeg, at ministeren skulle komme ud på Nørrebro. Nu er jeg med i borgerinitiativer imod det, der foregår, og de holdninger, der er på Rådmandsgade Skole og de andre skoler, på fritidshjemmene, blandt socialmedarbejdere, gadeplansmedarbejdere osv., er absolut ikke, at man bakker op om kriminalitet. Man laver tværtimod et kæmpe arbejde hver dag og også i ens fritid for at prøve at få de unge væk fra kriminalitet, for at sikre, at de børn, der vokser op nu, ikke ender i kriminalitet, men får mulighed for at være med i nogle andre fællesskaber. Og

det synes jeg at ministeren burde bakke op om i stedet for at rakke ned på.

Kl. 14:43

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 14:43

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Det er jo fuldstændig rigtigt, at der er en række mennesker, som gør en fremragende indsats, men det ændrer jo ikke på, at der er brug for – også af hensyn til dem – at man får gjort noget ved de brodne kar. Og så længe man holder hånden over dem, ud fra at det er nogle, der vil de unge, selv om de har sympati for deres kriminelle aktiviteter, bliver vi ved med at gå galt i byen.

Der er jo en grundlæggende forskel. Fru Line Barfod mener, at man kan løse alle den slags problemer ved at hæve kontanthjælpen, men det mener jeg er skrupforkert. Jeg mener, at er der noget, vi fundamentalt har brug for, så er det at se på værdigrundlaget. Jeg mener, at det her handler om nogle børn og unge, som ikke er blevet opdraget, eller som er blevet opdraget skrupforkert. Og det er ikke noget med at fralægge sig ansvaret, det er noget med at satse på forældreprogrammer, sundhedsplejersker og også på et værdigrundlag; at man, når man møder de her børn og unge, lærer dem, hvordan de opfører sig ordentligt, og hvad der er rigtigt og forkert, og reagerer, når de opfører sig forkert. Det gør man ikke, og det er den rapport fra København Kommune et eksempel på.

Kl. 14:44

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Tak. Spørgsmålet er afsluttet.

Det næste spørgsmål er stillet til beskæftigelsesministeren af hr. Bjarne Laustsen.

Kl. 14:44

Spm. nr. S 1637

5) Til beskæftigelsesministeren af:

Bjarne Laustsen (S):

Er ministeren enig i, at der ikke er tale om en kommunalisering af det enstrengede beskæftigelsessystem, men udlicitering, fordi kommunerne kun får halvdelen refunderet, hvis de ikke udliciterer?

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Beskæftigelsesministeren.

Kl. 14:44

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Lovforslaget lægger ikke op til mere privatisering. Når kommunerne den 1. august 2009 overtager beskæftigelsesindsatsen for både forsikrede ledige og for ikkeforsikrede ledige, skal kommunerne have mulighed for at bruge andre aktører, der hvor det kan være med til at forbedre indsatsen for de ledige.

Som det er i dag, finansieres beskæftigelsesindsatsen over for de forsikrede ledige af aktivrammen, som både dækker udgifter til køb af aktive tilbud såsom uddannelse, vejledningsforløb m.v. og dækker udgifter til køb af sammenhængende forløb hos andre aktører, forløb, som består af både jobsamtaler og aktive tilbud.

I forbindelse med at kommunen overtager beskæftigelsesindsatsen for de forsikrede ledige, lægges hele aktivrammen over til kommunerne. Forslaget om, at staten refunderer 50 pct. af kommunernes udgifter til andre aktører, er den bedste oversættelse af det princip, der gælder for de forsikrede ledige i dag, hvor både aktive- og sammenhængende forløb hos andre aktører finansieres af aktivrammen. Forslaget er altså en direkte konsekvens af, at kommunerne overtager beskæftigelsesindsatsen for de forsikrede ledige.

Kl. 14:45

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Bjarne Laustsen.

Kl. 14:46

Bjarne Laustsen (S):

Tak for sangen fra de varme lande. Der er jo ingen begrundelse for at flytte den opgave fra staten over til kommunerne. Det er noget, beskæftigelsesministeren har fundet på i en sen natte-time. Der er ingen argumentation for, hvorfor det ville være godt netop at flytte den opgave. Rigtig mange, både LO og arbejdsgiverne, har advaret imod det her, og lige præcis det punkt her har også kommunerne, der skal overtage den her opgave, advaret imod. For det er da noget underligt noget. Ministeren ville i hvert fald ikke kunne få en smiley for god vejledning. Her er der tale om vildledning.

Ministeren siger, at man vil kommunalisere en opgave, der hidtil har været statslig, men samtidig siger han, at det skal foregå på den måde, at kommunerne er nødt til at udlicitere opgaven til private, hvis de vil have bare halvdelen af refusionen hjem. Det er da ikke en kommunalisering, det er da en privatisering. Så kunne sta-

ten lige så godt have privatiseret, hvis det var det, man ville.

Jeg forstår simpelt hen ikke, at man kan finde på, når man siger til kommunerne, at de er gode til at løse den opgave, at de skal have frihed til at løse den, og at de skal kunne tjene på det osv. osv., så at lægge yderligere bånd på dem ved at sige til dem, at hvis ikke de udliciterer den her opgave, så kan de i øvrigt kun få halvdelen af pengene refunderet. Hvorfor ikke kalde barnet ved dets rette navn?

Kl. 14:47

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 14:47

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg mener ikke, at det her forslag fører til yderligere privatisering af jobcentrene. For det første kan kommunerne allerede i dag få 50 pct. refusion for køb af aktive tilbud med integrerede samtaler. For det andet er der en bestemt beløbsgrænse, der kaldes et rådighedsloft, for de udgifter, kommunen kan få 50 pct. refusion for. Har kommunen udgifter til aktive tilbud og til andre aktører over rådighedsloftet, betales hele udgiften altid af kommunekassen, uanset om det er kommunen eller andre aktører, der udfører indsatsen.

På kontanthjælpsområdet ligger mange kommuner i dag over denne beløbsgrænse, og for dagpengemodtagere vurderes nogle kommuner også at komme over eller tæt på beløbsgrænsen, når kommunerne overtager indsatsen. Derfor vil det for mange kommuner gælde, at en øget udlicitering ikke vil give kommunen flere penge fra staten i refusion, og derfor vil kommunerne selvfølgelig heller ikke være presset til at udlicitere jobcenterets opgaver af økonomiske grunde.

Kl. 14:48

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Bjarne Laustsen.

Kl. 14:48

Bjarne Laustsen (S):

Jeg har haft mange drøftelser med beskæftigelsesministeren. I den her sag tror jeg ikke ministeren er en særlig god pædagog. Det er jo lidt uforståeligt, og de, der skal overtage den her opgave, forstår ikke det, ministeren siger. En ting er, at jeg ikke forstår det, noget andet, der er problematisk, er, at Kommunernes Landsforening heller ikke forstår det her. De siger, at det er en privatisering og ikke en kommunalisering.

Jeg har også forstået, at det eneste parti, der støtter op bag regeringens planer her, er Dansk Folkeparti. De har heller ikke forstået det, for de siger, at de vil lave det om.

Nu ved vi jo, at det her lovforslag er til høring. Hvad betyder det så, hvad er det så for nogle regler, som kommunerne får? Dansk Folkeparti siger, de vil lave det om. Kommunerne siger, at de ikke kan leve med at have en ordning, hvor de er tvunget til at udlicitere opgaver. Det er jo et angreb på det kommunale selvstyre. Dernæst er det snyd på vægten, når ministeren siger, at han er en fair mand, der gerne vil give den her opgave til kommunerne, for de er bedre til at løse den, end staten er. Samtidig lægger han bånd på dem, når han siger, at der er en del af det, der skal udliciteres. Det synes jeg ikke er rimeligt.

Kl. 14:49

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 14:49

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Når kommunens samlede udgifter til køb af aktive tilbud og forløb hos andre aktører overstiger beløbsgrænsen, skal kommunen selv betale alle udgifterne til beskæftigelsesindsatsen for de ledige, uanset om det er kommunen selv eller det er en anden aktør, der står for indsatsen. Men jeg er selvfølgelig lydhør over for de bekymringer, lovforslaget har rejst hos nogle, og jeg vil derfor følge området tæt. Beskæftigelsesministeriet vil i den forbindelse udarbejde et halvårligt statusnotat for omfanget af kommunernes brug af andre aktører, der har aftaler under det statslige rammeudbud.

For så vidt angår kommunernes egne aftaler med andre aktører, vil Beskæftigelsesministeriet tage initiativ til, at der inden udgangen af 2010 iværksættes en særskilt evaluering af kommunernes brug af anden aktør. På den måde bliver der så fulgt op på, om forslaget mod – vil jeg gerne sige – al forventning eventuelt får utilsigtede konsekvenser.

Kl. 14:50

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Leif Lahn Jensen som medspørger.

Kl. 14:51

Leif Lahn Jensen (S):

Nu er det jo sådan, at mange af os ved, at kommunerne ikke har en god økonomi, og de eneste, der faktisk benægter den påstand, er regeringen. De her kommuner er jo derfor tvunget til at se

muligheder alle vegne for effektiviseringer og for besparelser, simpelt hen for at få deres økonomi til at køre. Og regeringen giver dem jo med det her forslag rent faktisk de muligheder for at finde nogle effektiviseringer, nogle besparelser; man præmierer dem, hvis de udliciterer, man gør det ikke, hvis det bliver kommunalt. Det her er jeg sikker på vil få kommunerne til at tænke i kroner og øre.

Helt ærligt: Er ministeren ikke bange for, at kommunerne mere vil tænke på økonomi end på kvalitet over for borgerne med den her model?

Kl. 14:51

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 14:51

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg mener, at kommunerne er ansvarlige i beskæftigelsesindsatsen i dag, og det vil de også være fremover. Jeg deler ikke den opfattelse, som hr. Leif Lahn Jensen har, af, at vi åbner en bane, der fører mod udlicitering. Efter vores bedste beregninger og vores bedste skøn er den her 50-procents-refusion en oversættelse af de vilkår, der gælder i dag, og hr. Leif Lahn Jensen må huske på, at hele aktivrammen nu bliver lagt ud til kommunerne.

Kl. 14:52

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Leif Lahn Jensen.

Kl. 14:52

Leif Lahn Jensen (S):

Jeg har også set i pressen, at den konservative ordfører, hr. Knud Kristensen, mener, at der ikke er tale om et besparelserprojekt; han har endda fået ministerens ord på, at der ikke sker forringelser. Men kunne man ikke fristes til at tro, at der sker forringelser, når guleroden netop er en billigere model? Hvis det ikke er et besparelserprojekt, hvis det ikke er et privatiseringsprojekt, hvad er så meningen med de her rabatorndninger, hvis man vælger at udlicitere?

Jeg kan ikke forstå det, den gode hr. Bjarne Laustsen kan ikke forstå det, alle, der sidder her, kan ikke forstå det. Den eneste, der kan forstå det, er ministeren. Vil ministeren være venlig at forklare mig: Hvad er egentlig planen med det?

Kl. 14:53

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 14:53

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Planen er at lave et enstrengt beskæftigelses-system, at overdrage alle de penge, som staten i dag bruger på de forsikrede ledige, til kommunerne. Det har vi gjort, og det gør vi krone for krone. Så er det i dag sådan, at der er mulighed for udlicitering, og den mulighed bruger vi bl.a. i det statslige rammeudbud for f.eks. akademikere, og det vil vi jo også kunne bruge på andre områder, hvor vi skønner det nødvendigt. For at ramme det niveau, vi har i dag, vil vi indføre en 50-procents-refusion af kommunernes udgifter inden for rådighedsbeløbet, og som det også gælder i dag, er alle udgifter, der ligger over de 50 pct., for kommunens egen regning.

Så der er ikke tale om at knibe en krone, der er ikke tale om at snyde på vægten, der er ikke tale om at fremme privatisering på det her område. Men der er tale om, at vi loyalt overfører de midler, staten har, til kommunerne til løsning af den her opgave i fremtiden.

Kl. 14:54

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Bjarne Laustsen.

Kl. 14:54

Bjarne Laustsen (S):

Man kunne næsten høre, at der ikke er en fugl, der ikke er en frø, der ikke er en fisk, der har taget skade af regeringens politik. Nu kommer de arbejdsløse og kommunerne heller ikke til det her.

Ministeren kom da lige med en indrømmelse. Han sagde, at vi overfører de penge, vi i dag bruger fra statens side, til kommunerne. Det er jo netop det, der er problemet. Vi står med en stigende ledighed, og det er noget af det, kommunerne har været bange for, nemlig om de skal spare på hjemmehjælpen, om de skal spare på dagplejen eller på vejene, fordi de får flere ledige. Så forsøger ministeren at lave et sindrigt system, som ingen mennesker forstår. Men ministeren vil vel ikke give en garanti til kommunerne for, at der ikke er nogen kommuner, som på grund af den stigende ledighed ikke får dækket de udgifter, de har ved at overtage den her opgave.

Det andet er så, og det er jo klart for enhver, at det kommer de til her, for hvis ikke de gør det, ministeren gerne vil, nemlig at udlicitere, så får de ingen refusion for administrationen af det her. Sådan er det, det er det, der står her.

Dansk Folkeparti har sagt, at de er imod forslaget. Har ministeren hørt det? Æres den, der æres bør, og vil han i givet fald give en indrømmelse til Dansk Folkeparti, der siger, at det her vil de ikke være med til. Jeg synes, det er farligt bare at nøjes med lydhørhed og hvert halve år komme med en statusrapport over, hvordan det går.

Kl. 14:55

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 14:55

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Nu skal jeg jo ikke skjule, at jeg i mere end 7 år har prøvet at forklare hr. Bjarne Laustsen om forskellige initiativer. Jeg tror faktisk, at hr. Bjarne Laustsen er præget af ond vilje i de her sager. Det virker, som om hr. Bjarne Laustsen ikke rigtig vil forstå, hvad jeg siger. Vi laver skriftlige besvarelser, vi laver mundtlige besvarelser, og alligevel kan jeg jo læse i Nordjyske Tidende, at ministeren er komplet håbløs og ikke kan forklare de her sager. Så jeg tror, at jeg på et eller andet tidspunkt må på et pædagogisk kursus, for vi står altså her over for en næsten uløselig opgave.

Jeg vil gerne sige, at forslaget ikke vil føre til forøgede udgifter for staten. Staten kompenserer allerede i dag kommunerne under et for alle udgifter i beskæftigelsesindsatsen, der ikke dækkes af den direkte refusion. Derudover er der en bestemt beløbsgrænse, der kaldes et rådighedsloft for de udgifter, kommunen kan få 50 pct. refusion for. Vi snyder ikke på vægten, vi giver alle pengene til kommunerne. Derfor er den insinuation, at vi skulle tilsigte noget helt andet med den her opgave, forkert. Som hr. Bjarne Laustsen ved, er udgifter på beskæftigelsesområdet lovbundne udgifter, så når ledigheden stiger, stiger bevillingerne også. Derfor holder antydningen af, at når der bliver flere ledige, bliver der færre midler, ikke stik.

Kl. 14:57

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Tak. Spørgsmålet er afsluttet.

Det næste spørgsmål er også stillet til beskæftigelsesministeren af hr. Bjarne Laustsen.

Spm. nr. S 1639

6) Til beskæftigelsesministeren af:

Bjarne Laustsen (S):

Mener ministeren, at det er en tilstrækkelig og rimelig straf, at han lukker det uafhængige Arbejdsmarkedets Ankenævn, fordi det underkendte ham i feriepengeskandalen på grund af lovsjusk, der kom til at koste de danske skatteborgere 420 mio. kr.?

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 14:57

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Alle uafhængige klageinstanser træffer af og til afgørelser, der går imod systemet. Det har jeg jo oplevet, og jeg tror ikke, at det vil ændre sig, i og med at vi sammenlægger Arbejdsmarkedets Ankenævn med Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg.

Som led i finanslovaftalen for 2009 er der aftalt en etablering af et enstrengt kommunalt beskæftigessystem, og med henblik på understøttelse af et sådant system er der i aftalen også aftalt en strømning af klagesystemet. Sammenlægningen af de nævnte klageinstanser skal derfor ses som et naturligt led i bestræbelserne på at sikre en stadig større sammenhæng i beskæftigessystemet.

Kl. 14:58

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Bjarne Laustsen.

Kl. 14:58

Bjarne Laustsen (S):

Jeg ville jo så gerne prøve at forstå beskæftigelsesministeren. I den tidligere sag er det måske ikke så stort et problem, hvis det kun er mig, der ikke forstår det, men nu ved jeg, at både kommunerne og andre også har opponeret imod det her. Derfor vil jeg gerne prøve at forstå de ting, og det gælder sådan set også den sag her.

Hvis der er en saglig begrundelse for at ændre noget, er både jeg og Socialdemokratiet indforstået med at kigge på det, men det var der ikke i forbindelse med kommunaliseringen af jobcentrene. Der var ingen begrundelse. Man gjorde det endda, før der kom en evaluering. Ved samme lejlighed tager man lige det her med at nedlægge ankenævnet med.

Det er da en nærliggende tanke, at det skyldes, at det har voldt ministeren så mange pro-

blemer. Man har virkelig været lodret uenig, og det er endt med at koste skatteborgerne 420 mio. kr., fordi beskæftigelsesministeren har glemt et enkelt ord i en lov, nemlig ordet efterløn. Derfor ser man sig ved førstkomende lejlighed ond på det ankenævns. Det er jo så historie, og det kan man jo ikke lave om på. Man kan jo ikke andet end tage det til efterretning – havde jeg nær sagt – og så betale regningen, hvilket ministeren også forsøger at gøre.

Men det, der er interessant, er jo de opgaver, som ankenævnet hidtil har løst. Jeg synes jo, at det er vigtigt i alle instanser – der kan blive truffet forkerte beslutninger, der kan blive administreret forkert osv. – at borgerne, lønmodtagerne, har et sted at gå hen, hvor de kan få afprøvet deres sager. Det er det, der er rejst tvivl om her. Kan borgerne i fremtiden få en uvildig instans til at kigge på deres sager, når man lægger det her sammen med noget andet?

Kl. 14:59

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 14:59

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg må ærligt sige, at jeg står noget uforstående over for spørgsmålet, for man kunne få en mistanke om, at spørgeren mener, at Ankestyrelsen ikke er at betragte som en uafhængig instans.

Jeg vil for klarhedens skyld sige, at Ankestyrelsen er landets øverste administrative klageinstans på det velfærdsræssige område og på dele af det beskæftigelsesræssige område. Ankestyrelsen er dermed ikke en styrelse på linje med andre styrelser, og den er ikke underlagt instruktionsbeføjelser fra en minister.

Styrelseschefen, vicedirektøren og ankechefernes ansættelsesområde er alene Ankestyrelsens ansvar. Cheferne er ligesom Ankestyrelsens øvrige ansatte uafhængige af instruktioner vedrørende afgørelsen af den enkelte sag. Afgørelserne træffes af cheferne og af de medlemmer, der er udpeget efter indstilling fra organisationerne til at sidde i Ankestyrelsen eller Ankestyrelsens Beskæftigelsesudvalg. Afgørelserne kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Ankestyrelsen har altså en domstolslignende funktion, og ud fra det mener jeg ikke, at der bør være tvivl om, at Ankestyrelsen er absolut lige så uafhængig som Arbejdsmarkedets Ankenævn. Jeg har derfor heller ingen betænkeligheder ved at sammenlægge de to klageinstanser.

Kl. 15:01

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Bjarne Laustsen.

Kl. 15:01

Bjarne Laustsen (S):

Det vil sige, at vi i årevis har haft et ankenævn, som er komplet overflødigt. Jeg mangler bare begrundelsen for, hvorfor det skal nedlægges. Den har jeg ikke hørt. Jeg har ikke hørt nogen saglig begrundelse for det. Jeg har til gengæld læst i høringssvarene, at der er mange, der mener, at lønmodtagernes retsstilling bliver dårligere, ved at man nedlægger det her ankenævn.

Jeg kan kun finde på én forklaring, og det er, at ministeren har set sig sur på det. Tænk nu, hvis man havde lavet en aftale om dagpenge osv., så var ministeren jo ikke kommet med det her. Vi ved jo alle sammen, at det var, fordi Socialdemokratiet ikke ville være med til at skære i dagpengene og i dagpengeperioden, at vi så skulle straffes på en eller anden måde, og så fandt ministeren i en sen natteime på det her med kommunaliseringen af jobcentrene, og så tog man lige ankenævnet med.

Vil det sige, at hvis man slet ikke havde kommunaliseret jobcentrene, hvad de slet ikke skulle have været nu, for der ligger jo ikke en evaluering eller noget, så var man kommet med et selvstændigt lovforslag om at nedlægge ankenævnet? Det virker meget besynderligt, at man kan finde på at opføre sig sådan. Det her drejer sig efter min opfattelse om lønmodtagernes retsstilling.

Kl. 15:02

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 15:02

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

I lyset af, at vi laver et enstrengt beskæftigelsesystem, er det jo også naturligt, at vi ser på klageinstanser, sådan så vi også kan få et enstrengt klagesystem. Det er såmænd hele baggrunden for den øvelse, vi har lavet, at når vi har taget skridt A på det ene område, så tager vi skridt B på det andet område.

Til alle disse insinuationer om, hvad motiverne er, kan jeg bare sige, at de fuldstændig er grebet ud af den blå luft. Det, der er det centrale i den her sag, er, at vi laver et enstrengt system, og at vi også laver en forenkling af klagesystemet. Retsgarantierne for borgerne er nøjagtig lige så sikre i det nye system, som de var i det tidligere system. Det er jurister, der afgør det, ar-

bejdsmarkedets parter sidder i ankenævnene og er med til at træffe beslutningerne, så der er både indsigt og medbestemmelse og juridisk funderede afgørelser på det her område.

Kl. 15:03

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Leif Lahn Jensen som medspørger.

Kl. 15:03

Leif Lahn Jensen (S):

Der har været flere sager, som har vist, at ankenævnet har givet en borger ret, og der har også stået noget om flere sager i pressen. Jeg har set et sted, hvor der var et eksempel med en mand, som ikke fik sine supplerende dagpenge, hvor det statslige system tolkede reglerne til deres fordel, men hvor manden så fik ret af det her ankenævn. Vi har en del sager kørende rundt om i kommunerne. På Djursland, hvor jeg kommer fra, er der også en del sager kørende med nogle mennesker, som simpelt hen ikke bliver behandlet ordentligt, som ikke bliver behandlet efter reglerne. De skal selvfølgelig have en eller anden instans, de kan gå til, hvor de føler, at de kan være trygge. Mange af dem er rimelig trygge. Det gælder selvfølgelig ikke alle, men de er rimelig trygge, fordi der er et sted, hvor de kan gå hen og klage, et sted, hvor der er en chance for at få ret.

Når jeg så har sagt det her, kan jeg ikke lade være med at spørge: Hvorfor er ministeren interesseret i at gøre alle de her mennesker mere nervøse for at blive uretfærdigt behandlet? De står over for et tungt og i forvejen uoverskueligt system, og der skal vi tænke på, at det er det enkelte menneske, der har svært ved at overskue det her system.

Kl. 15:04

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 15:04

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

De eneste, der skaber usikkerhed om det her system, er jo sådan set hr. Leif Lahn Jensen og hr. Bjarne Laustsen, der prøver at insinuere, at der er falske lodder i vægtskålen. Det her er juridiske instanser. Vi laver en forenklet klagestruktur, slår nævnene sammen. Juraen, de juridiske rammer er uafhængige af regeringen, de er ikke undergivet instruktionsbeføjelser. At de alene skal træffe deres afgørelser på juridisk grundlag, ligger fuldstændig klart, så jeg kan sige til alle borgere i det her land: Der er ingen grund til overheadet at være nervøse for noget som helst. Vi

får en forenklet struktur, og det tror jeg at borgerne vil sætte pris på.

Kl. 15:05

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Leif Lahn Jensen.

Kl. 15:05

Leif Lahn Jensen (S):

Jeg er sikker på, at når beskæftigelsesministeren stiller sig op og siger det, er alle borgere i dette land trygge. Ja, og dog, der er også mange eksempler på, at de måske ikke har været det.

Nu vil jeg så komme ind på noget helt andet i det her. Der er jo nu et statsligt organ, der skal kigge et andet statsligt organ over skulderen, og det er jo det samme, som hvis politiet skulle tjekke sig selv, eller hvis ministeren og jeg, dengang vi var små legende knægte, skulle rende rundt og kigge hinanden over skulderen. Det går jo heller ikke. Hvordan vil ministeren sikre, at borgerne får den rette behandling? Det er, som om ministeren ikke kan forstå, at de ikke er trygge ved det her. Jeg tror, at der simpelt hen er en helt anden grund til, at man vil gøre det, og så kan jeg stille et meget mere enkelt spørgsmål, og jeg vil bruge et ord, som jeg har hørt ministeren bruge flere gange: Er det simpelt hen ikke, fordi man vil slippe for alt det bøvl?

Kl. 15:06

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 15:06

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jamen hør nu her: Ministeren slipper ikke for noget bøvl. Beslutninger truffet i beskæftigelses-systemet kan ankes, kan indbringes for en ankeinstans. Arbejdsmarkedets Ankenævn er statsligt og Ankestyrelsen er statslig. Ankenævnet er uafhængigt og ikke undergivet instruktionsbeføjelser, og det kommer også til at gælde i fremtiden. Parternes repræsentation i udvalget og de juridiske rammer om sagsbehandlingen er fuldstændig de samme, men nu er der bare én adresse, man skal klage til, og det er ærlig talt en forenkling for borgerne.

Kl. 15:07

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Bjarne Laustsen.

Kl. 15:07

Bjarne Laustsen (S):

Jeg kan da oplyse beskæftigelsesministeren om, at det ikke bare er de to spørgere, der rejser tvivl om det her. I høringssvar fra lønmodtagerorganisationer står der direkte, at der er problemer

med lønmodtagerens retsstilling i forhold til det her. Derfor har ministeren, hvis ikke de har ret – og vi skal være sikre på det her – jo en opgave i at forklare, at der ingen problemer er i det her.

Hvad er så baggrunden for, at man sammenlægger de her to nævn? Det er vel så stadig væk for at spare nogle penge, for det er vel det, man gør med det. Hvis det koster det samme og man ikke får noget bedre ud af det og der er problemer i forhold til retsstillingen, mangler jeg simpelt hen at få at vide, hvad den præcise årsag er til, at man vælger at gøre det her. Ministeren siger, at det er forenkling, og at der ikke er nogen andre forklaringer på det. Hvad er det, man vil opnå? Altså, det er uafhængigt, det koster de samme penge, kan jeg forstå på ministerens attituder, og derfor mangler vi jo stadig væk at få at vide, hvorfor det er klogt, samtidig med at man kommunaliserer beskæftigelsesindsatsen.

Kl. 15:08

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:08

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg synes, det er stærkt problematisk, at spørgeren ligesom antyder, at Ankestyrelsen lader sig styre af ministre i deres afgørelser, og at borgerne ikke skulle have retssikkerhed. Ankestyrelsen er en selvstændig institution, juridisk bemandet, ikke undergivet instruktionsbeføjelse, medarbejderne har kun det som deres arbejdsområde, og de kan ikke forflyttes til andre dele af den offentlige forvaltning osv. osv. Alle disse garantier gælder for Ankestyrelsen, og jeg synes, det er stærkt bekymrende, at en spørger fra landets næststørste parti ligesom vil sætte spørgsmålstegn ved denne styrelses uafhængighed. Det er stærkt problematisk.

Kl. 15:08

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ja tak. Spørgsmålet er afsluttet.

Den næste spørgsmål er stillet til beskæftigelsesministeren af fru Julie Rademacher.

Kl. 15:09

Spm. nr. S 1720

7) Til beskæftigelsesministeren af:

Julie Rademacher (S):

Hvad vil ministeren gøre for at sikre unges beskæftigelse under finanskrisen?

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:09

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det er regeringens klare mål, at flere unge får en erhvervskompetencegivende uddannelse. På den måde sikrer vi bedst, at unge får en fast og stabil tilknytning til arbejdsmarkedet. Hvis unge ledige allerede har en erhvervskompetencegivende uddannelse, skal de naturligvis hjælpes i beskæftigelse.

Derfor har vi jo også netop indgået en aftale med Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti og De Radikale om at forenkle ungereglerne. Det betyder, at der nu sættes tidligere ind med samtaler og aktivtillbud, at jobcenteret friere kan vælge mellem de forskellige typer af aktivtillbud, og at antallet af målgrupper, som har været et stort irritationsmoment i den daglige behandling, reduceres fra ti til fire. På den måde har vi fået luget ud i lovregeljunglen, så det bliver nemmere at overskue for jobcentre og forklare for de unge, og derved kan ressourcerne benyttes på en måde, så flere unge kommer enten i uddannelse eller i job. Derudover er området vedrørende unges uddannelse og beskæftigelse jo et af de tre nationale beskæftigelsespolitiske mål, der er opsat for 2009 og 2010, nemlig at flest mulige unge kommer i job og uddannelse.

Det betyder bl.a., at jobcentre skal lægge en strategi for ungeindsatsen i de lokale beskæftigelsesplaner, og at jobcentrenes dialogmøder med beskæftigelsesregionerne skal handle om, hvordan jobcentre opnår de bedste resultater i forhold til at få unge i job og i uddannelse. Indsatsen for at få unge i beskæftigelse enten direkte eller via en uddannelse vil derfor være et af de højest prioriterede indsatsområder i de kommende år. Vi følger så samtidig udviklingen i ledigheden blandt de unge nøje og vurderer løbende, om der er behov for flere initiativer målrettet denne gruppe.

Kl. 15:11

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Julie Rademacher.

Kl. 15:11

Julie Rademacher (S):

Jeg vil starte med at rose ministeren, for jeg mener, at der er blevet gjort rigtig meget på det her område, og jeg er også glad for, at Socialdemokraterne og de borgerlige kan blive enige om – som ministeren selv nævnte – at sikre unge beskæftigelse.

Grunden til, at jeg alligevel har stillet spørgsmålet, er, at jeg snakker med rigtig mange unge mennesker til daglig, og der er mange af mine jævnaldrende, som frygter for deres job, og det er både højtuddannede og dem helt uden uddannelse. Så det bekymrer os rigtig meget set i forhold til årene fremover og den frygtelige finanskrise, vi er røget ud i nu, hvordan vi skal sikre de unge.

Noget, der især er værd at trække frem nu, er, at det viser sig, at især mænd klarer den her finanskrise med fyringer ret dårligt, fordi mænd i så høj grad identificerer sig med jobbet. Samtidig kan man så tage fat i den ligestillingsredegørelse, vi havde på i går, og spørge ministeren: Hvad med de mange unge indvandrermand, som ikke er i beskæftigelse i øjeblikket, hvordan får vi dem med på vognen? Og mener ministeren ikke, at det i forbindelse med diskussionen om bande kriminalitet og finanskrise og sådan noget også er vigtigt, at jobcentrene får mulighed for at sikre de her unge indvandrermand beskæftigelse? Hvordan får vi alle med?

Kl. 15:12

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:12

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg skal da ikke undlade at dele den samme bekymring, som spørgeren har, for de unge, og specielt de unge, som ingen uddannelse har, for al erfaring viser, at hvis man har en uddannelse, klarer man sig gennemgående bedre i livet i opgangstider og i nedgangstider. Det, der er stærkt bekymrende, er de unge, der går ud af skolesystemet med svagtfunderede kundskaber, og som forbliver ufaglærte og uuddannede. Det er særlig den gruppe, det drejer sig om, og der kan vi konstatere, at det specielt er unge mænd, der er repræsenteret her. Og det skal vi gøre en særlig indsats ved, og det er jo også derfor, jeg har udpeget det som et fokusområde for jobcentrene i de kommende år, at vi skal få samlet den her gruppe op.

Man kan så håbe, at vi kan få nogle af dem, der er faldet for at tjene nemme og gode penge, her mens højkonjunktoren har buldret af sted, ind i uddannelsessystemet. Det skal vi gøre en ekstra indsats for.

Kl. 15:14

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Julie Rademacher.

Kl. 15:14

Julie Rademacher (S):

Nu er vi jo nogle, der har fået et meget godt studiejob, om end det nok må siges at være mere end et almindeligt fuldtidsjob.

Men for at vende tilbage til det andet vil jeg sige, at jeg lige har fået at vide, at der er rigtig mange, der er blevet fyret på LM Glasfiber. Nu er jeg jo valgt i Kolding, bor i Kolding og snakker jo med rigtig mange og har været ude på LM Glasfiber mange gange. Det rammer mig utrolig hårdt, når jeg hører, at der er så mange, der bliver fyret. Jeg ved også godt, at der jo så ikke bliver ansat nye på mange virksomheder. Der er jo mange forløb, der bliver sat i stå. Det vil så sige, at der ud over håndværkere er ingeniører, teknikere og også chauffører, som bliver arbejdsløse i øjeblikket. Det er faktisk primært mænd, der bliver ramt, og mænd tackler åbenbart de her fyringer enormt dårligt. Så jeg vil godt høre, om ministeren ikke mener, at der skal handles endnu mere for at redde de mænd igennem finanskrisen.

Kl. 15:15

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:15

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Altså, det gælder både mænd og kvinder. Og det er jo ulykkeligt, at denne finanskrise og økonomiske krise, vi har, får ledigheden til at stige, og derfor skal vi jo gøre en særlig indsats.

Jeg mener nu ikke, at vi skal fortvivle helt, for tallene, vismændenes tal – de har undersøgt det siden 1995 – viser jo, at der årligt er 700.000-800.000 stillinger, der bliver besat i Danmark. Vi er jo karakteriseret ved, at der er en meget stor omsætning af job i Danmark, og det vil sige, at der hele tiden bliver ledige job. Og derfor er beskæftigelsespolitikken jo indrettet på den måde, at vi hele tiden skal finde den korteste vej fra ledighed over i beskæftigelse, og det er en indsats, som vi skal sætte fuld damp på i jobcentrene. Jeg skal ikke skjule, at krisen jo gør, at det bliver lidt sværere fremover, men der er hele tiden jobmuligheder, og der skal jobcentrene hele tiden have fokus på at finde de job, der kan hjælpe folk i arbejde.

Kl. 15:16

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Julie Rademacher.

Kl. 15:16

Julie Rademacher (S):

Er det så hermed et løfte, jeg hører fra ministeren om, at ministeren vil sikre alle unge beskæftigelse, lad os sige, de næste 5-10 år? Er det, jeg hører ministeren sige, at man som regering vil gøre alt for at sikre unge beskæftigelse de næste 5-10 år?

Kl. 15:16

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:16

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det er helt klart et fokusområde. Men jeg tror, jeg må sige, at jeg selv mener, at det vigtigste er, at vi får de unge dirigeret ind i uddannelsessystemet. For alle kriser rammer de ufaglærte hårdest, og vi ved, at man, når man har en uddannelse, klarer sig igennem. Når vi følger skæbner igennem livet, kan vi jo se, at man gennemgående klarer sig bedre, når man har en erhvervsuddannelse, en faglig uddannelse, en videregående uddannelse. Det er derfor, det har været bekymrende, at specielt mange unge mænd er droppet ud af uddannelsessystemet, og at mange unge med anden etnisk baggrund dropper ud. Og derfor skal vi gøre en kraftanstrengelse i de kommende år – og det gælder kommunerne, og det gælder uddannelsesinstitutionerne – og bruge nogle af de virkemidler, vi har, og som vi ved virker, med mentorer, særlig hjælp osv., til at få dem gelejdet ind i et uddannelsesforløb. Det er jo det, der langsigtet vil hjælpe de mennesker.

Kl. 15:17

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Tak. Spørgsmålet er afsluttet.

Det næste spørgsmål, S 1739, er stillet til beskæftigelsesministeren af hr. Leif Lahn Jensen.

Kl. 15:17

Spm. nr. S 1739

8) Til beskæftigelsesministeren af:
Leif Lahn Jensen (S):

Da regeringen nu ønsker at gøre reglerne omkring arbejdsfordeling mindre stive, vil ministeren så også kigge på en mulighed for at kombinere fordelingen med efteruddannelse?

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:17

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Reglerne om arbejdsfordeling gøres nu mere fleksible, og konkret betyder det, at en arbejdsfordeling fremover også vil kunne tage højde for treholdsskift og kontinuerlig 7-døgns-drift, ved at den kan tilrettelægges med 2 ugers arbejde fulgt af 1 uges ledighed eller med 2 ugers arbejde fulgt af 2 ugers ledighed. Formålet med de mere fleksible arbejdsfordelingsregler er alene at give virksomheder mulighed for midlertidigt at reducere produktionen uden at afskedige medarbejdere i situationer med vigende efterspørgsel efter virksomhedernes produkter.

Men det ændrer ikke ved, at personer, som er omfattet af en arbejdsfordeling, og som får supplerende dagpenge for de timer, hvor de ikke er i arbejde, er omfattet af nøjagtig samme regler som andre ledige, der får supplerende dagpenge. Og når en person er ledig og modtager dagpenge, må der som altovervejende hovedregel ikke udbetales dagpenge til den pågældende under uddannelse. Jeg har derfor ikke planer om at se på muligheden for at kombinere arbejdsfordeling med efteruddannelse.

Så vil jeg for god ordens skyld dog lige nævne, at der er en, om end meget begrænset mulighed for at deltage i uddannelse, samtidig med at man modtager dagpenge. Man kan nemlig bevare sin dagpengeregel ved deltagelse i en uddannelse, hvis undervisningens varighed er under 20 timer om ugen og uddannelsen i sin helhed ikke er godkendt som støtteberettiget efter lov om statens uddannelsesstøtte. Det er dog en betingelse, som det altid er, at man fortsat opfylder sin rådighedsforpligtelse i perioden med uddannelse, og det betyder, at man skal kunne overtage jobsøgende.

Kl. 15:19

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Leif Lahn Jensen.

Kl. 15:19

Leif Lahn Jensen (S):

Jeg har stået hernede i salen nogle onsdage for at snakke om at gøre de her regler mere fleksible, og jeg er rigtig glad for, at ministeren nu kigger på det. Ministeren har heller ikke været afvisende, men mente dog, at de ordninger, man i forvejen havde, egentlig var gode nok.

Det drejer sig om at få folk i arbejde, og det drejer sig om, at når folk går på dagpenge, skal de søge job, siger ministeren. Altså, det drejer

sig om at få dem i arbejde. Det kan vi jo kun blive enige om – det tror jeg ikke at der er nogen der kan blive uenige om – men kan vi ikke også blive enige om, at den bedste måde at komme i gang på selvfølgelig er ved at opkvalificere folk? Når nu der åbnes op for en mere fleksibel måde at gøre tingene på omkring arbejdsfordelingen, hvorfor så ikke tage den bold? Når man kan arbejde i 2 uger og gå ledig i 1 uge, ville det så ikke være det smarteste at gøre det på en sådan måde, at man kan uddanne sig imens i stedet for at bruge tid på at søge job, i stedet for at bruge tid på cv og alt muligt andet?

Hvilke andre muligheder har ministeren, hvilke andre forslag har ministeren til opkvalificering i den periode? Altså, hvilke muligheder er der? For det ville da være rigtig, rigtig godt, at man kunne gribe den bold og sige: Nu har I så en uge, hvor I kan opkvalificere jer. For det er jo det, de gerne vil. De vil gerne blive bedre, og de vil gerne bevare den arbejdsplads, de har.

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Formålet med mere fleksible arbejdsfordelingsregler er jo alene at give virksomheder mulighed for midlertidigt at reducere produktionen uden at afskedige medarbejdere i situationer med vigende efterspørgsel efter virksomhedernes produkter, og der er med de mere fleksible regler om arbejdsfordeling således ikke tilsigtet ændringer af andre regelsæt, herunder mulighederne for at modtage dagpenge under uddannelse.

Jeg kan dog pege på den eksisterende mulighed for, at arbejdsgiveren og lønmodtageren kan aftale, at lønmodtageren deltager i uddannelse, hvor støtten består enten af statens voksenuddannelsesstøtte eller af VEU, voksen- og efteruddannelsesgodtgørelse, og hvor støtten har et ydelsesniveau, der svarer til arbejdsløshedsdagpenge. Jeg er bekendt med, at denne mulighed anvendes af arbejdsgivere og lønmodtagere som et alternativ til arbejdsfordeling.

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Leif Lahn Jensen.

Leif Lahn Jensen (S):

Der er 20 virksomheder om ugen, der sender deres folk på fordeling, og det er mange. Jeg har selv stået og sagt: Lad os hjælpe de her virksom-

heder, og det gør ministeren så også nu. Ministeren har virkelig lyttet til de her virksomheder, og ministeren siger jo selv, at det alene er målet at give de her virksomheder bedre muligheder.

Men så kan jeg ikke lade være med at spørge mig selv og alle andre og ministeren: Er det ikke et klassisk eksempel på, at regeringen igen lytter til virksomhederne, men ikke lytter til, hvad det er, de ansatte gerne vil, hvad det er, de ansatte har brug for? Nu har vi altså begge muligheder, hvorfor gør vi det så ikke?

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Efter min mening er det altså ikke fornuftigt at overveje at give uddannelse som tilbud under en arbejdsfordeling, hvor en person kun har meget korte ledighedsperioder, mens de er ansat. Altså, jeg tror ikke, at vi kan finde mange uddannelser her i landet, som gør det muligt at arbejde i 1 uge og gå i skole i 1 uge eller at gå 2 dage på arbejde og 3 dage i skole.

Jeg tror, at vi må benytte de andre midler, og jeg vil da opfordre virksomheder og medarbejdere til at benytte statens voksenuddannelsesstøtte eller bruge VEU-ordningen, som jo netop er beregnet til de her ting. Der kan man jo så lave opkvalificering og efteruddannelse, men jeg tror, at det vil være en stor og tung ting at lave uddannelsessystemet om, sådan at det kan passe til alverdens virksomheders forskellige arbejdsfordelingsordninger.

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Leif Lahn Jensen.

Leif Lahn Jensen (S):

Ministeren og jeg kan vel godt blive enige om, at det nu er lettere at være virksomhed, når man kan benytte sig af de her regler, men at det slet ikke er lettere at være de ansatte, for de har nu byttet et fast job væk – for at hjælpe hinanden, for at deles om arbejdet og for at hjælpe virksomheden, fordi virksomheden gerne vil have dem tilbage igen.

Men hvad sker der så? Nu er de sådan set et jaget folk. Jeg har snakket med nogle af dem, som virkelig ønskede det her, men var trætte af, at de nu skulle til at være ledige og nu skulle til at søge job. De føler sig rent faktisk jaget, selv om de

egentlig bare gør noget for hinanden og for virksomhederne.

Kl. 15:24

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:24

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Nu vil jeg sige til hr. Leif Lahn Jensen, at arbejdsfordelingsordninger jo kun kan etableres, hvis der er hjemmel til det i en kollektiv overenskomst. Det vil sige, at det skal være aftalt mellem lønmodtagerne og virksomheden. Det er jo ikke sådan, at en arbejdsgiver ensidigt kan diktere de her vilkår. Sådan er reglerne for arbejdsfordeling, så derfor er det jo baseret på en gensidig aftale.

Jeg har den opfattelse, at der skal være en bagkant på de her arbejdsfordelingsordninger. Derfor er jeg ikke indstillet på at imødekomme det, som jeg kan læse i aviserne at nogle ønsker: at man ligesom i lange perioder kan fordele arbejdet. For jeg mener, at vi jo ikke kan være sikre på, at en arbejdsfordelingsperiode afløses af, at man bliver genansat. Den kan jo meget vel resultere i, at man så alligevel bliver fyret. Og hvis det så ligger meget langt ude i fremtiden, tror jeg, at mange havde været bedre tjent med at komme ind i et system, hvor man kunne give opkvalificering, efteruddannelse, uddannelse på et tidligere tidspunkt.

Kl. 15:25

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Tak. Spørgsmålet er afsluttet.

Det næste spørgsmål er også stillet til beskæftigelsesministeren af hr. Leif Lahn Jensen.

Kl. 15:26

Spm. nr. S 1740

9) Til beskæftigelsesministeren af:

Leif Lahn Jensen (S):

Vil ministeren finde en mere fleksibel ordning over for ledige, som er ansat i et løntilskudsjob, og som har svært ved at møde op til den personlige samtale?

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Beskæftigelsesministeren.

Kl. 15:26

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Den personlige samtale i jobcenteret har fokus på konkrete job og på jobsøgning. Jobsamtalen

er et vigtigt led i opgaven med at hjælpe den ledige til ordinær beskæftigelse på den hurtigste og mest direkte måde. Det gælder også for personer, som er ansat i job med løntilskud.

Formålet med jobsamtalen er for det første at tilrettelægge det individuelle kontaktføreløb, for det andet at fastlægge indholdet i beskæftigelsesindsatsen og for det tredje jo også løbende at følge op på de indgåede aftaler.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at ordningen allerede i dag er meget fleksibel, fordi personer i tilbud ikke behøver at møde personligt op til samtalen. Samtalen kan foretages telefonisk, digitalt eller på anden måde, hvis den ledige deltager i tilbud om f.eks. løntilskud eller virksomhedspraktik. Og jeg forventer, at jobcenteret er opmærksom på at lægge samtalen på tidspunkter, hvor de ledige i tilbud har mulighed for at deltage.

Men hvis der opstår situationer, hvor det er vanskeligt for løntilskudspersonen at afvikle en personlig jobsamtale, vil jeg anbefale, at den pågældende taler med jobcenteret om at finde et bedre tidspunkt, og jeg vil også anbefale jobcenterne at udvise den fornødne fleksibilitet. Jeg vil gerne understrege, at hensigten med disse samtaler jo ikke er at genere folk, men at hjælpe den ledige videre i et ordinært arbejde. Jobcenteret kan jo efter min mening ikke hjælpe den ledige videre, hvis ikke der er en eller anden kontakt med den ledige.

Kl. 15:27

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Leif Lahn Jensen.

Kl. 15:27

Leif Lahn Jensen (S):

Jeg er faktisk meget glad for det svar, jeg har fået. Som noget nyt er jeg faktisk meget glad for det svar, ministeren har givet mig. Det er jo rart. Det er jeg, fordi jeg har fået en henvendelse fra en mand, og jeg skal i hvert fald nu have undersøgt, om tingene er sket korrekt. Det er en mand, som har fået løntilskud i en børnehave, og som ikke kunne møde til den her samtale, fordi det jo var svært at gå i arbejdstiden. Vedkommende sagde til mig, at han enten skal tage fri og miste løn, for det står der i lovgivningen, eller også må han gøre det i fritiden, hvor han også skal bruge tid på at søge alle de job.

Men ministeren siger virkelig, at der simpelt hen er mulighed for det. Man behøver ikke at møde op. Man kan tage det telefonisk, og det kan man selvfølgelig også gøre ude fra de steder, hvor man nu er i de her job.

Kl. 15:28

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:28

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):
Som jeg sagde tidligere, er samtalen med jobcenteret et vigtigt led i opgaven med hurtigt at hjælpe den ledige tilbage i ordinær beskæftigelse. Det er sådan set meningen med samtalerne. Og i udgangspunktet er der jo tale om en samtale hver 3. måned, så det er ikke sådan, at det er hver eller hver anden dag, man skal møde i jobcenteret.

Jeg vil gerne sige, at hvis kontakten afskæres helt, kan jobcenteret jo altså ikke følge og hjælpe den ledige videre med et ordinært job, og så risikerer man at tabe nogle ledige på gulvet.

Så min opfordring er, at man udviser fleksibilitet, ved at man taler med jobcenteret om, hvordan den her kontakt kan finde sted, og så tror jeg, at de fleste vil udvise fleksibilitet på det her område.

Kl. 15:29

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Leif Lahn Jensen.

Kl. 15:29

Leif Lahn Jensen (S):

Jeg har prøvet at være arbejdsløs for en dag ude i 3F Djursland. Det er første gang, jeg har været arbejdsløs. Det var jeg 1 dag. Jeg skulle simpelt hen prøve det, fordi jeg havde hørt, at de her folk blev jagtet.

Jeg vil sige, at det skulle ministeren også prøve. Jeg kom en morgen, og da jeg jo har været vant til, at det er normalt som folketingspolitiker gerne at komme 3 minutter for sent, så gjorde jeg jo også det, og hvad skete der så? Så skulle jeg simpelt hen stå skoleret i et møde, for det gør man altså ikke. Så skulle man fortælle, hvorfor man kom for sent. Jeg må sige, at jeg, da jeg kom hjem, simpelt hen var træt. Jeg orker ikke at blive arbejdsløs.

Det, jeg vil med den historie, er at stille spørgsmålet: Risikerer vi ikke, at de, som er arbejdsløse, mister lysten, mister modet, mister kræfterne ved hele tiden at skulle fortsætte ivrigt og arbejde efter nogle regler, der er så stive? Skal vi ikke gøre de her regler mere lempelige, så de ledige virkelig har kræfter til at sige: Yes, nu vil jeg ud at søge et arbejde?

Kl. 15:30

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:30

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Nu vil jeg lige gentage, at vi altså her taler om en samtale hver 3. måned.

Kl. 15:30

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Der er ikke flere spørgsmål til ministeren. Spørgsmålet er afsluttet.

Det næste spørgsmål er stillet til miljøministeren af hr. Henrik Brodersen.

Kl. 15:31

Spm. nr. S 1666

10) Til miljøministeren af:

Henrik Brodersen (DF):

Vil ministeren overveje at give en midlertidig dispensation fra forbuddet mod at indvinde ler på Omø i forbindelse med etablering af et lokalt dige på øen – og derved spare både udgifter og CO₂-udslip i forhold til at skulle transportere ler fra Sjælland med lastbiler og færge – eller vil ministeren alternativt overveje at gå ind i en medfinansiering af de ekstra udgifter, der er forbundet med transport af ler fra fastlandet?

Skriftlig begrundelse

For nogle år siden blev Omø, beliggende i Storebælt, stormflodsramt. Det har medført et ønske om at forhøje eksisterende diger, hvortil der skal bruges en del ler. Kommunen har givet tilsagn om et tilskud på 1,5 mio. kr. Imidlertid har det siden 1975 ikke været tilladt at indvinde ler på Omø, hvilket betyder, at ler skal fragtes med lastbiler fra Sjælland og sejles med færge til den lille ø. Ikke blot vil dette fordyre anlægsarbejdet med ca. 1,5 mio. kr., men vil også medføre et betydeligt ekstraudslip af CO₂. Det vil fordyre projektet ud over, hvad de 60 lodsejere kan betale. Spørgeren ønsker, at ministeren tager stilling til: 1) Om ministeren vil give en midlertidig dispensation fra forbuddet mod at indvinde ler på Omø, således at der undtagelsesvis kan indvindes ler lokalt til anlæg af diget. 2) Om ministeren ved et afslag på dispensation positivt vil overveje at gå i en medfinansiering af de ekstra udgifter, der er forbundet med transport af byggematerialer fra fastlandet. Ministeren bedes være opmærksom på, at der ved en lokal indvinding af ler muliggjort ved dispensation ligger en bety-

delig miljømæssig gevinst, idet miljøet skånes for udslip af CO₂.

Kl. 15:33

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Miljøministeren.

Kl. 15:33

Miljøministeren (Troels Lund Poulsen):

Kl. 15:31

Hr. Henrik Brodersen spørger, om jeg vil give en dispensation for forbuddet mod at indvinde ler på Omø.

Til indledning vil jeg gerne sige, at der ikke er forbud mod at indvinde ler på Omø, og på det her område er det ikke mig som minister, der har kompetencen, men kommunen og regionen. Systemet efter råstofloven er nemlig, at indvinde af ler som udgangspunkt kræver en tilladelse fra kommunen, og at kommunen så skal følge de retningslinjer, som ligger i regeringens råstofplan.

Så jeg vil gerne slå fast, at det altså er kommunen, der i alle tilfælde skal starte sagsbehandlingen, og som jeg forstår sagen, har Slagelse Kommune heller ikke på nuværende tidspunkt indsendt en ansøgning.

Kl. 15:31

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Henrik Brodersen.

Kl. 15:31

Henrik Brodersen (DF):

Nu ligger det rent faktisk sådan, at det er en afgørelse, der er over 30 år gammel, som handler om, at man ikke må udvinde råstoffer på Omø, og det er derfor, at der på et tidspunkt vil ligge en ansøgning på miljøministerens bord om at give en dispensation.

Jeg stiller spørgsmålet, fordi jeg tror, der er mange nede på Omø, som sidder spændt ved tv-apparatet lige præcis i dag for at høre, om der kunne være en positiv tilkendegivelse. Hvis ikke det er tilfældet, at råstoffet kan udvindes på øen, så drejer det sig altså om 330 læs ler, der skal køres fra fastlandet og sejles over til Omø. Det er alene 1,2 mio. kr. i udgifter til sejladsen plus yderligere 1 mio. kr. til opkøb og transport på fastlandet.

Vi snakker om et anlægsarbejde til 6,5 mio. kr. minus det tilskud på 1,5 mio. kr., som kommunen har givet, og det svarer altså til et sted mellem 1.200 og 1.500 kr. pr. grundejer pr. måned de næste 30 år. Som ministeren sikkert godt ved, har de ikke de store indkomster på de danske småøer, og det kan blive temmelig svært for dem senere hen at sælge deres huse, i og med at det vil blive tinglyst derpå.

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Miljøministeren (Troels Lund Poulsen):

Jeg må fastholde det, jeg sagde, nemlig at der ikke er noget forbud mod at indvinde ler på Omø.

Så vil jeg også gerne sige, at det ikke er mig som minister, der har den her kompetence, men kommunen og regionen. Det, som jeg så også svarede før, bliver jeg nødt til at henholde mig til, nemlig at efter råstofloven er det på den måde, at indvinde af ler som udgangspunkt kræver en tilladelse fra kommunen. Kommunen skal så følge de retningslinjer, som ligger i den pågældende regions råstofplan. Jeg må sige, at jeg ikke er vidende om, hvordan og hvorledes råstofplanen er for den region, som Omø tilhører.

Kl. 15:33

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Henrik Brodersen.

Kl. 15:33

Henrik Brodersen (DF):

Det er over 30 år siden, at det blev udlagt til et særligt geologisk område, og som sådan er der givet forbud mod at indvinde råstoffer. Men hvis ikke der er noget forbud længere, ser vi da meget frem til, at man så kan komme i gang, for det har meget store omkostninger for dem, der bor derovre.

I 2006 blev Omø stormflodsramt, og ca. 30 huse blev oversvømmet. Der havde hver husstand en merudgift på ca. 100.000 kr. ud over det, de fik erstattet. Så kan man sige, at ud over det ligger der også noget miljø i det, i og med at deres ferskvandssø blev fyldt med saltvand, og det har altså gjort, at der ikke længere er frøer eller andre dyr og planter, der lever der.

Så det er meget vigtigt for de beboere, der er derovre, hvordan den her sag lander.

Kl. 15:34

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:34

Miljøministeren (Troels Lund Poulsen):

Jeg må jo så sige, at det ikke er, fordi jeg ikke vil svare på spørgsmålet, men jeg kan ikke i dag stå og sagsbehandle en konkret sag her i Folketingsalen. Jeg svarer gerne på yderligere spørgsmål på skrift fra hr. Henrik Brodersen. Det tror jeg er det mest fremkommelige i den her sag, for som

sagt skal sagsbehandlingen starte i den pågældende kommune.

Kl. 15:35

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Henrik Brodersen.

Kl. 15:35

Henrik Brodersen (DF):

Jamen det er så efterlevet, for vi vil selvfølgelig fra Dansk Folkepartis side bidrage med at komme med alle de oplysninger, som ministeren må ønske, i og med at de danske småøer ligger os meget på sinde, og vi skulle jo gerne have, at ministeren traf den helt rigtige beslutning, hvis sagen kommer på hans bord. Så tak for det.

Kl. 15:35

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Har ministeren yderligere kommentarer?
Spørgsmålet er afsluttet.

Det næste spørgsmål er stillet til kirkeministeren af fru Bente Dahl, og det er spørgsmål nr. S 1694.

Kl. 15:35

Spm. nr. S 1694

11) Til kirkeministeren af:

Bente Dahl (RV):

Vil ministeren med baggrund i det seneste hærværk på sønderjyske kirkegårde redegøre for, hvordan hun vil stoppe hærværket?

Skriftlig begrundelse

Ministeren har tidligere været kaldt i samråd for at få oplysning om, hvordan ministeren vil stoppe hærværk på gravpladser – men der er tilsyneladende ikke sket noget på området.

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Kirkeministeren.

Kl. 15:35

Kirkeministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Det drejer sig om hærværk på landets kirkegårde. I spørgsmålet nævnes Sønderjylland. Desværre er det jo noget, der fra tid til anden sker over hele landet, og jeg vil godt benytte lejligheden til her igen at sige, at det er fuldstændig uacceptabelt. Det er ondt, det er hensynsløst, det er en grov forbrydelse, det er en ond handling. Det skal der ikke være nogen tvivl om. Men det er og bliver, som jeg og min forgænger tidligere har sagt, en politisag.

Jeg ved jo, at menighedsrådene og kirkegårdslederne selvfølgelig er meget optaget af det, der hvor det sker. Der er forskellige muligheder for at prøve at forebygge, og det gør man rundt omkring. Nogle anskaffer vagter, andre låser, nogle prøver med infrarød belysning, så man kan afsløre dem, der kommer. Det er fuldstændig op til de enkelte, det er ikke noget, jeg mener at jeg på nogen måde kan eller lave centrale regler om.

Men at vi alle sammen må tage afstand fra de fuldstændig meningsløse handlinger, siger sig selv.

Kl. 15:36

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Bente Dahl.

Kl. 15:36

Bente Dahl (RV):

Tak. Jeg er helt enig med ministeren i, at vi selvfølgelig skal tage afstand fra de her handlinger. Men der ligger i mit spørgsmål, at jeg gerne så noget handling også fra ministerens side.

I marts 2006 havde jeg den daværende kirkeminister i samråd, og her blev ministeren bl.a. bedt om at gøre rede for, hvad der kunne foretages for at forebygge hærværk. Den daværende kirkeminister mente, at problemets omfang var meget begrænset, og så også det andet, at opgaven ligger hos det enkelte menighedsråd. Det anerkender jeg naturligvis, men jeg anerkender ikke, at der ikke kan foretages centrale tiltag. Derfor er jeg nødt til at spørge, om den nuværende kirkeminister kunne tænke sig nogle muligheder, der var i kirkeministerens hånd, for at dæmme op for problemerne.

Kl. 15:38

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:38

Kirkeministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Vi gjorde jo antallet af kendte hærværk op den gang, og ud fra den fornemmelse, vi har af det kirkelige landskab, har vi ikke nogen grund til at tro, at det skulle være specielt stigende. Men det er meget hårdt for de kirkegårde og ikke mindst for de pårørende, der kommer til gravstederne.

Men jeg mener, at det vil være en helt forkert måde at anvende ressourcerne på at gå ind centralt – jeg ved slet ikke, hvad det skulle være for tiltag; der er ikke to forhold, der er ens, der er meget stor forskel på, om det er en stor eller en lille kirkegård, og hvornår man holder åbent og den slags. Det er jo slet ikke noget, en kirkemini-

ster skal blande sig i. Man skal jo ikke foretage noget drastisk de steder, hvor det ikke er begrundet.

Jeg må sige, at jeg har helt tillid til – og det passer også med min politiske opfattelse af menighedsrådsstyret – at menighedsråd og kirkegårdsbestyrelser rundtomkring i landet kan varetage det her og selvfølgelig anmelder det til politiet, hver eneste gang der er noget.

Kl. 15:39

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Bente Dahl.

Kl. 15:39

Bente Dahl (RV):

Sidst jeg tog det her spørgsmål op, bad jeg om en statistik – statistikken, der gik fra 2001-2006 – og der viste det sig, som også kirkeministeren nu siger, at der ingen særlig stigning er i antallet af kirkegårde og gravpladser, der udsættes for hærværk. Til gengæld er selve gravstedernes antal i voldsom stigning i løbet af de 5 år.

Den her gang har jeg med vilje ikke bedt om tal, for jeg mener, at vi har begrundelse nok for at kunne handle. Og så kan man heller ikke på baggrund af tal alene behandle det her problem, for det handler også om følelser, som ministeren også siger.

I Det Radikale Venstre mener vi generelt, at overvågning er en rigtig dårlig løsning. Men der findes da andre muligheder; til eksempel har Roskilde jo en mulighed med infrarøde sensorer. Var det en mulighed, ministeren kunne være enig i kunne være en model?

Kl. 15:40

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:40

Kirkeministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Ja, som jeg allerede selv nævnte, er det jo en af mulighederne. Den har Roskilde for nogen tid siden taget i brug, og det står jo andre frit for at forsøge sig ad den vej. Det viser netop, at der er en række muligheder, som kirkeministeren ikke behøver at påbyde.

Kl. 15:40

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Fru Bente Dahl.

Kl. 15:40

Bente Dahl (RV):

Skal jeg dermed konkludere, at kirkeministeren – ligesom for 3 år siden – så ikke mener, at der er nogen grund til at foretage sig noget i sådan en sag, som drejer sig om hærværk på gravpladser?

Kl. 15:40

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:40

Kirkeministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jeg er ked af at skulle sige til spørgeren: Det er et meget manipulerende spørgsmål. Men det er det jo. For jeg kan jo lige så godt spørge fru Bente Dahl, om hun vil gøre noget ved et eller andet, der er helt ude af hendes rådighedssfære.

Det korte af det lange er: Det er først og fremmest en politisag. Det er en lokal sag, og der er en masse handlemuligheder for de enkelte kirkegårdsledere. De har ansvaret, og jeg har fuld tillid til dem. Jeg ser overhovedet ingen grund til, at jeg skulle begynde at umyndiggøre dem og dermed fortælle dem, at det er de ikke gode nok til selv. For det er de.

Kl. 15:41

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Tak. Spørgsmålet er afsluttet.

Det næste spørgsmål, spørgsmål S 1735, er stillet til ministeren for sundhed og forebyggelse af hr. Per Clausen.

Kl. 15:41

Spm. nr. S 1735

12) Til ministeren for sundhed og forebyggelse af:

Per Clausen (EL):

Mener ministeren, at det er rimeligt at beskyldte forskere for at politisere, som han gør i forhold til DSI i Politiken den 20. marts 2009, fordi de når frem til et resultat, som er ubekvent for ministeren, når disse beskyldninger fremsættes, uden at ministeren kommer med et eneste sagligt argument for beskyldningerne?

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:41

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Det, jeg forholder mig til, er, at de private sygehuse ifølge DSI's direktør, Jes Søgaard, er blevet favoriseret i forhold til de offentlige sygehuse. Når Jes Søgaard til Politiken fredag den 20. marts udtaler, at »de offentlige sygehuse har betalt den ekstra regning«, som betalingen for de private sygehuse ifølge DSI har medført, må jeg sige, at så er det i min optik at politisere.

Den borgerlige regering har siden 2001 tilført det offentlige sundhedsvæsen næsten 20 mia. kr.

ekstra, så jeg vil i hvert fald have svært ved at påstå, at de offentlige sygehuse lider under, at de private sygehuse bidrager til at løse sundhedsopgaver i Danmark.

Jeg mener også, at der i denne diskussion er en tendens til at glemme, hvorfor vi i sin tid indførte ordningen med adgang til de private sygehuse. Det gjorde vi nemlig for patienternes skyld, for at give patienterne mulighed for at vælge et alternativ, hvis det offentlige sygehus ikke kan tilbyde behandling inden for kort ventetid, en ordning, som er helt unik for Danmark.

Da regeringen besluttede sig for at indføre den patientrettighed, var det op til amterne, nu regionerne, at forhandle afregningstaksterne med udgangspunkt i, hvad tilsvarende behandling koster i det offentlige sygehusvæsen. Dengang var der ganske få og små private sygehuse, men sådan er det ikke længere. I 2008 var der omkring 177 private sygehuse og klinikker, der udførte opgaver for det offentlige til en værdi af omkring 1,2 mia. kr. Det er mere end en tidobling siden ordningens ikrafttræden i 2002.

Markedet for private sundhedsydelser har således udviklet sig betydeligt igennem de senere år, og set i det lys mener jeg, det er fornuftigt, at vi ser på taksterne for de private ydelser.

Kl. 15:43

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Per Clausen.

Kl. 15:43

Per Clausen (EL):

Det, der jo er sagen her, er, at i fredags udtalte sundhedsforskere i Danmark, at de gennem en seriøs analyse af det her område var nået frem til, at der af det offentlige blev betalt en overpris på de private hospitaler. De nævnte en overpris i størrelsesordenen 10-20 pct., som altså var baseret på undersøgelser og analyser af området.

Det, som ministeren så sagde, var, at *det* udsagn var politiserende, og at det udsagn var forskerne kommet med, fordi de var sure på regeringen.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om det eneste argument imod det synspunkt, at privathospitalerne faktisk får en overbetaling, er, at han mener, at forskerne er nået frem til det synspunkt ud fra en vurdering af, at de er sure på regeringen, eller om det faktisk er, fordi de har gennemført en konkret analyse af de priser, som er blevet betalt, og at det derfor er helt urimeligt, når ministeren påstår, at det tal, man er nået frem til, skulle være udtryk for politisering.

Kl. 15:44

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:44

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Jeg anerkender ikke, at der tidligere er sket en overprissætning. Jeg synes heller ikke om de påstande, der kommer fra modstandere af det udvidede frie sygehusvalg og fra dem, der mener, at det er en hån mod det offentlige danske sundhedsvæsen, at der også gives offentlige tilbud om behandling, der udføres af det private sundhedsvæsen. Jeg mener ikke, det er valide tal og valide oplysninger, der kommer med. Man siger, at vi i suspensionsperioden har sendt i udbud og fået tilbud, der viser, at vi kunne have fået behandlingerne udført til lavere priser, ergo har priserne tidligere været for høje.

Regeringen har hele tiden været tilhængere af, at man fra regionernes side gennemførte nogle udbudsrunder. Dem har man aldrig nogen sinde dristet sig til at gennemføre, før man blev tvunget til det. Og der er da ikke noget mærkeligt i, at man kan opnå lavere priser, når det er sådan, at man kommer med en større pakke og giver leverandøren mulighed for at planlægge.

Så priserne er aldrig nogen sinde rigtig blevet valideret, for der har ikke været tilstrækkeligt med udbud at efterprøve.

Kl. 15:45

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Per Clausen.

Kl. 15:45

Per Clausen (EL):

Jeg forstår ministeren sådan, at selv om det er muligt at få udført operationerne billigere, beviser det ikke, at priserne har været for høje, og at når man ikke har det direktiv, som regeringen har udstedt, om, hvordan priserne skulle være, hvis man ikke kunne blive enige om en anden model, og ikke har kravet om, at man burde udvide det frie sygehusvalg, kan man opnå billigere priser. Det er dog alligevel bemærkelsesværdigt, når vi nu opererer med priser, som er 20 pct. lavere, at ministeren siger, at det er at politisere at sige, at når vi nu kan få tingene udført 20 pct. billigere, har vi betalt overpris før.

Nu kan man jo ikke kritisere ministeren for at politisere, for det er jo en del af hans arbejde, men pointen er vel bare den, at ministeren i stedet for at lytte til, hvad der bliver sagt fra forskernes side, fordi han synes, det er politisk ubekvemt, og fordi han er sur på forskere, der kom-

mer med resultater, der ikke passer ind i regeringens politik, vælger at skyde på forskerne i stedet for at skyde på den politik, som han selv har ført, og som betyder, at vi har betalt en overpris, og som altså har ført til, at vi i årevis har brugt offentlige midler på privathospitaler.

Kl. 15:46

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:46

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Der er ikke betalt nogen overpris. I 2002 var der et privat sundhedsvæsen, så værdien af offentlige ydelser udført af det private udgjorde ca. 80 mio. kr. I 2008 udgjorde værdien 1,2 mia. kr., og det viser, at der er sket en enorm udvikling, og det er set i det lys, regeringen finder, at det er rigtigt at gå ind og justere de her afregningssatser, der skal være under det udvidede frie sygehusvalg, for nu er der en meget, meget stor retighed, der er volumen. Og jeg synes, at det siger sig selv, at der i ethvert sælger-køber-system er en vis rabat ved flerkøb, altså ved mængdekøb, en mængderabat hedder det.

Kl. 15:47

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Jonas Dahl som medspørger.

Kl. 15:47

Jonas Dahl (SF):

Jeg synes, det er interessant, at ministeren siger, at han ikke politiserer, men at det er forskerne, der politiserer, og at ministeren samtidig siger, at han slet ikke anerkender, at der er en overpris, for det, der jo skete i fredags, var, at ministerens partiformand, vicestatsministeren, var ude at konkludere, at der var en overbetaling. Vicestatsministeren var faktisk ude at sige, at den her overbetaling var på 25 pct. – modsat forskerne, som var kommet frem til, at den var på 10-20 pct.

Jeg vil bare høre, om sundhedsministeren kan oplyse om her i Folketinget, hvad det er for en politisering, som vicestatsministeren foretager, og hvor er de tal, som vicestatsministeren lægger på bordet? Det må nemlig være nogle andre tal, når vicestatsministeren snakker om en overbetaling på 25 pct. modsat de 10-20 pct., som kommer fra sundhedsforskerne i fredagens Politiken.

Kl. 15:48

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:48

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Som jeg har sagt flere gange, anerkender jeg ikke, at der har været en overpris, for de markeds-mæssige priser har desværre aldrig været efterprøvet godt nok, fordi regionerne har vægret sig ved at sende tingene i udbud. På trods af at de her i suspensionsperioden hævder, at udbud er en god forretning, har de altså ikke tidligere villet den. De vil det i øvrigt heller ikke i større omfang end det, de er forpligtet til ifølge aftalen fra økonomiforhandlingerne i 2008.

Når det er sådan, at vi i dag mener, at der kan være en lavere afregningssats, er det, fordi der er et langt større marked, hvor det gælder, at man meget bedre kan beregne det, fordi man er sikker på at få en vis mængde arbejde, som man kan planlægge sine priser ud fra, og fordi regeringen planlægger at lægge op til, at der i vid udstrækning skal være udbud, sådan at privathospitalerne er sikret en vis mængde af de offentlige ydelser, som de kan levere til borgerne som et nyttigt supplement. Der er faktisk 280.000 borgere, som har haft rigtig meget glæde af det her, som hurtigt har fået behandling, hvor det offentlige ikke har kunnet give en hurtig behandling.

Kl. 15:49

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Jonas Dahl.

Kl. 15:49

Jonas Dahl (SF):

Jeg synes, at det er meget interessant, at ministeren nu oplyser, at privathospitalerne skal sikres en vis procentdel. Det synes jeg da er tankevækkende. Jeg troede ikke, man fra Sundhedsministeriets side havde lagt sig fast på, at der skulle være en bestemt sats, som privathospitalerne skulle varetage. Jeg troede faktisk, at der skulle være en rimelig og fair konkurrence, men det er jo nye toner fra sundhedsministeren.

Jeg vil gerne holde lidt fast i det her med vicestatsministerens udtalelser. Vicestatsministeren sagde i lørdagens Politiken, at der foregår en overbetaling på 25 pct. Jeg vil i forbindelse med den politisering, som vicestatsministeren så foretager her, hvor hun åbenbart har kendskab til nogle tal, som vi andre ikke har kendskab til, gerne høre, om det er nogle tal, som kommer fra Sundhedsministeriets side. Er det nogle tal, som er tilgængelige fra Sundhedsministeriets side? Når vicestatsministeren taler om den her overbetaling, som jo åbenbart kommer af den større

volumen, der nu er kommet, så man nu åbenbart pludselig kan få en lavere pris, bygger hun så sine udtalelser på de oplysninger, der var i Politiken, som sundhedsministeren kaldte politiserende?

Kl. 15:50

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:50

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Jeg tror aldrig, at jeg på noget tidspunkt har sagt, at de private hospitaler skal have en vis procentdel. Jeg har sagt, at vi er glade for, at der er en privat buffer, der virker som et rigtig godt og nyttigt supplement til den offentlige kapacitet, og det er det, der er forudsætningen for, at man, når man ikke kan komme hurtigt til i det offentlige sygehusvæsen, for offentlige kroner springe over i det private, og derved er der et fokus på ventetider, som den her regering har sat.

Jeg kan bekræfte, at der er en regeringsproces i gang med henblik på – og det har jeg sagt mange gange her i salen – at sikre fair og lige vilkår fra privat til offentlig og fra offentlig til privat. Og jeg kan bekræfte, at det er et arbejde, som Sundhedsministeriet har haft meget stor lod og del i forberedelsen af.

Kl. 15:51

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Per Clausen.

Kl. 15:51

Per Clausen (EL):

Det er vel sådan, at når man er i færd med at skabe fair og lige vilkår, gør man det i en erkendelse af, at der ikke eksisterer fair og lige vilkår. Det er vel helt bevidst, for økonomi- og erhvervsministeren sagde jo også, at når man havde haft den her overpris siden 2002, var det, fordi det var nødvendigt for at få sat skub i det private sygehusvæsen. Det, vi kan konstatere her, er altså, at det har været så vigtigt for regeringen at få gennemført en begyndende privatisering af sygehusvæsenet i Danmark, at man har været villig til at betale en overpris for behandlingerne for at få det gennemført.

Tænk nu, hvis man i stedet for havde været villig til at betale en overpris for operationer på offentlige sygehuse til f.eks. aflønning af læger og sygeplejersker. Tror ministeren så ikke, at man også der kunne opnå en ganske stor ekstra gevinst?

Kl. 15:52

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:52

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Regeringen har aldrig været villig til at betale en overpris, men i 2002, da den her rettighed blev sat i gang, var der ikke noget privat marked, og da blev der brugt i alt 80 mio. kr. Nu er verden anderledes, der er 280.000 borgere, der har været glade for det udvidede frie sygehusvalg. Derfor glæder jeg mig også til, at det udvidede frie sygehusvalg kommer tilbage til ære for borgerne. Og når der er en anden volumen i tingene, er der også en anden mulighed for at lave en anderledes prissætning. Derfor ændrer vi afregningssystemet, i takt med at markedet ændrer sig. Så der har ikke været nogen form for overbetaling historisk set.

Kl. 15:53

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Tak. Spørgsmålet er afsluttet.

Det næste spørgsmål er også stillet til ministeren for sundhed og forebyggelse af hr. Per Clausen.

Kl. 15:53

Spm. nr. S 1736

13) Til ministeren for sundhed og forebyggelse af:

Per Clausen (EL):

Hvis ministeren ikke mener, at privathospitalerne i nogen tilfælde har fået overbetaling, hvorfor mener han så, at der er brug for et nyt system til betaling af privathospitalerne?

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:53

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Som jeg også kort nævnte i besvarelsen af det forrige spørgsmål, har verden ændret sig, og det gælder ikke mindst for markedet for private sygehuse. Derfor kan regionerne nu begynde at indhøste gevinsterne af de stordriftsfordele, som de største private sygehuse bør kunne opnå. Det vil regeringen gerne hjælpe dem med, og det er sådan set ikke nogen ny problemstilling, at regeringen vil arbejde for, at der skal være størst mulig grad af fair konkurrence mellem offentlige og private sygehuse.

I modsætning til Enhedslisten har jeg ikke nogen ideologiske barrierer for at inddrage de private sygehuse som en del af den offentlige kapacitet og det offentlige sundhedstilbud. Det, der ligger mig på hjerte, er, at jeg vil sikre mig, at inddragelsen af de private sygehuse i det offentlige sundhedsvæsen sker på fair vilkår.

Kl. 15:54

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Per Clausen.

Per Clausen (EL):

Nu ved jeg selvfølgelig ikke, hvad der driver den konservative sundhedsminister i den her sag, og det, han står og forsvarer, er jo sådan set heller ikke hans opfindelse.

Kl. 15:54

Men det, jeg alligevel godt vil sige til ministeren, er, at man da godt kunne få en tanke om, at der kunne ligge en lille smule ideologi bag det synspunkt, at man er villig til at investere offentlige midler i at opbygge en privat sygehusektor. Man har måske ikke betalt mere, end det koster at producere de her operationer på små og rimeligt ineffektive private sygehuse i starten, men man har været villig til at betale den ekstrapris i forhold til, hvad det ville koste på et moderne og effektivt sygehus. Det har man så betalt i en periode, indtil de private sygehuse er blevet effektive nok til at kunne levere en konkurrencedygtig ydelse.

Det er da en anelse besynderligt, at man har det synspunkt, at det er så vigtigt at sikre en privatisering af det danske sygehusvæsen, at man i en årrække formentlig er villig til at betale et beløb på 700-800 mio. kr. for at opnå den effekt.

Kl. 15:55

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 15:55

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Jeg kan afvise, at der er nogen form for ideologi i det her, medmindre det da er ideologi at vælge at give patienterne et valg. Det havde de nemlig ikke før det udvidede frie sygehusvalg.

Det udvidede frie sygehusvalg er en helt unik ordning, som man mig bekendt stort set kun har i Danmark, hvor man, når man har stået i en kø i en vis mængde tid, så kan tillade sig at sige: Nu vil jeg ikke vente længere, nu vil jeg til. Så kan man som et led i en offentlig ydelse bevæge sig i systemet. Det er en helt unik ordning, og der er altså 280.000 mennesker, der har været glade for

den. Jeg synes, vi skal være stolte af, at vi har udviklet det her.

Jeg kan heller ikke forstå, at hr. Per Clausen kan have så meget imod det, for der er jo sikret fri og lige adgang – det er jo en offentlig ydelse.

Kl. 15:55

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Per Clausen.

Kl. 15:55

Per Clausen (EL):

Måske lidt i overensstemmelse med det, økonomi- og erhvervsministeren sagde, da hun gik ind i den her debat, har jeg vel også den opfattelse, at man skal have mest muligt for de offentlige penge, man bruger.

Nu siger ministeren, at man har fået tilfredse borgere, fordi man har gennemført det her tiltag, hvor man også har sikret de private sygehuse en højere betaling, end det i hvert fald er nødvendigt at betale på et effektivt sygehus, kan man så konstatere, for nu kan de levere ydelsen billigere. Så er mit stilfærdige spørgsmål til ministeren: Hvad ville forhindre, at man med en tilsvarende økonomisk indsats kunne opnå det samme resultat med hensyn til at få mennesker gennem behandlingssystemet, hvis man målrettet var gået efter en udbygning og effektivisering af det offentlige sygehusvæsen?

Det er der, jeg ikke helt forstår, hvad fidusen er i at bruge offentlige midler udelukkende med det formål at opbygge en privat sygehusektor – medmindre man synes, at det er rigtig dejligt og godt at have en privat sygehusektor, og det kan der vel i grunden kun være ideologiske grunde til.

Kl. 15:56

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 15:56

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Det er ikke mine ord. Bent Hansen blev på forsidens af Berlingske Tidende faktisk citeret for ved regionernes årlige generalforsamling i Odense – jeg kan ikke huske, om det var sidste år eller forrige år – at sige: Eksistensen af det udvidede frie sygehusvalg har højnet effektiviteten med – som jeg husker det – 5 pct. i det offentlige sygehusvæsen. Det vil sige, at eksistensen af det udvidede frie sygehusvalg har været medvirkende til, at man har ændret sin indretning, at man har fået fokus på ventetider, sådan at vi ikke længe bare har de registrerede høje ventetider, men

rent faktisk nu oplever nogle erfarede ventetider, der er noget lavere.

Det vil sige, at eksistensen af det udvidede frie sygehusvalg har højnet effektiviteten i det offentlige, og jeg tror, det er, fordi man har fået et system, hvor borgerne kan melde sig ud og sige: Nu vil jeg ikke vente længere. Se, det er jo at være på patientens side, frem for at det hele skal foregå under lægelig prioritering.

Kl. 15:57

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Jonas Dahl som medspørger.

Kl. 15:57

Jonas Dahl (SF):

For nu at tage fat i det, ministeren slutter af med: Ventetiderne er jo i dag fuldstændig de samme, som ventetiderne var, da den her regering trådte til i 2001, så der er sådan set ikke sket noget. Vi har ikke set den positive udvikling under den her regering, på trods af at man altså har valgt at bruge x antal milliarder til at donere til privathospitalet for at give dem et lille kapitaltilskud til at starte op i den private sektor. Det er da påfaldende, at man så alligevel ikke kan se den udvikling på ventelisterne – det må ministeren da trods alt erkende.

Men jeg vil gerne høre ministeren udtale sig om, hvad regeringens politik er, for i fredags kunne man jo læse, at sundhedsministeren ikke mente, at der foregik en overbetaling. Om lørdagen fremgik det så af Politiken, at vicestatsministeren – økonomi- og erhvervsministeren – sådan set mente, at der foregik en overbetaling. Jeg vil bare gerne høre: Hvad er regeringens politik, er der foregået en overbetaling, eller er der ikke?

Kl. 15:58

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 15:58

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Der er ikke foregået nogen overbetaling, og regeringens politik er p.t. i regeringsproces. Jeg forventer, at vi kan melde ud om ganske få dage, og så vil hr. Jonas Dahl få åbenbaret, hvad regeringens politik er på det her område, når vi taler offentligt og privat samarbejde og taksterne i den forbindelse.

Men lad mig lige sige om ventetider, at det er helt forkert, når hr. Jonas Dahl siger, at der ikke er sket noget. I gamle dage, før vi fik det udvidede frie sygehusvalg, var der noget, der hed registrerede ventetider, og de var meget lange. Så

kom det udvidede frie sygehusvalg, og så er der stadig væk nogle registrerede ventetider, som er meget lange, men vi har dog fået dem ned i takt med også de erfarede ventetider, altså det, som folk rent faktisk skal vente, fordi de vil bevæge sig fra Aalborg til Silkeborg eller sådan noget. Så de erfarede, altså de reelle ventetider er faldet ganske drastisk. Det viser historien.

Så er det rigtigt, at der kom en konflikt, og den satte os lidt tilbage. Men når det udvidede frie sygehusvalg kommer tilbage, vil vi igen se det her fald, for de erfarede ventetider er væsentlig lavere end de registrerede ventetider. I gamle dage, da der var en regering, som Socialistisk Folkeparti støttede, var der kun høje registrerede ventetider, og det var også de faktiske.

Kl. 15:59

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Hr. Jonas Dahl.

Kl. 15:59

Jonas Dahl (SF):

Man kan sådan set bare selv gå ind og se de her tal, de fremgår af en side, som er supporteret fra Sundhedsministeriet hjemmeside, og der fremgår det sådan set meget tydeligt, at ventelisterne er fuldstændig de samme nu, som de var i 2001. Så jeg synes lidt, at ministeren blander nogle tal sammen.

Men nu kan vi så få at vide om et par dage, hvad regeringens politik er, og det vil sige, at ministeren altså ikke her i dag er i stand til at fortælle, hvad regeringens politik er, om der er foregået en overbetaling, eller der ikke er. Men lad mig spørge på en anden måde: Hvis ikke der er foregået en overbetaling, hvorfor er det så nødvendigt at ændre taksterne for privathospitalerne? For der må jo være en grund til, at man nu vil ændre taksterne. Det må jo netop være, fordi der er foregået en overbetaling, kan ministeren opklare det? Man vil altså ændre taksterne, på trods af at ministeren ikke mener, at der er foregået en overbetaling. Skal vi så måske til at underbetale privathospitalerne?

Kl. 16:00

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Ministeren.

Kl. 16:00

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Jamen der er ikke foregået nogen overbetaling, og grunden til, at vi skal til at ændre det her, er, at der er et helt andet marked. Det er meget større nu, og vi ønsker meget mere udbud. Regionerne har også erfaret, at de ved brug af udbud

kan få nogle bedre priser, og det er noget, vi ønsker at gå videre med. Det giver en anden mulighed for at tilrettelægge tingene.

Derfor er der ikke historisk foregået en overbetaling, men hvis ikke vi justerer ind til ændrede markedsvilkår, jamen så ville det da være tosset, for tingene er ændret. Der er et andet marked nu, og vi ønsker mere udbud. Det er det, vi lægger op til.

Kl. 16:01

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Per Clausen.

Kl. 16:01

Per Clausen (EL):

Jeg kan forstå på ministeren, at der ikke har været nogen overbetaling indtil nu, overhovedet ingen. Priserne har været de helt rigtige – lige indtil nu. Men i morgen skal de så være 20 pct. lavere, for i morgen står vi i en ny situation. Jeg synes ikke, at det lyder helt troværdigt, at det er sådan, udviklingen er foregået.

Jeg vil da godt spørge ministeren, om han ikke er enig med mig i, at når hans partiformand er i stand til med så stor præcision at sige, at priserne skal ned med omkring 25 pct. på privathospitalerne, så er der meget, der tyder på, at de forskere, der snakkede om en overbetaling på 10-20 pct., har været uhyre beskedne. For der er vel ingen grund til at tro, at en konservativ minister spiller ud med et forslag, der vil undergrave erhvervslivets muligheder for at tjene penge. Det kan næppe være udgangspunktet her. Så jeg mangler helt ærligt forklaringen på, hvordan det kan gå til, at lige præcis i morgen er markedssituationen en anden, og så skal priserne sættes ned.

Kl. 16:02

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 16:02

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Jeg ved godt, at hr. Per Clausen ikke er så glad for markedet, men der er jo det ved markeder, at de bevæger sig dynamisk. Så derfor er det ikke noget med, at markedet ændrer sig i morgen, markedet ændrer sig løbende.

Men når jeg ikke accepterer validiteten i det tal, jeg har været ude at kritisere, er det, fordi man der har underbygget sin påstand om, at der er for høj en DRG. Det har man sagt at de her udbudsforretninger, som regionerne har skullet gennemføre i suspensionsperioden, viser. Men

man har aldrig tidligere efterprøvet udbud. Så derfor er det aldrig blevet valideret.

I øvrigt har reglerne altid været sådan, at priserne har skullet være genstand for en forhandling mellem Danske Regioner og privathospitalernes forening. Det har kun været i yderste nødstilfælde, at sundhedsministeren kunne gribe ind og sige: Jamen så fastsætter vi en pris.

Kl. 16:03

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Tak til ministeren. Spørgsmålet er afsluttet.

De to næste spørgsmål er stillet til ministeren for sundhed og forebyggelse af hr. Kamal Qureshi.

Hr. Kamal Qureshi har ytret ønske om, at man bytter om på spørgsmålene, så ministeren starter med at besvare spørgsmål nr. S 1744. Er det noget, som ministeren kan acceptere?

Kl. 16:03

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Hvad er begrundelsen for det?

Kl. 16:03

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Begrundelsen er kommet her til formandsstolen. Altså, hvis ministeren ønsker at køre videre efter dagsordenens punkter her, så gør vi det, men hvis det ikke giver problemer for ministeren, så ...

Kl. 16:03

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Vi kan godt gøre det.

Kl. 16:04

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
O.k., vi starter så med spørgsmål nr. S 1744, og det er opført som punkt 15 på dagsordenen i dag.

Kl. 16:04

Spm. nr. S 1744

15) Til ministeren for sundhed og forebyggelse af:

Kamal Qureshi (SF):

Hvad er ministerens kommentar til Danmarks katastrofalt dårlige placering på opgørelsen fra Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug (EMCDDA), hvor Danmark med 250 narkotikarelaterede dødsfald om året har det højeste antal narkodødsfald i Europa, kun overgået af Luxembourg og Estland?

Skriftlig begrundelse

Kl. 16:05

Der henvises til artiklen »Danmark i top med narkodødsfald« i Berlingske Tidende den 19. marts 2009.

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Sundhedsministeren.

Kl. 16:04

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Vi må desværre erkende, at det endnu ikke er muligt direkte at sammenligne de europæiske landes opgørelser over antallet af narkotikarelaterede dødsfald. Det har det europæiske narkotikaovervågningscenter selv udtrykkeligt gjort opmærksom på, samtidig med at man løbende arbejder på at øge datakvaliteten og sammenligneligheden i samarbejde med medlemsstaterne. Landene definerer dødsfaldene forskelligt, og der er forskelle i kvalitet af indberetningerne. Desuden er der efter alt at dømme stadig tale om varierende grader af underrapporteringer i flere lande.

Talmæssige forskelle landene imellem kan formentlig også delvis forklares med forskellige populationer, herunder narkomanernes gennemsnitsalder, foretrukne stoffer og indtagelsesmåde. Når det er sagt, skal der ikke herske nogen som helst tvivl om, at regeringen finder, at det samlede antal narkotikarelaterede dødsfald herhjemme er foruroligende højt.

Det er fortsat regeringens opfattelse, at en begrænsning i antallet af narkotikarelaterede dødsfald skal undgås gennem et langt, sejt træk på alle fronter. Og lad os være enige om: Der findes ikke nogen snuvtagsløsning. Blandt de mange initiativer, der gennem de seneste år er taget, vil jeg nævne et initiativ, der er særlig relevant, nemlig at Sundhedsstyrelsen for snart 2 år siden har indskærpet, at præparatet Buprenorphin i højere grad anvendes frem for metadon i substitutionsbehandlingen, for anvendelsen af Buprenorphin er forbundet med større sikkerhed og mindre forgiftningsrisiko, og ifølge Sundhedsstyrelsen er der grund til at forventte en mærkbar begrænsning i antallet af narkotikarelaterede dødsfald ved at skifte fra metadon til Buprenorphin.

Kl. 16:05

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Tak til ministeren og værsgo til spørgeren.

Kamal Qureshi (SF):

Det, vi jo i hvert fald kan konstatere, er ifølge Berlingske Tidende den 20. marts, at Danmark ligger helt i top, hvad angår narkodødsfald. Vi har ligget stabilt højt de sidste 10 år, og der står i artiklen, og jeg citerer:

»Antallet af narkodødsfald har ligget på stort set det samme høje niveau i en årrække, og Danmark toppede således også listen tilbage i slutningen af 1990'erne.«

Så det vil sige, at i modsætning til en lang række andre europæiske lande er antallet af narkorelaterede dødsfald i Danmark ikke faldet.

Vi hører også formanden for Rådet for Socialt Udsatte, regeringens eget råd for socialt udsatte, Preben Brandt, som siger, og jeg citerer:

»»Det er forstemmende, at vi ikke evner at få bragt dødstallet ned, når man nu kan finde ud af det i så mange andre lande. Men det afspejler desværre hele holdningen til stofmisbrugere blandt politikere, i behandlingssystemet og i den danske befolkning,« siger Preben Brandt.«

Det, som er kritikken fra dem, der arbejder på gadeplan, dem, der ser virkeligheden på gadeplan, er, at vi ser det her høje antal narkorelaterede dødsfald. Vi ved også, hvordan vi stopper det, vi ved også, hvordan vi får nedbragt det tal, men man undlader at gøre noget ved det fra regeringens side. Vi har herindefra fra oppositionens side prøvet at presse en lang række forskellige tiltag igennem, men regeringen har nærmest religiøst afvist enhver form for tiltag, der kan hjælpe på gadeplan.

Vi hører igen og igen fra folk, der arbejder med det, at der er masser af redskaber, som man har afprøvet i en lang række andre europæiske lande, eksempelvis i Schweiz, som er et af de eksempler, der bliver nævnt, og som TV-avisen i går, mener jeg det var, havde et længere indslag om, hvor antallet af narkorelaterede dødsfald er faldet drastisk, efter at man så at sige har fjernet den religiøse modstand imod at lave nye tiltag på narkomisbrugsområdet.

Så jeg forstår ikke, hvorfor ministeren ikke bruger de redskaber, som er afprøvet i andre lande, også i Danmark.

Kl. 16:08

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til ministeren.

Kl. 16:08

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Altså, lad os nu indledningsvis være enige om, at dødsfaldene er beklagelige, og at det også er foruroligende, men man kan ikke nødvendigvis sammenligne de danske tal, hvor vi har en høj standard for indberetning, med tallene fra andre lande. Men vi skal stadig bekæmpe, at der sker narkodødsfald, og det synes jeg også vi gør, så det er forkert af hr. Kamal Qureshi at sige, at der ingenting sker.

Jeg nævnte indledningsvis, at man konverterer fra metadon til Buprenorphin, men også heroinordinationsordningen ser jeg frem til at få evalueret, når den kommer til at rulle ud over landet. Jeg tror, det er en rigtig måde at gøre det på, at man via en læge sørger for at undgå, at de stakkels narkomaner enten skal begå kriminalitet eller prostituere sig for at købe et urent stof. Her får de et rent stof, som de kan få lov til at indtage hos lægen under kontrollerede former.

Så har vi jo altså også lavet et sundhedsrum på Vesterbro, som jeg var nede at åbne, hvor hr. Kamal Qureshi var til stede, og hvor vi begge to var enige om, at det var en god ting. Så derfor er det jo også forkert, at hr. Kamal Qureshi står her mindre end 3 uger efter og siger, at vi ingenting gør.

Kl. 16:09

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til spørgeren.

Kl. 16:09

Kamal Qureshi (SF):

Det, jeg kan konstatere – og det kan man så glæde sig over eller græde over – er, at ingen af de to tiltag, som ministeren nævner som fremskridt på narkoområdet i Danmark, er kommet fra regeringen: sundhedsrummet, som er etableret af Københavns Kommune, og heroinforsøget, som ministeren har været med til at acceptere, fordi oppositionen havde skaffet et flertal uden om regeringen. Regeringen har jo været arge modstandere af lægeordineret heroin fra det tidspunkt, hvor regeringen trådte til, indtil det øjeblik, hvor Dansk Folkeparti skiftede kurs og sammen med resten af oppositionen bragte regeringen i mindretal på det her spørgsmål.

Så ingen af de tiltag, ministeren nævner, er noget, der er sket efter regeringens ønske, af regeringens egen vilje eller ud fra regeringens eget ønske om fremskridt, de er sket uden om regeringen, og regeringen fremhæver dem så nu som nogle af dem, der er gode. Det er fint nok, og vi

er også glade for dem, men det, vi kan konstatere – og vi skal ikke gøre det her til et slagsmål om tal – er, at uanset om indberetningerne er sket på den ene eller den anden måde i Europa, så går jeg ud fra, at ministeren er enig i, at de er konstante, indberetningernes form i hvert fald, og i Danmark ligger de altså stabilt højt, hvorimod de i en lang række andre europæiske lande er faldet igennem de sidste 10 år.

Kl. 16:10

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til ministeren.

Kl. 16:10

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Heroinordinationsordningen er jo satspuljefinansieret, og aftalen om satspuljen er alle Folkeetingets partier undtagen Enhedslisten med i. Så det kan vi alle sammen glæde os over. Jeg ved, at hr. Kamal Qureshi selv er læge, så hr. Kamal Qureshi må være enig i, at den normale brug af hårde stoffer som heroin og morfin er, ved at en læge ordinerer dem, så man kender den præcise mængde, så man ved, at det er et rent stof, og så man også ved, at det indtages under ordentlige, hygiejniske og kontrollerede forhold i forhold til mængde.

Derfor glæder jeg mig over, at vi nu udruller den her ordning med lægeordineret heroin, sådan at de stakkels narkomaner ikke skal købe et urent stof, ikke skal sætte kanylen hen til en beskidt vandpyt og ikke sprøjte noget beskidt vand med heroin ind i deres krop, men at det bliver under lægeligt tilsyn og lægelig vejledning. Det er da et initiativ, vi må stå sammen om og må glæde os til at få evalueret.

Kl. 16:11

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til spørgeren.

Kl. 16:11

Kamal Qureshi (SF):

Man skulle jo altså næsten tro, at ministeren havde stjålet mine talepapirer fra de mange debatter, vi havde om lægeordineret heroin, før ministeren blev minister på sundhedsområdet, for det er lige præcis det, der var vores argumenter for at indføre lægeordineret heroin på det tidspunkt, hvor regeringen var imod. Det er glædeligt, at vi nu har fået det vedtaget, det er glædeligt, at det fremskridt er der, og man må jo sige, det er dejligt, at også ministeren nu kan se det fornuftige i det.

Det, vi kan konstatere, er, at det er korrekt, at de få, der får lægeordineret heroin, kommer til

at få glæde af det, i det øjeblik det kommer i gang. Det skulle have været i gang den 1. januar 2009, men det er endnu ikke kommet i gang, og vi er nu næsten i april måned. Så de mange narkomaner, som nu med ministerens egne ord har fixet med beskidt vand og kanyler og alt muligt andet, har nu gjort det knap 4 måneder længere, end de skulle, fordi ministerens styrelse ikke har fulgt de retningslinjer, der blev pålagt dem at starte med at følge fra den 1. januar 2009. Jeg vil meget gerne vende tilbage til de andre ting i det næste spørgsmål.

Kl. 16:12

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til ministeren.

Kl. 16:12

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Det er selvfølgelig beklageligt, at den ordning ikke er kommet i gang. På stående fod kan jeg ikke give en redegørelse for hvorfor, men det vil jeg gerne give en skriftlig redegørelse for til hr. Kamal Qureshi.

Jeg ved jo godt, hvad det er, hr. Kamal Qureshi søger, og det er, at sundhedsrummene og endnu flere sundhedsrum ikke bliver sundhedsrum, men bliver fixerum. Det er jo rum, som de stakkels narkomaner kan komme hen til med deres ulovlige og måske endda urene stof – stof, som de har købt af en modbydelig pusher, der tjener penge på dem, og inden har de prostitueret sig eller begået kriminalitet for at købe det.

Tilhængerne af fixerum, som jeg godt ved er hr. Kamal Qureshis dagsorden, er aldrig kommet med noget ordentligt svar på, hvilket område det er, politiet skal vende det blinde øje til. Hvornår skal politiet unklade at konfiskere eller gribe ind over for en pusher, der tjener sine penge på en stakkels narkoman?

Kl. 16:13

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Det var det sidste svar på det her spørgsmål.

Med ministerens velvilje er der jo flyttet lidt rundt på spørgsmålene, så vi går til spørgsmål 14 på dagsordenen, som har nr. S 1743.

Kl. 16:14

Spm. nr. S 1743

14) Til ministeren for sundhed og forebyggelse af:

Kamal Qureshi (SF):

Giver Danmarks dårlige placering på Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrugs (EMCDDA) liste anledning til at genoverveje ministerens modstand mod oppositionens forslag om tilladelse til oprettelse af fixerum, hvor narkomaner under sikre forhold og kyndig vejledning kan indtage deres medbragte stof?

Skriftlig begrundelse

Der henvises til artiklen »Danmark i top med narkodødsfald« i Berlingske Tidende den 19. marts 2009.

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til ministeren.

Kl. 16:14

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Vi tog jo lidt forskud på det under det sidste spørgsmål, og jeg vil i svaret på det her spørgsmål kommentere den europæiske liste over narkotikarelaterede dødsfald.

Antallet af narkomandødsfald herhjemme er, som vi også var inde på før, foruroligende, og ethvert af disse dødsfald er, som vi også var enige om før, et for mange. Regeringen har derfor taget en række initiativer til at begrænse de skader, der er forbundet med at have et stofmisbrug. Det mest aktuelle eksempel er jo den lige før omtalte heroinordinationsordning, som snart ruller ud. Ordningen hænger godt nok sammen med den overordnede narkotikapolitik. Konsekvenserne taler derimod klart imod fixerum, som er et betydeligt mere vidtgående skridt end en egentlig heroinordinationsordning. Her er der jo tale om en sundhedsfaglig behandling, hvor en læge er til stede og ordinerer heroinen, og dermed kender vi styrken, og vi kender renheden.

Bærende for tanken om fixerum er jo at give hensynet til skadesbegrænsning en absolut forrang. Problemet er, at en konsekvent forfølgelse af det synspunkt kolliderer med selve kernen i narkotikapolitikken, nemlig at narkotika alene må bruges til medicinske og videnskabelige for-

mål og dermed af læger. Dilemmaet bliver helt klart med spørgsmålet: Hvis det offentlige etablerer fixerum, skal det offentlige så ikke også til at udlevere heroin, vel at mærke uden krav om en lægeordination, til de stofmisbrugere, der op søger fixerummene? Så vil man også få begrænset skaderne som følge af, at stofmisbrugerne først skal begå kriminalitet eller prostituere sig på det illegale marked for at skaffe heroin, hvis styrke og renhed er ukendt. Det spørgsmål – lige nøjagtig det spørgsmål – har fortalerne for fixerum trods gentagne opfordringer fra regeringens side ikke kunnet give et rationelt og holdbart svar på. Fortalerne, herunder hr. Kamal Qureshi, har heller ikke kunnet besvare mere praktiske spørgsmål om en afgrænsning af det geografiske område, hvor besiddelse af narkotika skal være legalt eller i hvert fald være noget, vi vender det blinde øje til.

De manglende svar bekræfter, at oprettelsen af fixerum er udtryk for en legaliseringstendens i forbindelse med det ulovlige stof.

Kl. 16:16

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til spørgeren.

Kl. 16:16

Kamal Qureshi (SF):

50 døde narkomaner årligt er så mange personer, som kunne reddes hvert år, hvis man i Danmark indførte fixerum til narkomanerne og nogle af de andre tilbud, der er i en lang række europæiske lande. Fuldstændig på samme måde, som ministeren for ganske få minutter siden sagde, at narkomanerne ikke længere ville skulle stå og fixe med beskidt regnvand og andet, ville det gøre, at vi på Vesterbro, hvor de fleste narkomaner befinder sig, ikke ville finde brugte kanyler i børnenes sandkasser, ikke ville finde kanyler på legepladserne og ikke ville finde brugte kanyler i opgangene. For det er jo ikke korrekt, når ministeren siger, at man er imod etablering af fixerum. Fixerum findes allerede på Vesterbro. Ministeren skal bare gå en tur, så vil han se, at de fixerum er til stede i kælderopgangene, på legepladserne, i legehuse, i trappeopgangene og andre steder, hvor narkomanerne befinder sig. Så i dag eksisterer der allerede fixerum, hvor det så bare foregår med beskidte kanyler og genbrugskanyler og beskidt vand.

Med hensyn til det, ministeren diskuterer og snakker om i forhold til afgrænsningen af det geografiske rum m.m., vil jeg sige, at det her jo ikke længere er et eksperiment, det her er jo forsøg, der har kørt i årevis i en lang række euro-

pæiske lande og også i Canada. Bare for at tage et eksempel kan jeg nævne, at antallet af overdoser i Frankfurt faldt fra 150 til 30 i løbet af de første 4 år med fixerum. Så mange liv kunne man redde. De mest konservative – og nu snakker jeg ikke om partiet De Konservative, men de forsigtige – beregninger tyder på, at man ville kunne redde 50 personer årligt, hvis det var, at man i Danmark indførte de samme fixerum, som man har i en lang række andre europæiske lande.

Kl. 16:18

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til ministeren.

Kl. 16:18

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Konsekvensen af hr. Kamal Qureshis synspunkt er efter min bedste opfattelse, at man holder hånden over pusherne. Man holder hånden over de lede, afskyelige, modbydelige mennesker, der tjener deres penge på andres ulykke, og måske endda har en interesse i at bringe dem ud i ulykke, så de har kunderne på plads. Det synes jeg må veje meget, meget tungt, når man afviser fixerum.

Fortalerne for fixerum har ikke kunnet komme med én god forklaring på det. Mener hr. Kamal Qureshi virkelig som læge og som politiker – det er den samme person, det ved jeg godt – at lægemidler, medicin, og vi kan jo tage det helt generelt, ikke skal ordineres af læger? Så er vi virkelig ude på et skråplan. Og må jeg godt lige minde om, når der nu bliver sagt, at der er så mange gode erfaringer, at det er 8 lande ud af 192, der har underskrevet FN's narkotikakonvention, der eksperimenterer med fixerum.

Det er rigtigt, at der kan være nogle fordele som dem, hr. Kamal Qureshi nævner, men der er ikke givet svar på de ulemper, som jeg har påpeget.

Kl. 16:20

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til spørgeren.

Kl. 16:20

Kamal Qureshi (SF):

Det, vi kan konstatere, er, at ministeren gerne vil tage nogle teoretiske diskussioner om det her spørgsmål, men virkeligheden er meget mere konkret. Og det er klart, at jeg med min lægelige baggrund bliver nødt til at konstatere, at der i dag er et stofmisbrug til stede i Danmark, og jeg kan konstatere, at vi kan redde 50 mennesker årligt, hvis de her ting bliver iværksat.

Jeg kan også konstatere, at en lang række europæiske lande og Canada har kørt med det her i årevis, og faktisk har de lande været undrende over for Danmark, fordi de ikke indførte lægeordineret heroin, men fixerum først og lægeordineret heroin efterfølgende, for debatten i de lande var: Hvorfor skal vi være statslige pushere i forhold til lægeordineret heroin? Det er i øvrigt også det, ministerens eget parti brugte som argument imod lægeordineret heroin, da oppositionen foreslog det i Folketinget. Men det har så ændret sig, kan man sige. Det, man har gjort i de lande, er, at man faktisk har tilladt fixerum først, fordi man har sagt: Jamen narkomanerne fixer allerede med deres eget stof; lad os sikre os, at de gør det med rene kanyler, og lad os sikre os, at de gør det under ordentlige vilkår og sundhedsfaglig tilstedeværelse, sådan at man kan få fat i dem, sådan at man kan tale med dem, sådan at man kan give dem nogle tilbud, som kan få dem ud af deres misbrug.

Det er det, man har konstateret i udlandet; det har nedbragt antallet og ville i Danmark have betydet 50 færre døde narkomaner årligt.

Kl. 16:21

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værsgo til ministeren.

Kl. 16:21

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Der er på ingen måde tale om, at staten er pusher, for med hensyn til det heroin, som udleveres lægeordineret, ved vi lige nøjagtig, hvad for nogle marker opiummen er dyrket på, det er helt kontrolleret, og det er også helt kontrolleret, hvordan det er blevet omdannet til enten heroin eller morfin. Så det er noget pjat at sige, at staten bliver pusher, for det er jo et helt andet produkt, det er jo et medicinsk produkt.

Jeg kan ikke forstå, at hr. Kamal Qureshi mener at man blot skal vende det blinde øje til, at der foregår nogle illegale handler, medmindre hr. Kamal Qureshi rent faktisk mener, at man bare skal legalisere heroinen, sådan at politiet ikke skal konfiskere det. Nu kan jeg se, at hr. Kamal Qureshi ryster på hovedet.

Men hvor er så det område, hvor politiet skal konfiskere, hvis de finder en pusher, der er i besiddelse af noget heroin, som han vil sælge til en stakkels narkoman, og hvor er det område, hvor man bare skal vende det blinde øje til og sige: Nå, jamen det er jo en, der er på vej ned i fixerummet? Hvad skal vi sige til vores politi som

instruks? Er det her ulovligt, eller er det ikke ulovligt?

Kl. 16:22

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værsgo til spørgeren.

Kl. 16:22

Kamal Qureshi (SF):

Jamen altså, jeg synes jo igen, at ministeren gør det her til en meget teoretisk diskussion. Det her eksisterer allerede. På Vesterbro i dag pusher folk, de indtager deres stoffer, de fixer deres stoffer, de gør det i trappeopgangene, de gør det på legepladserne, de gør det i legehuse, de gør det på gaden. Tror ministeren, at politiet render rundt og stopper samtlige narkomaner? Eller mener ministeren, at politiet er i stand til at fjerne narkotikaen fra de københavnske gader? I dag eksisterer der jo narkomaner, der fixer, mens politiet er til stede.

Det ændrer sig jo ikke, ved at der er sundhedsfagligt personale til stede, som kan hjælpe narkomanerne til at sikre, at der er rene kanyler til stede, at de ikke fixer med den samme kanyle, og at de ikke påfører hiv, hepatitis og andre sygdomme ikke kun til sig selv, men også til beboerne på Vesterbro, til børnene på Vesterbro, som nu hver dag kan gå ud og samle kanyler. Jeg kender personer, jeg har venner, som fortæller, at de finder kanyler på deres legepladser, de finder kanyler i sandkasserne, de finder kanyler i cykeltasker m.m. hver eneste dag, hver eneste morgen. Sådan er livet på Vesterbro.

Så selv om ministeren her i Folketingssalen teoretiserer diskussionen, er det jo ikke sådan, at folk holder op med at fixe på Vesterbro. Sådan er virkeligheden desværre ikke.

Kl. 16:24

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værsgo til ministeren til det sidste svar på spørgsmålet.

Kl. 16:24

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Jeg er helt enig i, at sådan er virkeligheden jo ikke, men vi er jo lovgivere, og derfor bliver hr. Kamal Qureshi nødt til at forholde sig til: Hvis vi etablerer fixerum, skal vi så til at udlevere heroinen derhenne? Og hvis vi skal det, er det så bare den, de selv køber på det urene, illegale marked, eller skal det hele være ordineret, eller uden om en læge og bare være noget, man udleverer, når de træder ind ad døren deroppe? Så er der heller ikke nogen kontrol med, hvor hårdt belastet den pågældende person er.

Der er nogle spørgsmål, som hr. Kamal Qureshi ikke kan besvare, og derfor må jeg sige, at de manglende svar er udtryk for en legaliseringstendens, hvor man blot siger: Det kan godt være, at vi holder fast i, at det er ulovligt stof, men det mener vi faktisk ikke så alvorligt; vi synes, det skal være lovligt, i hvert fald synes vi: Lad det nu være.

Så bekæmper vi jo ikke længere de bagmænd, som jeg går ud fra vi er enige om er nogle lede, modbydelige typer, der tjener deres penge på en ulækker måde.

Kl. 16:25

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Tak til ministeren og til spørgeren.

Vi går videre til næste spørgsmål på dagsordenen.

Kl. 16:25

Spm. nr. S 1727

16) Til kulturministeren af:

Benny Engelbrecht (S):

Har ministeren med henvisning til artikel 30 i FN's internationale handicapkonvention ud-tænkt nogle konkrete tiltag til, hvordan man kan forbedre tilgængeligheden for handicappede til diverse aktiviteter i kulturlivet?

Skriftlig begrundelse

Handicapkonventionens artikel 30 tager udgangspunkt i, at deltagerstaterne anerkender retten for personer med handicap til at tage del i kulturlivet på lige fod med andre, herunder deltagelse i rekreative tilbud, fritidsaktiviteter og idræt.

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værsgo til ministeren.

Kl. 16:25

Kulturministeren (Carina Christensen):

Lad mig indledningsvis slå fast, at jeg er rigtig glad for, at Danmark nu ratificerer FN's handicapkonvention. Med konventionen får vi et redskab til at sikre, at vi til stadighed forbedrer forholdene for de handicappede, herunder deres adgang til kulturen.

Det er et grundlæggende princip i handicapkonventionen, at de rettigheder, som den fastlægger i forhold til f.eks. samfundets generelle tilgængelighedsniveau, skal indføres gradvis. Det harmonerer ganske godt med den generelle

danske handicappolitik og også med de konkrete tiltag på kulturområdet, som begge har været kendetegnet ved gradvise forbedringer.

Der er allerede gjort rigtig meget for at sikre handicappedes adgang til kulturen, og det vil vi blive ved med at gøre. I 1999 udarbejdede Kulturministeriet en handlingsplan for handicappedes adgang til kulturen. Med udgangspunkt i handlingsplanen har der været en årlig pulje på 5 mio. kr. til bl.a. at etablere elevatorer og handi-caplifte, indrette stisystemer og meget mere på Kulturministeriets statsinstitutioner. Vi har også skabt mulighed for, at handicappede kan få en ledsager med gratis, når de besøger de statslige kulturinstitutioner. Der er ikke mulighed for inden for rammerne af besvarelsen af et mundtligt § 20-spørgsmål at opremse alle de initiativer, der er sat i gang, men jeg sender meget gerne en liste over initiativerne til spørgeren.

Også på Økonomi- og Erhvervsministeriets område er der mulighed for, at kulturinstitutionerne kan søge støtte til tilgængelighedsprojekter.

Det er derfor regeringens holdning, at der ikke er behov for ekstraordinære tiltag for at leve op til konventionen. Der er alene behov for at fortsætte det hidtidige gode arbejde med hele tiden at forbedre de handicappedes forhold. Og det vil vi også gøre på kulturens område.

Kl. 16:27

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værsgo til spørgeren.

Kl. 16:27

Benny Engelbrecht (S):

Tak, formand. Der er ingen tvivl om, at kulturen er mangfoldig i Danmark. Og på samme måde, som kulturen er mangfoldig, er der selvfølgelig også en mangfoldig efterspørgsel blandt en række af de handicappede, som findes i Danmark. Det er godt, at der er adgang, og at der mulighed, i det omfang det finder sted.

Jeg har i forbindelse med det her spørgsmål særlig hæftet mig ved, at en af de store idræts-faciliteter, der findes på Fyn, Fionia Park, er blevet fremhævet af Folketingets Ombudsmand for den særlig gode indretning, man har lavet der. Derfor synes jeg, det er særlig beklageligt, at der også findes nyindrettede danske stadioner – på fodboldområdet eksempelvis – hvor man ikke i tilstrækkeligt omfang har sikret handicappedes adgang.

Rent konkret er jeg blevet inspireret til det her spørgsmål til ministeren af en sag fra Vejle Stadion, som blev indviet den 15. januar 2008. Det

er et stadion med plads til 10.250 tilskuere, hvor vi må rønde, at de adgangsforhold, der er i dag, ikke på nogen som helst måde kan betegnes som tilfredsstillende for handicappede. Således må man f.eks. befinde sig udendørs og uoverdækket, hvis man er rullestolsbruger, man har ikke tilstrækkelig gode parkeringsforhold, og der er flere andre eksempler.

Mit spørgsmål er derfor også, om man i tilstrækkelig grad har sikret sig, når man laver nybygninger af eksempelvis stadionanlæg og andre kulturelle faciliteter, at man så tænker fornuftigt ind i planlægningen, at der også skal være adgang for handicappede. For som de handicappedes organisationer selv siger, koster det, når man først er i gang med et nybyggeri, stort set ikke andet end omtanke at sikre, at der også er plads til handicappede.

Kl. 16:29

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til ministeren.

Kl. 16:29

Kulturministeren (Carina Christensen):
Jamen jeg synes, at der er god grund til at glæde sig over, at der er rigtig mange kulturelle tilbud derude med rigtig god tilgængelighed for handicappede. Det er godt, at der bliver fremhævet et fysisk eksempel; det er jeg jo rigtig glad for. Og det er selvfølgelig mindre godt, hvis der er andre eksempler, hvor det ikke ser så hensigtsmæssigt ud.

Jeg kender jo ikke vilkårene på Vejle Stadion. Der må jeg bare sige, at det er et stadion, der er ejet af en privat fond, og der er det jo de private bygherrer, der selvfølgelig skal sørge for, at det lever op til bygningsreglementet. Det går jeg da ud fra at de har gjort.

Om nybyggeri kan jeg bare sige, at jeg sådan set synes, at det med den skærpelse, der også kom med bygningsreglementet i 2008, ser rigtig godt ud. Der er i hvert fald kommet yderligere incitament til, at man forbedrer adgangsforholdene for de handicappede.

Så overordnet set vil jeg sige, at der bliver gjort rigtig meget løbende, og at det ser fornuftigt ud – også når det gælder nybyggeri.

Kl. 16:30

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til spørgeren.

Kl. 16:30

Benny Engelbrecht (S):

Vil ministeren ikke anerkende, at når der i artikel 30 i konventionen står, at deltagerstaterne anerkender retten for personer med handicap til

at tage del i kulturlivet på lige fod med andre og skal træffe alle passende foranstaltninger til at sikre, at personer med handicap har adgang til idrætsfaciliteter, rekreative områder og turiststeder, så har vi også en forpligtelse til at sikre, at de organisationer, private som offentlige, som måtte arbejde med de her ting – i lige præcis dette tilfælde er det jo så eksempelvis fodbold – i videst muligt omfang tager højde for, når der planlægges nybyggeri og nye faciliteter, at der rent faktisk er ordentlige parkeringsforhold og ikke mindst tilskuerfaciliteter?

Kl. 16:31

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til ministeren.

Kl. 16:31

Kulturministeren (Carina Christensen):

Det synes jeg da lyder meget fornuftigt. Det er jo også derfor, man har lavet et bygningsreglement, og selvfølgelig går jeg da ind for, at man lever op til de regler, der står i bygningsreglementet. Nu er det jo ikke nogle regler, som jeg laver som kulturminister, de hører til et andet område. Der, hvor jeg har et særligt ansvar, er med hensyn til de statslige kulturinstitutioner, og der kan jeg sige, at vi altså gør rigtig meget, og der har også været afsat puljer til, at man kan sikre en bedre tilgængelighed for handicappede.

Så kan der være private virksomheder, der kan være stadioner, som er ejet af private fonde, der kan være selvejende institutioner osv., og der er det jo dem selv, der har ansvaret for, at de lever op til de regler, der står i bygningsreglementet. Det kan jeg jo så ikke sige om de gør. Hvis der så skal gribes ind over for det, så er det jo formentlig nok ikke kulturministeren, der i sidste ende ville skulle gøre det, men i givet fald en anden.

Kl. 16:31

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til spørgeren.

Kl. 16:31

Kulturministeren (Carina Christensen):

En tidligere kulturminister, hr. Brian Mikkelsen, har ved møder med danske handicaporganisationer, hvor denne problemstilling er blevet fremhævet, alene henvist til DBU i denne sammenhæng. Jeg vil høre, om den nuværende minister har det på samme måde, at det altså alene er DBU, som har ansvaret i forhold til de regulativer, som findes med hensyn til de danske stadioner.

Jeg har i hvert fald bemærket mig, når vi gennemgår de utrolig mange og meget detaljerede

retningslinjer, som man har i forhold til DBU's stadioner, at man på SAS-liga-niveau i hvert fald kun har to krav omkring handicapforhold. Det ene er, at der skal være en særlig indgang, og det andet er, at der skal være minimum et handicap-toilet. Og det er i øvrigt nogle forhold, som DBU løbende kan dispensere fra. Det virker dog lidt pauvert, gør det ikke?

Kl. 16:32

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til ministeren.

Kl. 16:32

Kulturministeren (Carina Christensen):

Det skal jeg ikke kunne udtale mig om. Jeg synes i hvert fald, at når det gælder nyopførelser, skal man selvfølgelig leve op til de regler, der er i bygningsreglementet. Og så siger handicapkonventionen, at man gradvis skal arbejde for at sikre bedre tilgængelighed for de handicappede, og det synes jeg også er noget man skal arbejde positivt med. Jeg kan sige, at det på de områder, hvor jeg har ansvaret, altså for de statslige kulturinstitutioner, er noget, vi arbejder løbende med, og vi har også afsat en pulje til det.

Når det gælder selvejende institutioner og private fonde, som det er tilfældet eksempelvis med Vejle Stadion, som bliver nævnt, er det jo altså de kommunale eller private bygningsejere, som er ansvarlige for at sikre de handicappedes tilgængelighed og også sikre ved nybyggerier, at de lever op til handicapkonventionerne.

Jeg synes, det er noget, man generelt skal sætte fokus på. Det oplever jeg sådan set også at man gør mange steder. Det kunne sagtens være bedre nogle steder. Jeg så faktisk den artikel, hvor hr. Benny Engelbrecht havde været på besøg på Vejle Stadion, og der kunne jeg se, at man var villig til at tage en dialog med det lokale handicapråd. Det synes jeg er godt og positivt, og på den måde tror jeg man kan nå ganske langt.

Men selvfølgelig skal man leve op til de regler, der er på området. Kravet er en gradvis forbedring.

Kl. 16:34

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Det var slut på spørgsmål 16, og vi går til spørgsmål 17, som er spørgsmål S 1729. Det er også stillet til kulturministeren af hr. Benny Engelbrecht.

Kl. 16:34

Spm. nr. S 1729

17) Til kulturministeren af:

Benny Engelbrecht (S):

Vil ministeren nedsætte et råd eller et ekspertudvalg, der kan komme med retningslinjer for og faglige anbefalinger til, hvordan man ved planlægning af kulturelle anlæg kan efterkomme kravene i FN's handicapkonvention, og hvem der i den forbindelse skal kontrollere, at konventionen overholdes i praksis?

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værsgo til ministeren.

Kl. 16:34

Kulturministeren (Carina Christensen):

Jeg går ud fra, at når spørgeren spørger til planlægning af kulturelle anlæg, sigtes der mod projektering og opførelse eller ombygning af kulturinstitutioner. Krav til sådanne byggeprojekter er, for så vidt angår handicaptilgængelighed, reguleret i bygningsreglementet. Jeg kan i den forbindelse nævne, at bygningsreglementets bestemmelser om handicaptilgængelighed sidst blev skærpet i 2008, således at der nu f.eks. er krav om en niveaufri adgang til alle enheder i en offentligt tilgængelig bygning. Bygningsreglementets bestemmelser gælder naturligvis også anlægsarbejder på kulturinstitutioner, og der er således bestemmelser, der sikrer, at byggeprojekter lever op til handicapkonventionens krav.

Når det gælder allerede eksisterende kulturelle anlæg, er der jo rigtig mange, der er ansvarlige for at bringe bygningerne op til den ønskede standard. Der er mange kommunale, selvejende og private kulturinstitutioner som f.eks. de mange idrætsanlæg og også de fodboldstadioner, vi drøftede lige før, og her er det altså ejerne af anlæggene, der er ansvarlige for, at de lever op til standarderne. Jeg vil dog nævne, at Lokale- og Anlægsfonden, som jo sorterer under Kulturministeriet, har handicaptilgængelighed som et parameter, når de yder støtte til anlægsprojekter inden for idrætsområdet.

Når der så spørges til, om jeg vil oprette et råd eller et udvalg, vil jeg også nævne Det Centrale Handicapråd, der både rådgiver offentlige myndigheder og overvåger i forhold til regler, lovgivning og praksis på handicapområdet. Jeg finder derfor ikke, at der er behov for at nedsætte et nyt råd eller ekspertudvalg, der specielt skal tage sig af kulturelle anlægsprojekter.

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til spørgeren.

Kl. 16:36

Benny Engelbrecht (S):

Tak. Det er jo nærliggende at vende lidt tilbage til netop denne sag, når vi nu i dag på tilhørerpladserne har besøg af en af de rullestolsbrugere, som ofte kommer på Vejle Stadion. Det handler selvfølgelig ikke mindst om, at de retningslinjer fra DBU's side, som jeg tidligere har nævnt, er forholdsvis begrænsede og ikke i tilstrækkeligt omfang f.eks. tager hensyn til, at man kan placere kørestolsbrugere og andre handicappede sammen med eksempelvis deres ledsagere. Man opfatter det altså, som om man bliver placeret i det, som kaldes for reservater, uden at have adgang til dem, man kender, umiddelbart i nærheden.

Forslaget om en arbejdsgruppe er selvfølgelig en måde at gøre det på, men basalt handler det om at få lavet nogle danske retningslinjer for, hvordan man indretter eksempelvis stadions og andre kulturinstitutioner, sådan at det er nemt at få adgang til dem. Om ministeren så vil bruge et allerede eksisterende udvalg, eller om der skal nedsættes et nyt, skal jeg ikke blande mig i, men var det ikke oplagt at bede de eksisterende organisationer, de eksisterende udvalg om at komme med anbefalinger til, præcis hvordan man kan indrette nybyggeri, sådan at der altså også er ordentlige adgangsforhold for f.eks. personer i rullestol?

I den sammenhæng er det jo værd at bemærke, at der bestemt er nye projekter på banen fremadrettet, også projekter, som er af privat karakter, og det må være helt oplagt, at man også i fremtiden her vil lave aktiviteter, som eksempelvis handicappede kan have stor glæde og fornøjelse af at komme og overvære.

Kl. 16:38

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til ministeren.

Kulturministeren (Carina Christensen):

Jamen jeg er da sådan set fuldstændig enig i, at der skal være god tilgængelighed for de handicappede flest mulige steder, så det kan jeg da kun være enig i at vi skal arbejde hen imod. Problemet er bare, kan man sige, at der er en meget bred ansvarsfordeling her. Som kulturminister har jeg ansvaret for de statslige kulturinstitutioner, og det har staten sådan generelt for de offentlige statslige institutioner. Så er der nogle

Kl. 16:38

kommunale institutioner, der er nogle selvejende institutioner, og så er der private institutioner. Der er det altså sådan, at det er bygherren det enkelte sted, som har ansvaret for, at man lever op til de regler, der er.

Nu bliver der efterspurgt danske regler på området. Jamen der er jo klare danske regler på området i forhold til nyopførelser. Det fremgår af bygningsreglementet, som jo altså ikke hører ind under Kulturministeriet, og der kan jeg forstå at der har været nogle skærper i 2008, som yderligere sikrer øget handicaptilgængelighed.

Kl. 16:38

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til spørgeren.

Kl. 16:38

Benny Engelbrecht (S):

Det er korrekt, at der er nogle ting i bygningsregulativet, som tager højde for selve adgangen. Men her taler vi jo altså også i høj grad om selve den måde, man er der på som tilskuer på et stadion. Det tages der jo naturligvis ikke højde for i bygningsregulativet. Altså, sidder man for sig selv nede på sidelinjen ude i regnvejret uden adgang til den ledsager, som er med som hjælper eksempelvis, eller kan man blive placeret sammen med sine venner og bekendte og familie og hjælpere, som selvfølgelig også har en naturlig ret til at komme som tilskuere på et stadion eller i anden sammenhæng? Det er jo anderledes at gå i teatret, hvor man i hvert fald i nogle tilfælde er gode til at indplacere eksempelvis rullestolsbrugere, netop sammen med deres ledsager.

Så i den sammenhæng er det naturligt at kigge på: Kunne man ikke lave en simpel lille retningsstilkendegivelse, en lille vejledning, som samler nogle af de gode ideer, der findes i forvejen? Jeg ved, der findes udenlandsk litteratur, som man kan ty til, men alt andet lige vil det da være hensigtsmæssigt, at man også får oversat noget af det, der findes, og samlet nogle af de gode råd, der er tilgængelige.

I den sammenhæng synes jeg det ville klæde ministeren, selv om det ikke er hendes ansvarsområde alene, at gå foran med det gode eksempel og nævne dette i den dialog, som jeg går ud fra ministeren har med sine kollegaer i regeringen, sådan at vi kan få skabt et lille, godt opslagsværk, som kan bruges af kommuner, som kan bruges af private, og som kan bruges af andre aktører på området.

Kl. 16:40

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til ministeren.

Kl. 16:40

Kulturministeren (Carina Christensen):
Jamen så længe vi er enige om, at det her er et delt ansvar, er det godt, og mange af de her steder har jeg jo ikke indflydelse på som kulturministere. Og hvor staten sådan set ikke har en indflydelse, er det en privat bygherre, der bestemmer, hvordan det skal se ud inden for reglerne af bygningsreglementet. Jeg synes, det er helt fint, at vi er enige om ansvarsfordelingen.

Men hvis det handler om videndeling, om at sprede ud af de gode eksempler, vil jeg da gerne bidrage til arbejdet. Vi gør jo meget godt og meget positivt i bl.a. statens kulturinstitutioner, og hvis andre kan drage nytte af den viden, vil jeg da gerne være med til at formidle den videre. Så på den måde synes jeg det kunne være helt oplagt at lave noget videndeling på det her område. Det bidrager jeg sådan set gerne til.

Kl. 16:41

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til spørgeren.

Kl. 16:41

Benny Engelbrecht (S):

Jeg er meget glad for den imødekommenhed. Jeg vil i samme åndedrag spørge, om ministeren også vil gå i en dialog med DBU for at høre, om DBU vil kigge nærmere på nogle af de gode eksempler, der findes, altså eksempelvis Fionia Park, når vi nu kan se, at der desværre er danske stadionser, som ikke i tilstrækkeligt omfang sikrer handicappedes adgang, særlig kørestolsadgang, og det kan være problematisk.

Der findes som sagt nogle meget detaljerede retningslinjer fra DBU's side, der har udviklet det, der hedder »Krav til danske fodboldstadions«, og der har man rent faktisk i punkt 43 og 44 taget højde for handicapforhold. Men det er som sagt meget begrænset, hvad DBU tager højde for, så også her kunne det være fint, hvis man fra ministerens side opfordrede DBU til – det koster jo ikke noget – at indgå i en dialog med handicaporganisationerne om at lave nogle gode retningslinjer.

Kl. 16:42

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til ministeren.

Kl. 16:42

Kulturministeren (Carina Christensen):

Altså igen: Jeg har som kulturminister ikke nogen kompetence til at gå ind og pålægge de her bygningsejere at gøre noget specifikt for de handicappede, og jeg kan forstå, at DBU åbenbart selv har stor interesse i sagen og har skrevet no-

get ind om det i deres retningslinjer. Det er sådan set positivt nok. Det tyder jo på, at der er en interesse hos DBU.

Hvis DBU eller andre kan have nytte af den viden, vi har, vedrørende hvordan vi har gjort det på statens område, i de statslige kulturinstitutioner, så bringer jeg den gerne videre. Og hvis der skulle være interesse i at se det eller høre om det fra DBU's side, så er de også meget velkomne.

Kl. 16:43

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Tak til minister og spørger. Hermed er spørgetiden afsluttet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

3) 1. behandling af lovforslag nr. L 148: Forslag til lov om ændring af lov om Kunstrådet og lov om Statens Kunstfond. (Regler om repræsentantskaber m.v.).

Af kulturministeren (Carina Christensen).
(Fremsættelse 25.02.2009).

Kl. 16:43

Forhandling

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Forhandlingen er åbnet. Værsgo til Venstres ordfører, hr. Troels Christensen.

Kl. 16:43

(Ordfører)

Troels Christensen (V):

Med L 148 har vi at gøre med en lovgivningsmæssig gennemførelse af den politiske aftale om Kunstrådet, som alle Folketingets partier jo indgik i november sidste år. Baggrunden for aftalen er, at loven om Kunstrådet skal revideres i denne folketingsssamling.

Resultatet af den uvildige undersøgelse af selve kunststøtteordningen, som Kulturministeriet iværksatte sidste efterår, viser, at den tostrengede støttestruktur, vi har her i Danmark, overordnet set fungerer tilfredsstillende. I rapporten peges der dog på enkelte forbedringsmuligheder, som der nu tages hånd om med dette lovforslag.

For det første ændres Kunstrådets navn til Statens Kunstråd. Denne ændring skyldes, at flere kommuner i dag har etableret deres egne kunstråd, og for at undgå forvekslinger under-